

Adventizam i protestantizam – zajedničko, različito, svojstveno

Sadržaj

Zajedničko razumevanje	3
UVOD.....	4
1. NAJVEĆE PITANJE IKAD POSTAVLJENO	5
2. MESTO KOJE SE ZOVE NEBO	10
3. KADA ISUS OPET DOĐE	17
4. ISUS, ČOVEK KOJI JE BOG	23
5. GREŠNI PO ROĐENJU	27
6. HRISTOS UMRE ZA NAŠE GREHE	33
7. NAJVEĆA TRGOVINA IKAD	39
8. BOŽIJI NEPRIJATELJ ĐAVO	44
9. GUŠTARU MOŽE DA IZRASTE NOVI REP, ALI REPU NE MOŽE DA IZRASTI NOVI GUŠTER	49
Različito razumevanje	55
UVOD.....	56
1. ONA TRI ANĐELA.....	57
2. ZVER I NJENA IKONA I ŽIG	64
3. ČAS BOŽIJEG SUDA.....	71
4. NOŠENJE RADNE ODEĆE NA VENČANJU	76
5. ZAKON I BLAGODAT	81
6. ISUS SE OTKRIVA U DESET ZAPOVESTI	87
7. VERA ISUSOVA	92
8. VERA U KRIZI	99
9. DAN KOGA SE TREBA SEĆATI – I.....	105
10. DAN KOGA SE TREBA SEĆATI – II.....	111
11. PRAVI HRIŠĆANI NIKAD NE UMIRU	117
12. ŽIVOT U HRISTU	123

Svojstveno razumevanje.....	129
UVOD.....	130
1. KADA ISUS OPET DOĐE	131
2. KRŠTEN U HRISTA.....	135
3. ZAJEDNICA SA ISUSOM	140
4. NAJVEĆA SVETSKA PLJAČKA.....	144
5. ISUS KOJI SE OTKRIVA KROZ TVOJ IZGLED	148
6. BITKA ZA VAŠ UM.....	152
7. CRNO, BELO ILI SIVO	157
8. DUHOVNI DAROVI OD BOGA	163
9. IZABERITE SEBI DANS	168

Zajedničko razumevanje

Pogled na zajednička verovanja Adventista Sedmoga Dana sa drugim protestantskim hrišćanima

Većina adventista je šokirana saznanjem da je skoro četrdeset godina nakon organizovanja crkve adventističkoj omladini bilo uskraćeno članstvo u YMCA¹ na osnovu toga što je udruženje bilo za hrišćanske mladiće, a adventisti nisu smatrani hrišćanima. U tim ranim danima, adventisti su toliko stavljali naglasak na svetkovanje subote i poslušnost Deset zapovesti da su hrišćani drugih denominacija zaključili da ne verujemo u Isusovu žrtvu pomirenja ili u opravdanje verom.

Prečesto mnogi adventisti i dalje prave sličnu grešku, ističući uverenja koja nas čine drugačijima od drugih hrišćana kada bismo mnogo brže mogli steći prijateljstva govoreći o mnogim verovanjima koja su nam zajednička.

U *Zajedničkom razumevanju*², Moris Venden, popularni pastor crkve Union koledžu (Union College) u Linkolnu, Nebraska, govori o ovim zajedničkim verovanjima i pokazuje koliko ih ima, uključujući drugi dolazak, Isusovo božanstvo i opravdanje verom.

Druge knjige u ovoj seriji su *Različito razumevanje*³ i *Svojstveno razumevanje*⁴. Napisane u autorovom lako čitljivom stilu, one će sigurno pomoći čitaocu da postane bolji hrišćanin i efikasniji osvajač duša.

¹ YMCA (Young Men's Christian Association) – Udruženje hrišćanskih mladića

² Common Ground

³ Uncommon Ground

⁴ Higher Ground

UVOD

Svrha ove knjige je da se bliže pogleda neka od verovanja koja adventisti sedmog dana imaju zajednička sa drugim protestantskih hrišćanima koji veruju u Bibliju. Ponekad je bilo velikih nesporazuma među pripadnicima različitih vera, a možda posebno kada su umešani adventisti sedmog dana. Ali ako pogledate glavna verovanja i doktrine protestantskih hrišćana, otkrićete da adventisti sedmog dana dele mnoga ista osnovna verovanja.

Verujemo u nadahnuće Biblije. Verujemo da je ova Knjiga više od jednostavnog skupa ljudskih mišljenja, već da je data po nadahnuću Božijem kroz Duha Svetoga. Verujemo da je Biblija Božja Reč. Verujemo u Trojstvo – Boga Oca, Boga Sina i Boga Svetoga Duha. Verujemo u biblijski izveštaj o stvaranju. Ova verovanja koja su nam zajednička sa svim protestantskih hrišćanima, mi jednostavno ovde iznosimo, a zatim ih razrađujemo u detalje u narednim poglavljima. Ako imate pitanja o ovim najosnovnijim istinama hrišćanske vere, dostupne su knjige koje ih objašnjavaju, od CS Luisa (C.S. Lewis), Frensis Šefera (Francis Schaeffer) i drugih. Započecemo naše proučavanje u ovoj knjizi pretpostavljajući barem ovoliku zajedničku osnovu u hrišćanskom verovanju.

Još jedno zajedničko uverenje koje držimo sa protestantskim hrišćanima je uverenje da je čovečanstvu potreban Spasitelj. Verujemo da Bog nudi spasenje svim ljudima i da je na nama da prihvatimo. Prvo poglavlje počinje ovom istinom, pod naslovom „Najveće pitanje ikada postavljeno“.

Verujemo u „Mesto zvano raj“ (poglavljje 2), u život izvan ovog života sa tugom i suzama. Verujemo - sa hrišćanima skoro svih denominacija - da će se Isus uskoro vratiti. Sa njima, radujemo se vremenu „Kada Isus ponovo dođe“ (3. poglavljje).

Verujemo u Hristovo božanstvo, u „Isusa, čoveka koji je Bog“ (poglavljje 4). Verujemo u grešnu, palu prirodu čoveka, da smo „grešni po rođenju“ (poglavljje 5). Verujemo u Hristovo pomirenje, da je „Hristos umro za naše grehe“ (poglavljje 6). Verujemo da je Isusova žrtva na krstu bila dovoljna da spase bilo koga i da nam nudi ovo spasenje besplatno, pozivajući nas da svoj greh zamenimo za Njegovu pravednost u „Najvećoj trgovini ikada“ (poglavljje 7). Adventisti sedmog dana su ponekad bili optuženi da veruju u spasenje delima. Ne, to nije tako. Verujemo u spasenje samo verom u Isusa Hrista.

Delimo verovanje o „Božijem neprijatelju, đavolu“ (poglavljje 8) i da on hoda kao lav koji riče tražeći koga da proždere. Danas hrišćani mnogih vera sve više shvataju ovaj duhovni rat.

Verujemo u duhovno jedinstvo i misiju crkve. O ovoj temi se govori u poslednjem poglavlju, „Gušter može da izraste novi rep, ali rep ne može da izraste novog guštera.“

Dakle, imamo mnogo zajedničkog i pozivamo vas, bilo da ste rođeni kao adventista sedmog dana ili ste tek nedavno upoznati sa adventističkom verom, da pročitate ova poglavlja i ispitajte istine koje imamo zajedničke sa protestantskim hrišćanima.

1. NAJVEĆE PITANJE IKAD POSTAVLJENO

Verujemo u važnost prihvatanja Božjeg dara spasenja

Koje je najveće pitanje na koje ste ikada pomislili? Kada je upitan za njegovo najveće pitanje, Danijel Webster (Daniel Webster) je odgovorio u smislu njegove odgovornosti pred Bogom; ali mogu da se setim trenutaka u svom životu kada je moje najveće pitanje bilo samo: „Gde ću dobiti još jedan novčić za sladoled?“

Možda ste i vi ovo iskusili. Sećam se da sam studirao da postanem radio-amater i da sam cele noći bio budan čekajući da dobijem poziv. Moje najveće pitanje je bilo: „Kada će mi stići poziv da bih mogao da idem u etar i razgovaram sa drugim radio amaterima?“

Najveće pitanje ljudi u glađu pogođenim delovima sveta je: „Odakle dolazi sledeći zalogaj hrane?“ Ostala ozbiljna pitanja uključuju: „Gde ću nabaviti novi auto?“ ili „Kako ću ispuniti sledeću uplatu?“ Velika pitanja. Ali najveće pitanje mora da ima neke veze sa našim životima u smislu vremena i večnosti.

Pre nekoliko godina sam jedno leto pohađao državni koledž u San Francisku. Devedeset pet posto studenata sa kojima sam se tamo družio verovalo je da je život ovde i sada – i to je sve. Činilo se da je sofisticirana stvar verovati da kada umremo, mrtvi smo zauvek.

Iskreno, nisam bio previše impresioniran!

Hajde da na trenutak razmotrimo pitanje života posle smrti na osnovu logike i zdravog razuma. Pretpostavimo da ja kao hrišćanin dođem kod tebe i dam ti 50-50 šansu da si u pravu, da nema ništa više od ovde i sada, a kad umreš, to je kraj. Morate mi onda dati 50-50 šansu da sam u pravu, da je raj pravo mesto, a da je Bog prava Ličnost. Uprkos činjenici da ja ne mogu da uđem u laboratoriju i da dokažem da Bog ili Nebo postoje, ne možete dokazati da oni ne postoje. Pa hajde da se složimo da niko od nas ne može dokazati svoj stav.

Nakon što smo sklopili ovaj sporazum, nastavljamo da živimo svoje živote. Kada dođemo do kraja, otkrivamo da ste bili u pravu - ne postoji večnost. Oboje umiremo, oboje smo zakopani u istoj prljavštini. Nisam ništa izgubio.

Ali pretpostavimo da jednog dana pogledamo gore i vidimo na istoku mali oblak. Postaje sve veći i veći, a uskoro se celo nebo ispuni nebeskim bićima. Hristos se vratio sa anđelima na oblacima nebeskim. Videti Otkrivenje 1:7. Ispostavilo se da postoji život izvan ovog života. Bog je stvaran, anđeli su stvarni, nebo je stvarno. Šta sada ako ste to odbili? Zašto, izgubićete skoro sve, jer šta je život ovde u poređenju sa večnošću?

Ponekad ne koristimo zdrav razum u svojoj perspektivi života. Postajemo toliko zaokupljeni detaljima da zaboravljamo ukupnu sliku. Postajemo toliko zaokupljeni za *sada* da zaboravimo za *kasnije*.

Bio sam pozvan da dam završni govor odeljenju učenika vrtića. Bila je to ogromna čast. Oni koji su završavali vrtić su umarširali u odorama i kapama sa kojih su visile rese, a ja sam trebao da pokušam nešto da kažem! Odlučio sam da ću morati da ih uključim u svoj govor ili nikada neću zadržati njihovu pažnju, tako da sam imao problem da oni reše. Rekao sam: „Hajde da zamislimo da u mojoj levoj ruci imam potvrdu na milion dolara, koju možete da unovčite kada budete imali dvadeset i jednu godinu. U desnoj ruci imam novčić koji možete imati odmah. Šta biste izabrali?“

Mogao sam da vidim kako lizalice, sladoledi i žvakaće gume prolaze u njihovim umovima. Zato sam pokušao da ih apelujem na osnovu njihovog ogromnog obrazovanja i činjenice da su sada diplomci, da pažljivo razmotre ovaj komplicirani problem. Plašio sam se onoga šta će da odluče, pa sam ih zadržavao što je duže moguće. Ali kada sam konačno tražio njihov odgovor, svako od njih je izabrao novčić! Po njihovim zadovoljnim izrazima lica mogao sam da zaključim da su znali da ću biti impresioniran njihovim pažljivim razmišljanjem!

Da li je taj stav bio ograničen na dečji vrtić? Ne, ceo svet je obuhvaćen time. Nazvali su nas „Nova generacija“. Sve dok ne shvatimo potrebu za nečim što je iznad ovde i sada, nastavićemo da pravimo istu vrstu izbora kao što su to činili ovi „diplomci“.

Lako je zaglibiti u usku sliku naših života ovde u poređenju sa životom posle. Isus je ispričao priču o nesretniku koji je bio veoma nerazuman. Bogat čovek je napravio jednu grešku. Izostavio je Boga iz svog razmišljanja. Njegovo najveće pitanje je bilo: „Gde ću naći prostor za skladištenje svoje robe?“

Zaključio je: „Moram da srušim svoja skladišta i izgradim veća. Rekao je svojoj duši: „Jedi, pij i opusti se.“ Možete pročitati priču u Luki 12. On je zaboravio da Bog održava njegovo srce da kuca, da je Bog, Autor života, odgovoran za krv koja teče njegovim venama. Postao je toliko samodovoljan da je verovao da je odgovoran za održavanje stvari.

Da li verujete da Bog održava vaše srce da kuca baš u ovom trenutku? Ja verujem. Nijedan naučnik na svetu ne može da proizvede čuda koja čine ljudsko telo. Možete otići kod lokalnog apotekara i nabaviti sve hemikalije koje čine ljudsko telo. Neće mnogo koštati. Možete odmeriti tačne proporcije, dodati puno vode i promešati - i napraviti svoje ljudsko biće! Jel tako? Ne dolazi u obzir!

Nema živog čoveka koji može da stvori zrno kukuruza, a kamoli ljudsko telo. Oh, video sam slatkiše koji su ličili na zrna kukuruza, ali mogli ste da ih posadite i zalivate do sudnjeg dana, i nikada ne bi izrasli. Naučnici mogu da analiziraju kukuruz i da vam kažu tačno koji su sastojci u njemu i u kojim razmerama; mogu čak i da ih sastave zajedno. Ali neće rasti jer još nešto nedostaje – život!

Neki ljudi veruju da je Bog započeo život na ovoj planeti, a onda nas je nekako stavio na automatskog pilota. Ali Biblija ne uči da se život nastavlja nezavisno od Boga. Veliki Bog univerzuma održava život iz trenutka u trenutak. Ovaj isti Bog nas poziva da razmotrimo stvarna pitanja života.

Jovan 3:16 nam govori da imamo samo dve mogućnosti. „Jer Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jednorodnoga dao, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.“ Samo dva izbora - nestati ili živeti zauvek. Matej 7:13, 14 opisuje ove opcije kao široki put, koji mnogi biraju, i uski put, koji malo ko nalazi. Ljudi zanemaruju plan spasenja jer žele da rade stvari na svoj način. Spasenje i vječni život se odnose na direktnu konfrontaciju sa velikim Bogom univerzuma koji je otkriven u Isusu Hristu. Izbor se vrši tako što se bira ili odbija da stupi u spasonosni odnos sa Njim.

Na odeljenju intenzivne nege jedne bolnice posetio sam ženu koja je pokušala da izvrši samoubistvo. Bio sam pored njenog kreveta dok se vraćala u svest, i nikada neću zaboraviti njen bes kada je shvatila da još uvek mora da se suoči sa životom. Ona je uzviknula: „Nisam imala izbora da dođem na ovaj svet. Trebalo bi da imam izbor da odem!“

Barem je bila u prvom delu izjave. Niko od nas nije imao izbora da dođe na ovaj svet. Dakle, čija je to bila odgovornost?

Mogli biste reći: „Moj otac i majka su bili odgovorni.“

Ne. Bog je Autor života. Bog! On je odgovoran za tvoje rođenje. On nije odgovoran za svet greha, ali je odgovoran za to što smo rođeni ovde.

On je takođe odgovoran što nam nudi mogućnost života izvan ovog života. Bog nas nikada nije smatrao odgovornim što smo rođeni u svetu greha. On nas smatra odgovornim samo za izbore koje donosimo u vezi sa prihvatanjem ili odbacivanjem plana spasenja koji je dao kao svoj odgovor na problem greha. On je izuzetno strpljiv sa nama dok pokušavamo da razumemo.

Biblija navodi najveće pitanje ikada postavljeno ovim rečima: „Jer kakva je korist čovjeku ako zadobije sav svijet a duši svojoj naudi?“ Marko 8:36. Odrastao sam gledajući ovaj tekst na ekranu auditorija u kojima su moj otac i ujak održavali protestantske sastanke. Svake večeri, pre nego što bih počeo da pravim avione u svojoj igri, prošao sam kroz mali ritual: pogledao bih ta velika, masna slova i pratio redove na natpisu: „KAKVA JE KORIST ČOVEKU. . . .“ Slova i dalje se oslikavaju u mojoj viziji. „Jer kakva je korist čovjeku ako zadobije sav svijet a duši svojoj naudi?“

Moj tata je jednom došao kod mene i rekao: „Sine, imam predlog za tebe. Želim da ti dam milion dolara.“

Smejao sam se! Znao sam više o tatinom bankovnom računu nego da verujem da mi može dati hiljadu dolara! Ali on je bio uporan. „Pretvaraj se da sam multimilioner i daću ti milion dolara. Da li si zainteresovan?“

„Naravno!“

On je nastavio. „Postoje dva uslova. Pre svega, moraš pristati da potrošite ceo milion u jednoj godini.“

Pa, više bih voleo da proširim zabavu na duži period, ali bolje milion na godinu dana nego nikakav milion.

Zatim je rekao: „Drugi uslov je da na kraju godine umreš u gasnoj komori.“

Rekao sam: „Molim?“

Rekao je: „Na kraju godine umireš. Nema izlaza. Ne možeš iskoristiti novac da se izgubiš na nekom tropskom ostrvu. Sigurno je da ćeš umreti na kraju godine. Da li si i dalje zainteresovan?“

Rekao sam: „Nema šanse!“

„Što da ne?“

„Zato što bih proveo celu godinu razmišljajući o gasnoj komori, a to bi pokvarilo svu zabavu.“

Od tada sam probao isti predlog na mnogim drugima, a odgovor je obično isti. Nije dobar posao zameniti jednu godinu, čak i ako je fantastična godina, za ceo život.

Onda je moj otac nastavio sa udarnom idejom, koju možete očekivati da će propovednik dati svom detetu propovednika! Moj otac je rekao: „Sada se pretvaraj da sam ja đavo i daću ti sličnu ponudu. Kažem, možeš imati 70 godina da radiš tačno šta želiš. Nema pravila, nema propisa. Zabavi se. Živi. Ali na kraju 70 godina naći ćeš se sa mnom u ognjenom jezeru.“

Iako đavo zapravo nema 70 godina za davanje, hiljade ljudi je prihvatilo njegovu ponudu i smatra da su mudri.

Većina nas se slaže da bi bilo glupo zadovoljiti se na godinu dana, kada je na raspolaganju 70 godina. Ali šta je sa izborom od 70 godina kada biste mogli imati večnost? Glupo je, čak i na osnovu logike i razuma, odbiti Božju ponudu večnog života. Ipak, hiljade se zadovoljavaju privremenim zadovoljstvima i gube večnost.

Legenda kaže da je škorpion želeo da pređe reku. Nije umeo da pliva, pa je zamolio žabu da ga preveze. Žaba je odbila. „Znam šta ćeš učiniti“, reče žaba. „Ubošćeš me, a ja ću potonuti na dno i udaviti se.“

„Ne bih to uradio“, insistirao je škorpion. „Da to uradim, udavio bih se isto kao i ti.“

Žaba se konačno uverila i krenuli su. Naravno, na pola puta, škorpion je uboo žabu. Dok su tonuli, žaba je tužno upitala: „Zašto si to uradio? Sada ćemo oboje umreti.“

Škorpion je rekao: „Žao mi je. Nisam mogao odoleti. To je moja priroda.“

Zbog čovekove prirode, čovečanstvo nastavlja da odbija večnost u korist ovde i sada. Čak i mnogi sjajni ljudi odbijaju Božju ponudu života i zadovoljavaju se životom ovde kao potpunim dobitkom. Robovi smo svoje prirode, kao što je to bio i škorpion. Osim ako se Božja čudotvorna sila ne umeša, nikakva logika i razum nas ne mogu ubediti da prihvatimo Božju ponudu.

Ponekad mladi ljudi kažu: „Šta je sa svim zabavama i uzbuđenjima u kojima možete uživati ako niste vezani gomilom pravila?“

Sećam se, rano u svom životu, kada se jedan karneval odvijao u gradu a svi su tamo išli. Moj brat i ja smo mislili da znamo šta će naš tata reći, ali smo ga pitali za svaki slučaj.

Na naše iznenađenje, odgovorio je: „Mislim da je vreme da sami donosite odluke. Znae kako se ja osećam o karnevalima, ali ovu odluku ću prepustiti vama.”

„Stvarno? Pustićeš nas da odlučimo?”

„Da.”

Otišli smo na karneval. Prvi deo je bilo sjajno! Puno zabave. Naš novac smo trošili kao vodu. Probali smo sve. Onda smo počeli da dobijamo vrtoglavicu, da nam je muka u stomaku. Dok smo odlazili, znajući da se otac kod kuće moli se za nas, shvatili smo da je zabava bila zabavna dok je trajala, ali nije dugo trajala.

Dole sa idejom da na svetu nema zabave! Ima zabave, ali ne traje dugo. Verujem da skoro svako neprestano traži stvari koje bi stvorile zabavu, da zameni vakuum u sebi kada zabava nestane.

Jedino trajno rešenje za naš nemir je da dođemo Isusu, koji je rekao: „Dođi k meni, . . . i ja ću te odmoriti.” Matej 11:28.

S vremena na vreme neko kaže: „Ne treba mi Bog. Dobro se snalazim bez Njega.” Razmotriti ovo. Pitanje nije samo da li mi treba Bog? nego takođe Da li sam ja potreban Bogu? Da li?

Druga Korinćanima 8:9 opisuje Hristovu žrtvu: „Jer znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista da, bogat budući, vas radi osiromaši, da se vi njegovijem siromaštvom obogatite.” Ako je On postao siromašan radi mene, najmanje što mogu učiniti je da prihvatim Njegovo bogatstvo radi Njega! Ne treba mi Bog? Bog me treba! Imao je dovoljno interesa da me stvori i da me iskupi Svojim životom! Zar onda ne treba da se interesujem za Njega radi Njega?

Kada vidimo Njegovu veliku ljubav prema nama, postaje najvažnije što možemo da učinimo da odgovorimo na tu ljubav i da prinesemo molitvu psalmiste: „Nauči nas tako brojiti dane naše, da bismo stekli srce mudro.” Psalam 90:12.

2. MESTO KOJE SE ZOVE NEBO

Verujemo u istinsko mesto koje se zove nebo

Da li biste bili zainteresovani ako biste dobili izbor da ponovo živite svoj život?

Većina ljudi odgovara: „Sigurno bih! Uradio bih mnogo stvari drugačije.”

Ne, da li biste voleli da proživite svoj život iznova kada biste morali da ga živite baš onako kako ste ga živeli, sa svim radostima, svim tugama, sve isto?

Što je osoba više videla život, brže dolazi odgovor: „Ne, hvala.“

Većina ljudi ne bi bila zainteresovana da ponovo živi život na potpuno isti način. Život ovde obično nije tako privlačan.

Ako je to tačno, onda je naš najveći jedini razlog da smo ovde jasno naznačen od Boga u Njegovoj Reči, da prihvatimo ponudu nečeg boljeg i većeg kvaliteta - večnog života. Prihvatiti večni život i pomoći nekom drugom da ga prihvati je naša velika misija ovde.

Zahvalan sam što možemo da verujemo u nebo. Zahvalan sam što većina hrišćana veruje u nebo. To kažemo u molitvi Gospodnjoj: „Oče naš koji si na nebesima“. Smatramo nebo stvarnim mestom ako svog Oca smatramo stvarnim. Ali ima mnogo ljudi koji ne misle da je nebo stvarno. Mnogi mladi ljudi su rekli: „Nije mi stalo da idem na nebo. Tu se neće imati šta raditi.” Jedan od njih mi je rekao: „Uživam u životu ovde, ali me uopšte ne zanima nebo.“ Činilo se da su u toj izjavi bili iskreni. Ali da li je moguće da je deo našeg problema to što ne verujemo da je nebo stvarno?

Poznatog glumca su pitali zašto glumac može da ustane i priča o nečemu što nije stvarno, a ljudi se zbog toga uzbude. Ali duhovnik može da ustane i priča o nečemu što je stvarno, a ljudi su potpuno nezainteresovani. Odgovor je očigledan. Glumac je naučio da govori o nečemu što nije stvarno kao da jeste. A propovednik je upao u zamku da govori o stvarima koje su stvarne kao da nisu. Što podržava premisu koju smo naučili na času govora dok smo bili na koledžu, da je kako nešto kažeš važnije od onoga što kažeš.

Voleo bih da je moguće tako ubedljivo govoriti o nebeskim stvarima kao što glumac govori o stvarima iz fikcije. U tome nam može pomoći samo Duh Sveti.

Petar govori o našoj nadi u nebo u 1. Petrovoj 1:3, 4: „Blagosloven Bog i otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas po velikoj milosti svojoj prerodi za živ nad vaskrsenijem Isusa Hrista iz mrtvih, za našljedstvo nepropadljivo, koje neće istruhnuti ni uvenuti, sačuvano na nebesima za vas.”

Da li vam je nada u nebo stvarna? Ako je Isus stvaran, onda je nebo stvarno. Ali ako vam je Isus nestvaran, verovatno je i nebo nestvarno. Londonski ulični jež je rekao skeptiku: „Gde je Isus, tu je nebo.“ Nebo je za njega bilo stvarno.

Ali da li je Isus stvaran? Većina ljudi veruje da je bio, barem pre svog vaskrsenja. Neki imaju problema da veruju da je On bio pravo telo i kosti i krv posle vaskrsenja. Oni Ga više smatraju duhom. Želeo bih da vas podsetim da je Isus bio stvaran posle vaskrsenja. Pročitajte Luku 24:39. Učenici su mislili da je Isus duh ili duh. Isus ih je upitao: „Zašto takove misli ulaze u srca vaša? Vidite ruke moje i noge moje: ja sam glavom; opipajte me i vidite; jer duh tijela i kostiju nema kao što vidite da ja imam.”

Toma je, sećate se, bio sumnjičav. On nije verovao svedočenju ostalih učenika, koji su videli Isusa. Kada je Isus sreo Tomu, rekao je: „pruži prst svoj amo i viđi ruke moje; i pruži ruku svoju i metni u rebra moja, i ne budi nevjeran nego vjeran.“ Jovan 20:27.

Toma odgovori: „Gospod moj i Bog moj.“ Hristos je posle vaskrsenja bio stvaran. Meso i kosti, ruke, stopala, bok - Bio je stvaran.

Sada uzimamo tu poentu i dodajemo joj još nešto, što se nalazi u 1. Jovanovoj 3:2: „Ljubazni! sad smo djeca Božija, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i on, jer ćemo ga vidjeti kao što jest.” Tako da ćemo biti kao Isus. Ako je Isus stvaran, kada ga vidimo licem u lice bićemo isto toliko stvarni kao i On. Nebo neće biti mesto besteslesnih duhova koji sede na oblacima i sviraju na nevidljivim harfama. Neće biti kao što je rekao jedan čovek kada je video skamenjenu pticu kako sedi na okamenjenom drvetu u skamenjenoj šumi i peva okamenjenu pesmu. Rekao je: „Ovako će biti nebo.“

Ne, prema Svetom pismu, nebo je pravo mesto. Evo omiljenog teksta koji je klasičan, Filipljanima 3:20, 21: „Jer je naše življenje na nebesima, otkuda i spasitelja očekujemo Gospoda svojega Isusa Hrista, koji će preobraziti naše poniženo tijelo da bude jednako tijelu slave njegove, po sili da može sve sebi pokoriti.“

Većina nas bi mogla da da prihvati neku promenu. Svi mi možemo prihvatiti potrebu za tom ogromnom promenom koja dolazi prilikom proslavljanja, kada se Isus vrati. Bićemo oblikovani kao Njegovo slavno besmrtno telo, za koje smo već primetili da je pravo telo od mesa i kostiju.

Dakle, Isus je bio stvaran. Kada Isus ponovo dođe, bićemo stvarni. Ovo nam daje dokaz da je nebo stvarno.

Kada proučavate lokaciju neba, očigledno je da u Svetom pismu postoje tekstovi koji se odnose na nebo na nebu i na nebo na zemlji. U Jovanu 14 Isus je rekao: „I kad otidem i pripremim vam mjesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gdje sam ja.” Drugi tekst kaže da ćemo biti „uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo“. 1. Solunjanima 4:17.

Provešćemo neko vreme na lokaciji neba na nebesima. Verujemo da će ovaj vremenski period biti 1000 godina, prema Otkrivenju 20, i da će na kraju 1000 godina na nebu prestonica univerzuma biti prenet na ovu zemlju. Dakle, važe i izjave o nebu na nebesima i o nebu na zemlji.

Druga Petrova 3. vrlo jasno daje do znanja da će postojati nebo na zemlji, koji će trajati večno. Stihovi 10-14: „Ali će doći dan Gospodnji kao lupež noću.“ Zapazite da ne kaže da će Gospod doći kao lopov u noći, već da će dan Gospodnji doći kao lopov noću. Sada primetite sledeću

rečenicu: „koji će nebesa s hukom proći, a stihije će se od vatre raspasti a zemlja i djela što su na njoj izgorjeće. Kad će se dakle ovo sve raskopati, kakovijem treba vama biti u svetom življenju i pobožnosti, Čekajući i želeći da bude skorije dolazak Božijega dana, kojega će se radi nebesa spaliti i raskopati, i stihije od vatre rastopiti? Ali čekamo po obećanju njegovu novo nebo i novu zemlju, gdje pravda živi.”

Ovo je opis naše zemlje koja je uništena i ponovo postala nova. Tada će postati glavni grad univerzuma – nebo na zemlji.

Ovo je vrlo realna slika. Kada je Isus rekao u Jovanu 14: „Idem da vam pripremim mesto“, dokaz je da bi mesto koje bi pripremio na nebu bilo stvarno. Govorio je o stanovima koje bi se lako uklopile u taj džinovski grad zvan Novi Jerusalem koji je Jovan video. Videti Otkrivenje 21:2.

Želeo bih da podelim sa vama nešto što je izašlo iz pera žene kojoj je Isus, sasvim očigledno, bio prava osoba, a nebo prava nada.

„Nebo. Zainteresovana sam za to zemljište jer imam potvrdu svojine na nekom delu imanja preko 65 godina! Nisam ga kupila, dato mi je bez novca i bez cene. Donator ga je kupio za mene uz ogromnu žrtvu. Ne držim ga za trgovinu, pošto vlasništvo nije prenosivo na druge. I to nije prazan prostor. Više od pola veka najveći Arhitekta i Graditelj vasione gradi mi dom. Nikada neće ostariti. Termiti nikada ne mogu potkopati njen temelj, jer počiva na večnoj Steni. Vatra ga ne može uništiti, poplave ga ne mogu odneti. Nikakve brave ili zasuni nikada neće biti postavljeni na njegova vrata, jer lopovi ili razbojnici nikada ne mogu ući na to mesto gde stoji moj stan. Kompletan je i spreman da uđem i večno boravim u miru, bez straha da ću biti iseljena.

Možda postoji dolina dubokih senki između mesta gde živim u Kaliforniji i onog u koje ću putovati za vrlo kratko vreme. Ako ne mogu da stignem do svog doma u tom gradu, a da ne prođem kroz ovu dolinu tamnih senki, ne plašim se, jer je najbolji Prijatelj koga sam ikada imala davno prošao istom dolinom i oterao sav njen mrak. Zadržao se uz mene kroz sve to od kada smo se prvi put upoznali pre 65 godina, i držim Njegovo obećanje u štampanom obliku, da me nikada neće ostaviti niti napustiti. On će biti sa mnom dok hodam i neću izgubiti put kroz dolinu kada je On sa mnom. Moja karta za nebo nema označen datum putovanja, povratni kupon i dozvolu za prtljag.

Pomislite samo da stupite na obalu i shvatite da je to nebo, da se uhvatite za ruku i nađete je u Božjoj, da udahnete novi vazduh i nađete ga nebeski, da se osetite okrepljenim i otkrijete besmrtnost, da pređete iz oluje i vihora u nepoznato smirenje, da se probudite i konačno nađete dom.”

Hajde da razmotrimo pripremu koja je izvršena na nebu i na novoj zemlji za Božji narod. Isus shvata da ljudi nisu srećni ako nisu aktivni. Neki od vas možda sumnjaju u to! Kada smo moj brat i ja bili u kolažu, jednog dana sam bio toliko umoran da sam rekao da bih voleo da mogu da odem u krevet i spavam nedelju dana. Kao da mi se ispuni želja, tog dana se motka slomila na

terenu za skok s motkom, a ja sam pao na glavu. Doktor je rekao: „Idi u krevet na nedelju dana.“ Sve što sam mogao da izdržim je pola dana!

Kada idete na odmor, planirajući da postavite krevetić sa mrežom protiv komaraca i da spavate sve vreme, prvog popodneva ćete glancati poklopce na kolima ili praviti splav ili pregrađivati potok. Planirali smo da spavamo do podneva prvog dana letnjeg raspusta, a u zoru bi se pitali šta da radimo. Ljudi nisu srećni ako nisu aktivni. Naravno, umorimo se kada je pritisak prevelik. Ali Isus zna da ljudi nalaze najveći smisao u životu kada rade nešto što vole da rade, pa je obezbedio ljudima da budu aktivni na nebu.

Isaija 65 to opisuje: „Jer, gle, ja ću stvoriti nova nebesa i novu zemlju, i što je prije bilo neće se pominjati niti će na um dolaziti. Nego se radujte i veselite se dovijeka radi onoga što ću ja stvoriti; jer gle, ja ću stvoriti Jerusalem da bude veselje i narod njegov da bude radost. I ja ću se veseliti radi Jerusalima, i radovaću se radi naroda svojega, i neće se više čuti u njemu plač ni jauk. Neće više biti ondje maloga djeteta ni starca koji ne bi navršio dana svojih; jer će dijete umirati od sto godina, a grješnik od sto godina biće proklet. I oni će graditi kuće i sjedjeće u njima; i sadiće vinograde i ješće rod njihov. Neće oni graditi a drugi se naseliti, neće saditi a drugi jesti, jer će dani narodu mojemu biti kao dani drvetu, i izbranicima će mojim ovetšati djela ruku njihovijeh. Neće raditi uzalud, niti će rađati za strah, jer će biti sjeme blagoslovenijeh od Gospoda, i natražje će njihovo biti s njima.”

Pravo mesto, gde gradimo kuće, sadimo vinograde, pravimo bašte, nebo je za aktivne ljude. Bog zna da nam treba takva vrsta izazova. Znao je to u rajskom vrtu. Smestio je Adama i Evu u vrt i dao im posao da se brinu o njemu.

Jedno od najčešćih pitanja o nebu je Da li ćemo poznavati naše prijatelje i voljene? Prva Korinćanima 13 kaže da ćemo se poznavati kao što smo poznati, i nećemo gledati kroz staklo mračno, već licem u lice. Isusa zanima identitet. Jedna od prvih stvari koje primetite kada proučavate grad koji se zove Novi Jerusalem jeste da su na njegovim temeljima i na kapijama imena ljudi, ista imena koja su im dale njihove majke kada su se rodili na ovoj zemlji. Bićemo poznati po imenima, po osobinama, po načinu na koji govorimo i hodamo.

Moj brat je otišao na koledž dve godine pre mene. Onog dana kada sam stigao, prošao sam hodnikom u spavaonici i neko je rekao: „Evo Vendena.”

„Kako si znao?”

„Hodaš kao tvoj brat!” Znaćemo, kao što smo i poznati.

Isus zna da ljudi vole da jedu. On je obezbedio hranu na nebu. Šta ćemo jesti? Pa, idemo da jedemo voće. Otkrivenje 2:7: „koji pobijedi daću mu da jede od drveta životnoga koje je nasred raja Božijega.” Kako biste voleli da jedete voće sa drveta života? Bog je takođe obezbedio da pijemo. Matej 26:29: On je rekao svojim učenicima: „Kažem vam pak da neću otsad piti od ovoga roda vinogradskoga do onoga dana kad ću piti s vama novoga u carstvu oca svojega.”

Isus je obezbedio putovanja. Očigledno se mnogo putuje tamo gore. Anđeli se svuda šalju u misije milosrđa i iskupljenja, a Božji narod će im se pridružiti u njihovom radu. Nesputani

smrtnošću, oni će neumorno leteti u daleke svetove, svetove koji su obuhvaćeni tugom pred prizorom ljudskog jada i odzvanjali pesmama radosti na vesti o otkupljenoj duši.

Anđeli će biti tihi da dopuste Božjem narodu da ispriča priču direktno sa svojih usana, o tome kako je biti iskupljen iz sveta greha.

Sveto, sveto, to pevaju anđeli,

I očekujem da im pomognem da zazvone nebeski dvori;

Ali kad pevam priču o iskupljenju,

Oni će sklopiti svoja krila,

Jer anđeli nikada nisu osetili radost koju donosi naše spasenje.

Pisci pesama često govore o nebu. Jedna od najpoznatijih gospel pesama to opisuje ovako:

Hoćemo li se okupiti kod reke

Gde su svetle anđeoske noge gazile;

Sa svojom kristalnom plimom zauvek

Teče pored prestola Božijeg?

Da, okupićemo se na reci,

Lepa je lepa reka;

Skupite se sa svetima na reci

To teče pored prestola Božijeg.

Postoji grafički opis mesta koje se zove nebo zabeleženo u Velikoj borbi , stranica 675: „Potoci su uvek tekući, čisti kao kristal, a pored njih stabla koja se talasaju bacaju svoje senke na staze pripremljene za one koje je Gospod otkupio. Tamo se prostrane ravnice uzdižu u brda lepote, a Božje planine uzdižu svoje uzvišene vrhove. Na ovim mirnim ravnicama, pored tih živih potoka, Božji narod, tako dugi hodočasnici i lutalice, naći će dom.”

Bilo bi sebično želeći da odeš na nebo ako su ti nebeske nagrade jedini razlog zašto si hrišćanin. Ali ispravno je želeći u nebo. Isus te želi tamo. Molio se za to u Jovanu 17:24: „Oče! hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom gdje sam ja.“ On želi da svako od nas bude tamo. I ako nas On želi tamo, to bi trebalo da bude dovoljan razlog da želimo da budemo tamo – ako imamo i

najmanju sliku o tome šta je Isus već učinio za nas. Isus nam je obezbedio da zauvek imamo nenadmašnu sreću na nebu.

Da li ste ikada mučili svoj mozak pokušavajući da razmišljate o večnosti? Čuo sam da kažu: „Mislim da bih se umorio od života zauvek.“ Ali zašto se ovde umorimo? Umorimo se od suza. Ali već smo videli u Isaiji 65 da suze treba obrisati. Umorni smo od greha i njegovih posledica. Ali Naum 1:9 kaže da se greh neće ponovo pojaviti. Umorni smo od bola i smrti, ali čitamo u Otkrivenju 21:4 da „smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe.“ Umorni smo od bolesti, ali Isaija 33:24 kaže: „I niko od stanovnika neće reći: bolestan sam.“ Umorni smo od teskobnih noći, od pogrebnih kolona, od propalih nada, od mračnih dolina, od usamljenosti, umora i straha, ali ništa od toga neće biti. Bog je obezbedio nešto bolje. A jedna od najuzbudljivijih slika neba je da pokušamo da shvatimo šta tamo neće biti, zbog čega će biti mnogo blagoslovenije da i sami budemo tamo.

Živimo u svetu u kome znamo vrlo malo o nečemu što traje večno. Sve što znamo ima kraj. Živimo u svetu u kome ljudi razmišljaju i planiraju prema danu kada će možda moći da se penzionišu. Naporno rade i plaćaju svoje boravište, imaju prelepo cveće pored ulaznih vrata, i zavese na prozorima. I otprilike u vreme kada će njihovi snovi biti ispunjeni, bolest pogađa. Dođe doktor, bolnički računi rastu, kuća se mora prodati da bi se platili troškovi. Uskoro je ostao samo nadgrobni spomenik, spomenik slomljenom srcu.

Živimo u vremenu kada se umetnik može oduševiti slikanjem na platnu. On slika, a kako nastavlja svoju karijeru, uči da uhvati prelepe prizore oko sebe. Jedva se može odvojiti od platna da bi jeo ili spavao. Ali na vrhuncu karijere, ruka mu počinje da se trese i mora da odustane.

Živimo u svetu gde astronom može da zaviri u zvezdano nebo kroz sve osetljivije instrumente. On proučava. Provodi besane noći gledajući kroz svemir. I taman kada otkriva najneverovatnija čuda, njegovo oko počinje da tamni i on mora da utone nazad u obeshrabrenju.

Pevačica nastavlja svoju karijeru, pevajući oratorijume majstora. Dok se penje u visine, publika je očarana. Onda baš kada je u najboljem izdanju, njen glas počinje da otkazuje i ona mora da odustane.

Biznismen postaje potpuno okupiran poslom. On ulaže svu svoju najbolju energiju u svoju rastuću imperiju. Ali nedugo zatim i on otkrije da se zlatna posuda lomi, da će srebrna vrpca popustiti, i njegova karijera se završava.

Ljudi svuda, sa svim svojim snovima i ciljevima i planovima na ovom svetu, bolno su svesni da ništa ne traje, ništa nije večno u ovom životu. Samo na nebu spoznaćemo smisao večnosti.

Pitanje je da li ćeš biti tamo? Oh, možeš reći, predaleko sam od toga. Nikada neću uspeti. Za mene nema šanse na svetu. Jednom sam pitao razred šta bi bilo prvo što bi uradili kada stignu na nebo, a jedan mladić je rekao: „Ako bih stigao na nebo, bio bih toliko iznenađen da ne znam šta bih uradio!“

Ali Efescima 2:13 donosi nadu svakom od nas, jer govori kako možemo biti tamo: „A sad u Hristu Isusu, vi koji ste negda bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom.“ Da li se osećate

kao da ste daleko? Kroz Isusovu krv, kroz Njegovu smrt za vas, postali ste blizu. Nebo nije nešto što zarađujete, nije nešto za šta radite. To je dar. Sve što treba da uradite je da ga primite.

Da li ste spaseni? Možete li znati da li si sada spasen? Pa, zavisi šta mislite. Postoje tri grčke reči za spasenje. Jedno znači: „Da li sam prihvatio Isusovu smrt za celo čovečanstvo?“ Drugi: „Da li sam trenutno u spasonosnoj vezi sa Isusom?“ I treće, „Da li ću biti spasen u neko vreme u budućnosti?“

Dozvolite mi da vas pitam, da li ste prihvatili Isusovu smrt za celo čovečanstvo? Ako jeste, spaseni ste u tom smislu. Da li ste trenutno u spasonosnoj vezi sa Isusom Hristom? Da li razgovarate sa Njim? Da li ste razgovarali sa Njim danas? Znate odgovor na to pitanje. Ne moramo da brinemo da li ćemo u nekom budućem vremenu biti spaseni ili ne. Ne možemo predvideti šta ćemo u međuvremenu odlučiti. Ali možemo znati da smo danas spaseni i možemo nastaviti da bismo Boga svakog dana. To je veliki problem. Da li ste prihvatili Isusa i Njegovu krv koja vas danas približava nebu? Možete napraviti taj izbor.

Jovan 5:24 nam kaže da ako smo prihvatili Isusa i verujemo u Njega, već smo prešli iz smrti u život; ne dolazimo ni do sud. Prva Jovanova 5:12 kaže: „Ko ima sina Božijega ima život; ko nema sina Božijega nema života.“ Šta znači imati Sina? Na primer, ja kažem da imam ženu. Zašto kažem da imam ženu? Zato što sam sa njom u živoj vezi. Kažemo, imam ženu, imam muža, imam prijatelja. Mislimo da imamo lično druženje i komunikaciju sa ovim ljudima. Ako imate Isusa, prihvatili ste Njegovo spasenje i u živom ste odnosu sa Njim.

Isus je obezbedio pravo mesto koje se zove nebo za one koji će to ceniti. Postoje neki koji bi bili potpuno jadni na nebu, i Bog im u svojoj velikoj ljubavi dozvoljava da se unište. Nebo će biti za one koji to cene, jer je Isus tu i oni Ga poznaju i vole. Sećaće se kako je bilo ne imati nebo i ceniće svoje blagoslove u svetlu onoga kroz šta su prošli.

Neko je zamolio dečaka da da definiciju soli. Rekao je: „So je ono što uništava krompir kada je nemate.“

Možemo na osnovu toga reći da je ljubav ono što kvari brak kada nedostaje. Pušenje je ono što vas čini zdravim kada to ne radite. Voda je ono što te ožedni kada bunar presuši. Tuga je ono što te čini srećnim kada je više nema. Suze su ono što vam donosi radost kada ih obrišete. Smrt je ono što te raduje kada je zauvek nestane. A nebo je ono što te rastužuje kada ne veruješ u Isusa.

Ali za one od nas koji danas prihvataju obećanje Božje Reči, možemo se radovati sreći koju je Isus obezbedio svom narodu na stvarnom mestu, mestu koje se zove nebo.

3. KADA ISUS OPET DOĐE

Verujemo da Isus ponovo dolazi

Današnji svet je u lošem stanju. Da sam lekar i da imam pacijenta tako bolesnog kao što je ovaj svet sada, očajavao bih što ne mogu da mu pomognem. Pacijent sa slabim srcem nije nužno osuđen na ranu smrt. Uz dobru negu i inteligentan tretman, ima dobre šanse da doživi duboku starost. Ako je, međutim, takođe oboleo od raka i tuberkuloze, a možda i od upale pluća; ako bi iznenada izbio ceo osip i oboleo od tifusa, bilo bi malo razloga za nadu da će se oporaviti. A ako bi i pored svega ovoga imao moždani udar ili dva, moglo bi se sa sigurnošću zaključiti da kraj nije daleko.

Ovo je stanje današnjeg sveta. Nemiri izbijaju svuda. Rak prožima čitavo društveno tkivo. Porok i rasulo ruše sistem. Lažne političke i verske doktrine truju izvore života. Vazduh je kontaminiran netrpeljivošću i mržnjom. Čini se da je ceo svet na ivici kolapsa. Možemo reći da je prvi moždani udar došao u prvom svetskom ratu; drugi, i gori u drugom globalnom ratu. Na zaprepašćenje mnogih, pacijent se oporavio, a lekari sada grozničavo traže lek za sprečavanje novog moždanog udara. Malo ljudi veruje da civilizacija može preživeti treći. Plaše se da će biti treći i da će biti koban.

Bilo je vremena kada su religiozni ljudi bili optuženi da prizivaju nesreću i da su proroci propasti. Danas su naučnici i državnici ti koji analiziraju svetske događaje i predviđaju katastrofu.

Jedan Amerikanac na brodu jednom je jednom Britancu rekao da je jedino rešenje za svetsku situaciju monarhija. Britanac je bio iznenađen i rekao: „Nisam znao da ste vi Amerikanci u tome. Ako bi car hteo da rešava probleme ovog sveta, morao bi da bude fantastičan - izuzetno mudar i nesposoban da pogreši.”

Amerikanac je rekao: „Da, znam. I znamo ko je On. On dolazi uskoro. Njegovo ime je Isus. Njegovo će biti poslednje veliko globalno carstvo i trajaće zauvek.”

Adventisti sedmog dana veruju u drugi Hristov dolazak; oni su to dugo vremena učili i propovedali. Zbog toga smo dobili ime - adventisti. Verujemo da je to velika nada sveta, događaj ka kome se kreće cela civilizacija.

Podelimo temu ovako: Pre svega, činjenica Njegovog dolaska; drugo, način Njegovog dolaska; treće, svrha Njegovog dolaska; i konačno, efekat Njegovog dolaska na različite ljude.

Jedan od najvećih dokaza o Isusovom dolasku nalazi se u Mateju 26:63, 64. Isus je bio na suđenju pred Kajaфом. Dovedeni su lažni svedoci da ga osude na smrt, ali Isus je ćutao. Najzad mu je razočarani prvosveštenik rekao: „zaklinjem te živijem Bogom da nam kažeš jesi li ti Hristos sin Božij?” Matej 26:63.

Isus je bio pod zakletvom u ovom zemaljskom sudu. Iako je ćutao, sada nije oklevao da odgovori. On ne samo da je odgovorio na prvosvešteničko pitanje, On mu je dao mnogo više. Stih 64: „Reče mu Isus: ti kaza.“ I kao da to nije bilo dovoljno, On je dodao: „Ali ja vam kažem: otsele ćete vidjeti sina ćovječijega gdje sjedi s desne strane sile i ide na oblacima nebeskijem.“ To bi moglo da drži prvosveštenika budnim noću mnogo nedelja. Isus je pod zakletvom, a možda čak i za našu korist danas, obećao da će ponovo doći na oblacima nebeskim. Zar biste mogli poboljšati ovu izjavu, da utvrdite činjenicu Njegovog povratka?

Još jedan omiljeni stih koji uključuje dobru vest o drugom dolasku je Titu 2:11: „Jer se pokaza blagodat Božija koja spasava sve ljude.“ Ponekad mi hrišćani imamo ideju da ispunjavanje evanđeoskog naloga znači da je širenje vesti o spasenju potpuno u našoj nadležnosti. Ali ovaj tekst kaže da se svima javila blagodat Božija koja donosi spasenje . Nebeski anđeli, Sveti Duh i sve sile nebeske učestvuju u donošenju spasenja svakom ćoveku.

Stihovi 12 i 13: „Ućeći nas da se odrećemo bezbožnosti i želja ovoga svijeta, i da pošteno i pravedno i pobožno poživimo na ovome svijetu. Ćekajući blažena nada i javljenja slave velikoga Boga i spasa našega Isusa Hrista.“ Ovo je samo jedan od mnogih tekstova na temu Hristovog drugog dolaska.

Postoji mnogo tekstova na temu prvog Hristovog dolaska. Ljudi koji su bili potpuno budni i koji su znali svoje Sveto pismo pre nego što je Isus došao prvi put, mogli su da kažu gdje će se roditi, okolnosti njegovog rođenja, kako će se prema njemu postupati, da će biti prodat za trideset srebrnika - cela stvar. Ali postoji osam puta više tekstova koji se odnose na drugi Hristov dolazak nego što se odnosi na Njegov prvi dolazak. Sam Isus je obećao da će ponovo doći u Jovanu 14:1-3. Rekao je: „Opet ću doći.“

Naćin Hristovog dolaska je veoma važan. Neprijatelj Božji mrzi ideju Isusovog dolaska u sili i slavi, da ga svako oko vidi. Ako đavo nešto mrzi, onda je to slava koja pripada Hristu. Dakle, on je projektovao svoj sopstveni naćin rada na Isusa. Šta je to? On je podmukao. Đavo ne kuca na vrata i kaže: „Dobro jutro, ja sam đavo. On se šunja kroz zadnja vrata ili kroz podrum. Do sada je ubedio ljude svuda da će se Isus ušunjati i iskrasti i da će biti mnogo onih koji neće ni znati da je došao.⁵

Razlikovanje između istine i zablude o naćinu Isusovog dolaska može biti veoma važno. Evo nekoliko tekstova. Dela apostolska 1:11: „Ovaj Isus koji se od vas uze na nebo tako će doći kao što videste da ide na nebo.“ Ućenici su Ga videli kako odlazi - videćemo da dolazi. Otkrivenje 1:7: „Eno, ide s oblacima, i ugledaće Ga svako oko“, čak i ljudi koji su Ga proboli. Matej 24:27: „Jer kao što munja izlazi od istoka i pokazuje se do zapada, takav će biti dolazak Sina ćovećijeg.“ Matej 25:31: On će doći sa svim svetim anđelima – a kakvu slavu to predstavlja! Ništa nije tajno o Isusovom dolasku osim dana i ćasa. Proćitajte Mateja 24:36.

Šta nam ovo govori o Isusu? Nema ništa tajno ili skriveno u vezi sa njim. Kada On dođe, ceo svet će to znati. „Usred ljućljanja zemlje, bljeska munje i huka groma, glas Sina Boćijeg priziva usnule svete. Gleda na grobove pravednika, pa, podižući ruke k nebu, vapi: Probudi se, probudi

⁵ Popularno verovanje u Americi o tajnom vaznesenju.

se, probudi se ti koji spavaš u prahu, i ustani! Po celoj zemlji mrtvi će čuti taj glas, a oni koji čuju oživeće.” – Velika borba, strana 644. Živi pravedni bivaju „promenjeni, u tren oka“ (1. Korinćanima 15, 52), a sa vaskrslim svetima bivaju „uzneseni... u susret Gospodu u vazduhu“ (1. Solunjanima 4:17). Sa radosnim pesmama zajedno se penju u Božiji grad.

Kakav dan! Da li verujete da dolazi? Svakako je to istina! Isus ponovo dolazi . Biće to najveći događaj u celoj istoriji sveta, plod onoga što je Isus davno započeo.

Pa, šta je sa Njegovom namerom? Zašto Isus dolazi? Ovo nam govori nešto više o Isusu. On ima naviku da završi ono što je započeo. Ovo je jedna od stvari kojima se ljudi već dugo pitaju o Bogu. Rugači su rekli, to se nikada neće dogoditi, sve je to mit.

Pre nekoliko godina moj otac i stric su održavali javne skupove u jednom gradu. Ubrzo nakon što je moj stric jedne večeri počeo da propoveda, jedan čovek je skočio, odmah dole blizu čela sale, okrenuo se i počeo da viče na skup. Rekao je: „Ne verujte šta ova braća Venden govore. Oni su samo nekoliko bundžija koji dolaze u grad da vas prevare. Oni govore o kraju sveta, a to se nikada neće dogoditi. Stvari se nastavljaju kao što su uvek bile, i uvek će biti. Okrenuo se mom stricu i rekao: „Ne možete mi pokazati ni jedan jedini dokaz da će se to dogoditi!“

Moj ujak je rekao: „Da, mogu! Ti si najnoviji dokaz koji sam video.“

Čovek je rekao: "Kako to misliš?"

Moj stric je počeo da čita iz 2. Petrove 3:3,4: „I ovo znajte najpre da će u poslednje dane doći rugači koji će živeti po svojim željama, i govoriti: Gde je obećanje dolaska njegovog? Jer otkako oci pomreše sve stoji tako od početka stvorenja.“

Čovek se spustio na svoje sedište. Uzbudljive stvari su se desile tamo! Gospod je dao pravi stih iz Svetog pisma u pravo vreme.

Ne, Bog ne započinje nešto i ne ostavlja to nezavršeno. Ne postoji ništa zbunjujuće od navike koju mnogi imaju da nešto započnu, a nikada ne završe. Kada Isus nešto započne, On to dovede do kraja. Čak i kada je napustio grob, u jutro vaskrsenja, zastao je dovoljno dugo da uredno presavije grobnu odeću. Bio je gotov sa njom. Nije mu više bila potrebna. To vam govori nešto o Isusu.

Šta će On završiti? On će završiti veliki plan iskupljenja. On je obezbedio i više od toga da nam samo nadoknadi što smo rođeni u ovom svetu greha. Zar niste zahvalni što je u stanju da izvede svoj plan do kraja, do slavnog završetka koji je samo početak večnosti!

Sada, kada razmatramo Božju nameru dolaska, često mislimo da je Njegova primarna svrha da nas spase i odvede na nebo. Naravno, to je deo toga, i to je divno. Naše spasenje na nebu je ono čemu opravdanje vodi. Ali postoje veći problemi od jednostavnog odvođenja u raj. Možete li to zamisliti? Postoje veća pitanja. Ako je jedini razlog zašto tražim Isusa da dođe da dođem u nebo, ako je moj primarni razlog da budem hrišćanin da izađem iz nereda u kojem se nalazim, to nije dovoljno.

Pročitao sam članak u časopisu nekoga čija je porodica mnogo propatila nakon što je jednog od njihovih članova pogodila nevolja. Autor je ispričao kako je prva reakcija porodice bila: „Jadni mi. Zašto je ovo moralo da se desi našoj porodici?" Zatim je ispričao kako se njihov stav postepeno menjao, dok su pokušavali da vide nešto bolje. Druga faza tranzicije je bila: „Zašto mu se ovo moralo dogoditi?“ – briga za onog ko je nastradao. Zatim, dok su nastavili da razmišljaju i da se mole, ušli su u treću fazu, brigu za sve koji su pogođeni u ovom svetu nevolje. Dakle, prva faza je bila, Mi. Druga faza, On. Treća faza, Svi.

Pisac je rekao da kada su došli do trećeg koraka, njihove nevolje su bile gotove. Svako ko ostane u prvoj fazi, jednostavno zabrinut za sebe, otkriva da njegovi problemi traju zauvek.

Možemo videti sličan napredak u našem odnosu prema ovom svetu greha. Prva reakcija onoga ko shvati da živi u svetu koji je pošao naopako može biti: „Zašto mi se to moralo dogoditi? Zašto sam morao da se rodim ovde?" Ali Bog će pomoći tom jadnom grešniku da shvati brigu za druge. Njegova beda će se promeniti u saosećanje dok gleda u svet nevolja i tragedija.

Ali postoji još veći problem. Bože, zašto? Zašto Isusovo slomljeno srce? Razmišljajući o tom pitanju, možemo iskusiti zabrinutost Njih tamo gore. Plan spasenja, jevanđelje i obnova uključuje sve ovo.

Zrelost u hrišćanskom životu stvara potpunu nesebičnost. Nema više rivalstva i ljubomore. Nema više brige o sopstvenom spasenju. Nema više straha od toga da dođete u nebo ili da ne stignete tamo. Nebo je unutra, gde Hristos sada obitava, a nagrade su u duhu i društvu Isusa čak i sada. Drugi dolazak je poželjan, ne radi sebične lične koristi, već kao lek za nevolje sveta.

Potpuni hrišćanin je spreman, kao i njegov Učitelj, da se odrekne svog večnog života radi spasenja drugih. Večni život? Da. Oh, kažete, ko bi mogao da se kvalifikuje za to? Mojsije jeste. Sećate se Mojsija. Kada je dva miliona pomahnitih ljudi htelo da ga smrvi, on se zabrinuo za njih. Ali on se brinuo i za Boga – za Božje ime, Božji lik, Božiji ugled.

Mojsije je rekao: „Gospode, spasi ove ljude. A ako ne možeš, molim te, izbriši moje ime iz svoje knjige života.” Bio je spreman da se odrekne svog večnog života. To je zrelo hrišćanstvo. Bio je daleko više zabrinut za Boga i za druge nego za svoju kožu, čak i za svoju večnost.

Možemo biti zahvalni što će Bog okončati celu priču o grehu radi nas, da; i zbog miliona drugih koji pate u ovom svetu greha, da - a takođe i radi istine i ugleda Boga širom univerzuma. Oni koji, uprkos bolu u srcu, bolu i suzama, i dalje vole i veruju Bogu, igraju značajnu ulogu u opravdavanju Boga pred univerzumom.

Pa, šta je sa efektom Hristovog drugog dolaska? Kako će to uticati na tebe i mene? Dozvolite mi da vas podsetim da je Isus, kada je bio ovde prvi put, jednog dana ušao u hram i očistio ga. Uspaničeni lopovi i varalice bacili su novac u vazduh i pobjegli. Ali druga grupa je ostala, mala deca i stari, bespomoćni i oni koji su bili u potrebi.

Kao što je postojala razlika u reakcijama u danima kada je Isus prvi put došao, tako će biti razlike kada On ponovo dođe. Neki koji se nikada nisu molili Bogu moliće se prirodi, moliće se stenama i planinama govoreći: „Padnite na nas i sakrijte nas.“ Videti Otkrivenje 6:14-17. Ali

drugi će podići pogled i reći: „Gle, ovo je Bog naš, Njega čekasmo, i spašće nas.“ 'Vidi Isaiju 25:9.

Kada je Isus bio ovde, oni koji su bili bolesni i napaćeni, koji su shvatili da im je potrebna Njegova milost, bili su izlečeni kada je On došao kod njih.

Jedan je sedeo sam pored puta i molio,
Oči su mu bile slepe, svetlost nije mogao da vidi;
Zgrabio je svoje krpe i drhtao u senci,
Tada je Isus došao i odagnao njegovu tamu.

Nečist! Nečist! gubavac je plakao u mukama,
Glupi, nemi, u nemoćni stajali su blizu;
Groznica je besnela, bolest je zahvatila svoju žrtvu,
Tada dođe Isus i odagna svaki strah.

Mnogi ljudi su danas našli Spasitelja sposobnim,
Nisu mogli da pobede strast, požudu i greh;
Njihova slomljena srca ostavila su ih tužne i usamljene,
Tada je Isus došao i nastanio se u njih.

Kada Isus dođe, moć kušača je slomljena;
Kada Isus dođe, suze se brišu.
On uzima mrak i ispunjava život slavom,
Jer sve se menja kada Isus dođe da ostane.

Da, kada Isus dođe biće drugačije. Bacićemo naočare, štapove i štake, slušne aparate i sve ono što nas je mučilo. Bićemo novi. Kao što je rekao jedan jevanđelist, kada Isus dođe imaćemo savršene umove u savršenim telima i živećemo u savršenom svetu, a kada budemo živeli milion godina, to će biti tek početak.

Isus ponovo dolazi da nas primi k sebi. Tog dana biće dve grupe. Neki će, nakon što se vrata zatvore, hteti da uđu. Reći će: „Gospode, otvori nam. Želimo da uđemo.”

Čuće se odgovor: „Šta ste uradili da uđete? Kakvo pravo imate da uđete?”

„Oh“, odgovoriće oni, „mi smo upoznati sa tobom. Jeli smo i pili pred Tvojim prisustvom, a Ti si učio na našim ulicama. Osim toga, mi smo prorokovali u Tvoje ime. Mi smo izgonili đavole, i mnoga čudesna dela učinili. Gospode, zar to nije dovoljan dokaz? Otvori vrata.“

Šta je odgovor? „Idite od mene vi koji činite bezakonje.“ Možete to pročitati u Mateju 7:21-23. Šta su rekli? Uradili smo mnoga divna dela. MI smo dobro. MI imamo pravo da budemo tamo. Ali ono što smo MI uradili neće mnogo računati na taj dan.

Tog dana će biti još jedna grupa, veliko mnoštvo koje niko ne može izbrojati, iz svih naroda i plemena i jezika i ljudi. Doći će na kapiju grada da uđu.

Čuće se pitanje: „Šta si uradio da uđeš ovde? Kakvu tvrdnju imate?”

A oni će odgovoriti: „Oh, mi nismo učinili ništa da to zaslužimo. Mi smo grešnici, zavisimo samo od milosti Gospodnje. Bili smo tako jadni i potpuno zarobljeni i u takvom ropstvu da nas niko nije mogao izbaviti osim samog Gospoda. Bili smo toliko slepi da niko osim Gospoda nije mogao da učini da progledamo, toliko goli da nas niko osim Isusa nije mogao obući. Sve što imamo je ono što je Isus učinio u naše ime. Kada smo Ga u svojoj bedi prizivali, On je izbavio. Kada smo u svojoj bedi plakali, On nas je tešio. Kad smo u siromaštvu prosili, On nas je obogatio. Kada smo u našem slepilu tražili od Njega da nam pokaže put, On nas je vodio. Kada smo bili tako goli da nas niko nije mogao obući, On nam je dao ove haljine koje imamo na sebi.

„Dakle, sve što moramo da iznesemo, svaka tvrdnja koja bi nam dozvolila da uđemo je samo ono što je On uradio. Ako ovo nije dovoljno, mi smo izostavljeni, i to će biti pravedno. Ako budemo izostavljeni, nemamo zamerke. Ali, oh, zar nam ovo neće dati pravo da uđemo i posedujemo nasledstvo?”

Nebeski Svedok će odgovoriti: „Svakako. Savršeno smo zadovoljni vama. Izbavljenje koje ste dobili od svoje bede je ono što je učinio naš Gospod. Odeća koju imate na sebi dao vam je Gospod. Gospod ju je satao, i ona je božanska. Hristova je. Svakako, da, svakako možete ući.”

Tada će preko kapija doći glas najsladše muzike, pun blagosti i saosećanja našeg Spasitelja. „Dođite, blagosloveni od Gospoda, zašto stojite napolju?” Kapija će se širom otvoriti i imaćemo veliki ulaz u večno carstvo našeg Gospoda i Spasitelja, Isusa Hrista.

4. ISUS, ČOVEK KOJI JE BOG

Verujemo u božanstvo Isusa Hrista

Jedna tinejdžerka mi je rekla: „Volim Isusa, ali ne volim Boga.“ Da li ste se ikada osećali kao ona? Da li ste ikada videli Isusa kao ljubaznog, prijateljskog i pristupačnog, ali Boga kao grubog i osuđujućeg? Da li ste ikada pogledali neke od starozavetnih priča i zapitali se očiglednoj razlici između Boga kojeg oni opisuju i „blagog Isusa, krotkog i blagog“ iz Novog zaveta?

Da vas podsetim - Isus je bio Bog. Isus je Bog. Jovan 1 kaže da je On bio s Bogom od početka, i On je bio Bog. Kao takav, On je posedovao Božju moć u sebi, uključujući moć da položi svoj život i ponovo ga uzme. Videti Jovan 10:17, 18. Đavo je znao da Isus ima Božju moć u sebi i čak je pokušao da Ga ubedi da pretvori kamenje u hleb. Vidite Matej 4:3.

Isus je došao da otkrije svog Oca. Jovan 14 govori kako je Isus sedeo sa svojim učenicima u gornjoj sobi noć pre svog raspeća. Filip ga je zamolio da im pokaže Oca. Isus je odgovorio: „Koliko sam vreme s vama i nisi me poznao, Filipe?“ Otac i ja smo isti. „Koji vide mene, vide Oca.“ Stih 9. On je nastavio u stihu 10: „Zar ne veruješ da sam ja u Ocu i Otac u meni? Reči koje vam ja govorim ne govorim od sebe; nego Otac koji stoji u meni On tvori dela.”

Dakle, ko je činio dela u Isusovom životu, prema njegovoj sopstvenoj izjavi u Jovanu 14:10? Naravno, to su bile Isusove ruke, noge, oči i usta, ali nekako je Njegov Otac sve to činio kroz Njega, u Njemu. Čak ni Njegove reči nisu bile Njegove. Videti Jovan 12:49.

Stoga, kada ispitujemo Isusov život i vidimo Njegovu dobrotu i ljubav i brigu za čitavo čovečanstvo, mi jednostavno vidimo, u jasnijem fokusu, sliku o tome kakav je Bog Otac uvek bio i kakav će uvek biti.

Vratimo se na trenutak na starozavetni tekst (Isaija 9:6) koji očigledno govori o nekom posebnom za koga se nijedno ljudsko biće nikada ne bi moglo kvalifikovati. „Jer nam se rodi Dete, Sin nam se daje, kome je vlast na ramenu, i ime će Mu biti: Divni, Savetnik, Bog silni, Otac večni, Knez mirni.“ Taj opis se svakako ispunio u ličnosti Isusa Hrista, zar ne?

U Novom zavetu, Kološanima 2:9 o Hristu se kaže: „Jer u Njemu živi svaka punina Božanstva telesno.“ Dakle, imate starozavetno predviđanje da će se roditi Onaj koji će biti moćni Bog, i imate novozavetnu izjavu da je u Hristu telesno prebivala sva punina Božanstva - dva kratka odlomka koji nam pokazuju da je Isus bio Bog.

Hajde da izbliza pogledamo Jovan 1, verovatno jedan od najpoznatijih pasusa o Hristovom božanstvu. Ovde apostol Jovan spominje Isusa kao „Reč“. Počnite sa 1. stihom: „U početku je bila Reč, i Reč je bila kod Boga, i Reč je bila Bog. Sve je kroz nju postalo i bez nje nije postalo ništa što je postalo.”⁶ Da li ste ikada razmišljali o činjenici da je Isus bio Stvoritelj? Onaj koga zovemo Isus bio je Stvoritelj ovog sveta na početku. Pročitajte stih 10: „Na svetu beše, i svet

⁶ Srpski savremeni prevod

kroza Nj posta, i svet Ga ne pozna... K svojim dođe, i svoji Ga ne primiše. A koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji, koji veruju u ime Njegovo.” Stih 14: „I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu, slavu, kao Jedinorodnoga od Oca.“

Ovde se podsećamo da je Isus bio Bog, On je bio Stvoritelj koji je stvorio sve nas, a ipak je postao telo i nastanio se među nama. Dakle, iako je Isus bio Bog, On je takođe bio čovek. U stvari, On je zauvek postao čovek. Vidi Danilo 7:13; Otkrivenje 1:13; Otkrivenje 14:14. On je Sin Božiji; On je i Sin čovečiji. Dok proučavate knjigu Otkrivenja, otkrivete da se Isus vratio na nebo kao Sin čovečiji i da se pominje kao Sin čovečiji nakon što se uzneo na nebo.

Biblija kaže da je Bog Duh (Jovan 4:24) i da su anđeli duhovi (Jevrejima 1:14). Ali Biblija kaže da je Isus, u svom vaskrsлом obliku, imao meso i kosti. Rekao je: „duh tela i kostiju nema kao što vidite da ja imam.“ Luka 24:39.

Možda ste videli ili čuli za film o čuvaru mrava. Osnovna premisa filma, privlačnog dečacima i devojčicama, je sledeća: Zamislite da gledate dole u brdo mrava. Volite mrave, a dok proučavate njihov mravinjak, otkrivete da je među njima izbila strašna bolest. Sve će ih uništiti. Jedini način na koji se oni mogu spasiti je da sami postanete mrav i izvršite njihovo spasenje.

Postavlja se pitanje da li biste bili voljni da to učinite? Dečaci i devojčice obično kažu: „Da, naravno. Onda kada završimo da budemo mrav, mogli bismo da se vratimo na ono što smo bili pre.”

Ali ne, rečeno im je: „Ako postaneš mrav, morao bi da ostaneš mrav zauvek. Da li ste spremni?” Deca ovoga puta ne odgovaraju tako brzo.

Velika je misterija koliko je Isus prineo večnu žrtvu kada je došao na zemlju i postao jedan od nas, ali Biblija jasno pokazuje da je On još uvek ljudsko biće na nebu. Ipak, On je uvek bio Bog, moćni Bog, Čudesni, moćni Savetnik, čovek koji je Bog - i uvek će biti!

Kako se ovo može objasniti? Kako čovek može biti Bog i čovek u isto vreme? Da li je On pola Bog a pola čovek? Ne, jedini način na koji biste to mogli reći bio bi da kažete da je On potpuno Bog i potpuno čovek. Teško je to razumeti. Ali jedna od najfascinantnijih stvari o Isusovom životu je spoznaja da iako je Isus bio Bog, i iako je kada je postao čovek, i dalje bio Bog, On nije živeo kao Bog. To je tačka na kojoj se vredi zadržati.

Isusov život je najveći primer potpunog, apsolutnog predanja, potčinjavanja po Njegovom sopstvenom izboru. Njegovo božanstvo je ostalo tiho tokom celog Njegovog života na zemlji, i On se potčinio kontroli svog Oca. Njegov Otac je govorio reči i činio dela u Njemu i kroz Njega. Isus se nije oslanjao, niti je koristio božanski deo svoje prirode da živi Svoj savršeni život. Zapamtite da je rekao: „Ja sam od sebe ne mogu učiniti ništa.“ Videti Jovan 5:19, 30. Da je govorio o potencijalu, to ne bi bila tačna izjava. Kao Bog, On je mogao učiniti mnogo - stvari koje vi ili ja nikada ne bismo mogli da uradimo. Mogao je da ih uradi sam, ali je ipak zavisio od svog Oca. Isus je mogao da iskoristi svoju inherentnu moć, ali je došao na zemlju da nam pokaže kako da živimo kroz zavisnost od više sile.

Hajde da malo duže pogledamo Isusovo iskušenje kao što je zabeleženo u Luki 4. Isus je bio sam u pustinji, posteći skoro šest nedelja. Sotona se pojavio da Ga iskušava da pretvori kamenje u hleb. Znao je da je Isus rođen sa vrstom sile kojom je to mogao učiniti, čak i bez oslanjanja na svog Oca.

Šta je bilo pitanje iskušenja? Često kažemo apetit, ali to nije bio primarni problem. Nije pogrešno biti gladan hleba nakon što ste postili šest nedelja. Pitanje nije bilo da se uradi nešto pogrešno. Ne, đavo je želeo da Isus učini nešto kako treba, ali tako što je koristio svoje urođeno božanstvo umesto da se oslanja na svog Oca. Sotona ga je iskušavao da dokaže svoje sopstveno božanstvo, da radi sam od sebe, nezavisno od svog Oca. Isus je to odbio, rekavši u stvari: „Ovde sam da pokažem čoveku kako da živi kroz potpunu zavisnost od više sile. Moj Otac još nije našao za shodno da Me opskrbi hlebom, i ako je Njegova volja da umrem od gladi, to je u redu sa mnom. U međuvremenu, dok Mi ne pošalje hleba, gladovaću. Neću se oslanjati na svoju moć.”

Za Isusa je bilo prirodno da čini dobro, spolja i iznutra. Nije imao sklonosti ka zlu. Zlo mu je bilo odbojno. Isus je voleo pravednost i mrzeo bezakonje. Videti Jevrejima 1:9. Prema tome, „loše“ na koje ga je Sotona iskušavao bilo je da iskoristi svoje moći da učini nešto dobro. Ali fantastična istina je da se On nije oslanjao na Sebe; dakle, sva Njegova dela su došla od Njegovog Oca.

Pošto je Isus mrzeo bezakonje, Sotona ne bi stigao daleko pokušavajući da ga iskuša da poćini grehe - kako biste mogli biti u iskušenju da poćinite grehe ako ste ih mrzeli? Ali Isus je bio u iskušenju da zgredi, o tome šta je prava stvar u grehu, da bude nezavisan od Boga, da se oslanja na Sebe i da ćini ono što je ućinio svojom sopstvenom snagom. To je prava stvar u grehu.

To se dogodilo na nebu kada je Lucifer pao. Odlućio je da ne treba da zavisi od Boga, da je dovoljno velik da ide sam. To se dogodilo u Rajskom vrtu. Eva je pala na Sotonino iskušenje da postane bog i zavisi od sebe. Vidi 1. Mojsijeva 3:5. Pitanje u onome što bismo mogli nazvati grehom, (jednina) - osnovno pitanje u svim prestupima - je odvojenost od Boga, nezavisno od Boga. Rezultat toga su svi gresi, (mnogina) ili pogrešna dela i prestupi i grešna dela koja slede.

Ali u Isusovom životu, od klevke do groba, iako je neprestano bio u iskušenju da živi na osnovu sile koja je bila u njemu, Isus je nastavio da zavisi od svog Oca.

Ćak ni u svojoj smrti na krstu, Isus nije hteo da spase samoga sebe. Šta bi se dogodilo da smo mi bili na Njegovom mestu, na Njegovom suđenju, kada su pljuvali i šamarali i rugali se i zabijali mu trnje dublje u ćelo? Kako bi lako bilo reći: „Bilo je vreme da ovi ljudi saznaju koga guraju okolo!“ Ali Isus nije došao da spase samoga sebe, tako da ni u Getsimaniji, ni za vreme svog suđenja, ni na Golgoti, ni u bilo koje drugo vreme, nikada nije iskoristio svoju božansku moć da spase Sebe ili da ublaži Svoju patnju i bol.

Kada su svećenici u podnožju krsta mahali glavama na Njega i govorili: „Druge je spasio, sebe ne može spasiti“, to je bila istina. To je bilo jevanđelje u jednoj rećenici.

Ako proućavate sve što se obićno smatra demonstracijom Hristovog božanstva, otkrićete da su Njegovi sledbenici ćinili iste stvari - otvarali oći slepima, izgonili đavole, lećili bolesne, hodali

po vodi, čitali misli ljudi. Najveći dokaz Njegovog urođenog božanstva nije ono što je On uradio; to je ono što je On rekao, i ono što je Njegov Otac rekao o Njemu. Isus je povremeno govorio kao Bog (videti Jovan 4:26), a Njegov Otac je svedočio o Hristovom sinovstvu (videti Matej 3:17; Jovan 12:28). Ali On je živio kao čovek. Hristos je u svom životu na zemlji živio u potčinjenosti Božjoj kontroli. Živio je i radio i pobedio greh i đavola u ljudskoj prirodi, oslanjajući se na Boga za moć.

Greh i iskušenje nikada ne smemo da definišemo prvenstveno u smislu ponašanja. Pitanje nije u tome da se radi ispravno i ne radi loše - već u odnosu. Hristova iskušenja nisu bila slična našim u smislu da je On smatrao da je greh poželjan (kao što to često činimo), ali najdublje nalik našim u mnogo jednostavnijem smislu: Đavo Ga je neprestano iskušavao da prekine odnos zavisnosti i potčinjavanja svom Ocu i da „ide sam“ Svojom sopstvenom snagom. Zaista, ovo je bilo teže iskušenje za Njega nego za nas, jer je On zapravo imao veću moć da to učini.

Izvanredna stvar u Isusovom životu je ono što On nije učinio, ali je imao moć da postigne. Za Njega je bio težak zadatak da nastavi da živi u zavisnosti od svog Oca iz trenutka u trenutak, a ipak je to uradio, ostavljajući nam primer kako možemo da živimo u zavisnosti od Njegove snage umesto od svoje sopstvene.

Kako je Isus održao svoj život potčinjen kontroli svog Oca? U časovima usamljene molitve i opštenja sa svojim Ocem, On dobija mudrost i moć. Koliko često Ga vidimo kako odlazi iz gomile koja ga je okupljala iz dana u dan, da traži vreme nasamo sa svojim Ocem. Marko 1:35 je jedan primer. Njegovi učenici su posmatrali Njegovu naviku opštenja sa Ocem i tako su saznali gde je Njegova snaga. Iz ovih sati provedenih sa Bogom Hristos je izašao da radi za spasenje čovečanstva.

Isus je bio božanski, i bio je čovek. On je uzeo na sebe slabost naše ljudske prirode, iako je Njegova duhovna priroda bila bezgrešna, kao što je Adamova bila pre pada. On je živio svoj život na isti način na koji i mi treba da živimo, ostavljajući nam tako primer zavisnosti i poverenja u moć koja je viša od nas samih.

Dok mislimo na Njega koji se rodio u štali i umro na krstu, i koji i danas govori mir uznemirenim srcima, zar da ne uzviknemo,

Pozdravljajte moć Isusovog imena!

Neka anđeli ničice padnu;

Iznesi carsku dijademu,

I krunišite ga Gospodom svih!

5. GREŠNI PO ROĐENJU

Verujemo da je čovek grešan po rođenju

Ne morate da „grešite“ da biste bili grešni. Sve što treba da uradiš da bi bio grešan je da se rodiš! Isus je rekao Nikodimu, kao što je zabeleženo u Jovanu 3, da ako se ponovo ne rodi, ne može čak ni videti kraljevstvo nebesko. Očigledno da nešto nije u redu sa njegovim prvim rođenjem.

Rimljanima 5:12 i 19 nas podsećaju da „kao što kroz jednog čoveka dođe na svet greh, i kroz greh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagraše. Jer kao što neposlušanjem jednog čoveka postase mnogi grešni, tako će i poslušanjem jednog biti mnogi pravedni.“ Sviđa mi se poslednji deo tog stiha! Ne sviđa mi se prvi deo, ali to je ipak biblijska istina.

Nebitno je da li ikada grešimo ili ne. Grešni smo. Naša srca su zla i ne možemo ih promeniti. To je stanje svakog ko je rođen na ovom svetu.

Mogli bismo proći kroz dugu listu tekstova da bismo dokazali ovu tačku. Na primer, Rimljanima 3:10: „Ni jednog nema pravednog.“ 1. Jovanova 5:17: „Svaka je nepravda greh.“ 1. Jovanova 1:8: „Ako kažemo da greha nemamo, sebe varamo.“ Efescima 2:3: „bejasmu rođena deca gneva.“ Rimljanima 7:18: „znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mom.“ Ovi tekstovi ne govore o ljudima posle 6 ili 12 ili 18 godina. Svi smo mi grešnici. Mi smo rođeni grešni.

To dovodi do problema za neke, jer kažu: „Da li mislite da je greh u genima i hromozomima?“ Ne, mislim da nemamo dovoljno dokaza da to dokažemo, iako neki ljudi to žele. Augsburška Konfesija nije bila daleko od istine. Voleo bih da zauzmem barem sličan stav, ako ga vi ne identifikujete kao *isti*. To je, u suštini, i parafraziram - da smo rođeni odvojeni od Boga. Rođenje odvojeno od Boga je osnovno pitanje rođenja grešnog. Ostali bismo odvojeni od Boga, bez ikakve nade, da nije bilo krsta. Ali zbog krsta ne moramo da ostanemo odvojeni od Boga. Bog svakome od nas daje mogućnost da se ponovo rodi.

Prvi znak da smo rođeni odvojeni od Boga je to što smo rođeni egocentrični. To je naš problem. Svi smo egocentrični. Iz ove egocentričnosti izvire sve ono što nazivamo „gresima“. Sva naša pogrešna dela i akcije potiču iz egocentričnosti.

Sad nešto drugo. Ova egocentričnost, udaljenost od Boga, će se nastaviti i nastavlja se. Ne postoji takva stvar kao što je egocentričnost koju Isus oduzima. Kako starimo, ponekad naučimo da maskiramo svoju egocentričnost, ali ona je uvek tu. Možda bi bilo dobro da se podsetimo da niko, čak ni od apostola i proroka, nikada nije tvrdio da je bez greha. Ljudi koji su živeli najbliže Bogu, ljudi koji bi radije žrtvovali sam život nego svesno počinili pogrešno delo, priznali su grešnost svoje prirode. Ne možemo reći da smo bezgrešni.

Dakle, mi smo grešnici po rođenju, i nastavljamo tim putem, bez obzira da li grešimo ili ne. Grešimo jer smo grešni. Nismo grešni zato što grešimo – grešimo zato što smo grešni.

Jedan od dokaza da smo svi grešnici je da svi umiremo. Ne možete se raspravljati sa tim, zar ne? Spomenuo sam to jednom na univerzitetu, a jedan od profesora se oglasio iz pozadine, „Ptice umiru. Umiru i mačke i psi. Da li su oni grešnici?"

Da! Čuo sam nekoliko grešnika kako se tuku u šumi pre neku noć. Imali su četiri noge i krzno. Šta je bio njihov problem? Bili su egocentrični. Gledate životinje. One su egocentrične. Problem greha je prožimao sve stvoreno. To je opstanak najsposobnijih – to je jednostavno tako.

Ptice umiru. Mačke umiru. Psi umiru. Jednom smo imali psa za kojeg mislim da je hrišćanin! Bio je najnesebičniji pas kojeg sam ikada video. Još dugo posle njegove smrti naša deca bi išla na njegov grob i plakala. Ali shvatamo da živimo u svetu koji je teško ukaljan problemom greha. Greh prožima sve što je stvoreno.

Koji je naš razlog da se zadržimo na ovoj tački? Samo ovo: ako su naša srca zla, usredsređena na sebe, i ne možemo ih promeniti, i ako će ona i dalje biti odvojena od Hrista, kako bismo onda mogli da se povinujemo Božjim zahtevima? To je dobro pitanje, zar ne? Ako u našem telu ne obitava dobro, kako da budemo poslušni?

Neki ljudi misle da je nemoguće da se povinujemo. Oni ukazuju na našu grešnu prirodu i kažu da je najbolje čemu možemo da se nadamo da će Isusove zasluge biti stavljene na naš račun na nebu, i tako ćemo imati nadu u večni život dok nastavljamo da padamo, propadamo i grešimo dok Isus ne dođe opet. Ali da li to Biblija uči?

U Mateju 7:16, 17 Isus postavlja jedno vrlo praktično pitanje: „Eda li se bere s trnja grožđe, ili s čička smokve? Tako svako drvo dobro rodove dobre rađa, a zlo drvo rodove zle rađa.” - kakav rod? – „zlo voće“. Neki ljudi kažu: Ako zlo drvo ne može doneti dobre plodove, kako se možemo nadati da ćemo biti poslušni? To je vredno pitanje.

Drugi način da se postavi pitanje je: mogu li ljudi koji su po prirodi grešni ikada doneti dobar plod? Odgovor je lepo naveden u Isaiji 61:3. Meni se to sviđa - pogledajte da li se i vama sviđa. „Da učinim žalosnima u Sionu i dam im nakit mesto pepela, ulje radosti umesto žalosti, odelo za pohvalu umesto duha tužnog, da se prozovu hrastovi pravde, sad Gospodnji za slavu Njegovu.“

Dakle, Biblija govori o drveću pravde koje sam Gospod sadi na svoju slavu. Ovo nam daje tračak nade. Postoji mogućnost da loše drveće donese dobre plodove, ako je čudo onoga što Isus ovde sugeriše u ovim rečima Svetog pisma stvarnost.

Hajde da to pratimo malo pažljivije. Već smo primetili da smo rođeni grešni i da se moramo ponovo roditi da bismo videli carstvo Božije. To je još moćniji dokaz od činjenice da svi umiremo. Ako niko ne može da vidi carstvo Božije ako se ponovo ne rodi, nešto nije u redu sa njegovim prvim rođenjem.

Ovo nas dovodi do pitanja šta je novo u vezi sa novim rođenjem? Želeo bih da vam dam složenu definiciju novog rođenja koja nam govori šta je novo u njemu. Novo rođenje je natprirodno delo Svetog Duha (vidi Jovan 3:5), a ovo natprirodno delo Svetog Duha proizvodi promenu stava prema Bogu (Jezekilj 36:26: „Novo srce... daću ti"). Pre novog rođenja čoveka ne zanimaju stvari o Bogu; on je zapravo protiv Boga. Rimljanima 8:7: „Jer telesno mudrovanje

neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijem niti može.“ Nema radosti u zajednici sa Bogom pre novog rođenja. Ako nađete osobu koja ne voli da čita Bibliju, ne želi da se moli, ne želi da ide na verske sastanke, ni mrtav ne bi išao u crkvu, problem bi mogao biti u tome što se nikada nije rodio ponovo i nikada nije čak ni dobio sposobnost da razume i ceni Božiju ljubav.

Nakon što je greh ušao, čovečanstvo više nije moglo da nađe radost u svetosti i pokušalo je da se sakrije od prisustva Boga. Takvo je još uvek stanje neobnovljenog srca. Ono nije u skladu sa Bogom i ne nalazi radost u zajednici sa Njim. Grešnik ne bi bio srećan u Božijem prisustvu. Ustezao bi se od društva svetih bića. Kad bi mu bilo dozvoljeno da uđe u nebo, to za njega ne bi bilo radost. To bi bilo mesto mučenja.

Da li ste ikada smatrali dokazom Božje ljubavi to što On dozvoljava da grešnici budu uništeni? To dovodi kraju njihovu bedu. On ih ne tera da idu na mesto koje bi za njih bilo samo mučenje.

Dakle, pre novog rođenja, Bog nas ne zanima, i samo kroz natprirodno delo Svetog Duha imamo promenu stava prema Njemu.

Treća stvar koju novo rođenje čini je da stvara novu sposobnost poznavanja i ljubavi prema Bogu koju ranije nismo imali. Prva Korinćanima 2:13,14 kaže da se duhovne stvari duhovno razaznaju.

Sa osećanjem olakšanja, pastor može da priča o svojoj deci kada odrastu i napuste dom, jer kada su još uvek u blizini, uvek može da očekuje da će dobiti razne primedbe od njih kod kuće nakon što ih pomene u propovedi! Moj sin je bio u srednjoj školi. Još nije predao svoj život Hristu. Bio sam zabrinut za njega. Pokušao sam da razgovaram sa njim o tome, ali nisam osećao da nešto postižem.

Jednog dana su mu neki mladi u školi rekla: „Zašto ne pođeš sa nama u sredu uveče? Imaćemo biblijsku diskusiju.“ Pa, svideli su mu se ovi mladi, pa je rekao: „U redu, idem. Ali on je rekao sebi: „Ići ću i postaviti gomilu teških pitanja.“ Uživao je u postavljanju teških pitanja.

Otišao je na sastanak i počela je diskusija. U prvom delu je postavljao svoja teška pitanja. Kada je sastanak bio otprilike na pola puta, činilo se da mu nešto govori: „Vendene, zašto ne učitiš? Možda nešto naučiš.“ On je jedini igrao svoju igru.

Kasnije je saznao da su se neki od ovih mladih molili za njega. Sviđa mi se to!

Počeo je da sluša. Pre nego što se završilo veče, čuo je nešto što nikada ranije nije čuo. O da, mnogo puta mu je to rečeno! Ali on to nikada nije čuo svojim umom. Čuo je da nikada ne menjamo svoje živote da bismo došli Hristu. Dolazimo Njemu takvi kakvi jesmo, i On je Taj koji menja naše živote.

Čudo se dogodilo. Došao je kući, i jedva je mogao da ostane miran. Rekao je: „Tata! Slušaj! Večeras sam nešto naučio. Nikada ne menjamo svoje živote da bismo došli Hristu. Dolazimo takvi kakvi jesmo – i On voli da dođemo takvi kakvi jesmo.“

Nisam želeo da mu pokvarim uzbuđenje, pa sam rekao: „Stvarno?“

Ne znam koliko je spavao te noći, ali sledećeg dana je čitao svoju Bibliju - svoju Bibliju koju smo mu dali i koja je skupila prašinu. Sada je bila otvorena i on ju je čitao. Nije mogao to odložiti. Prošao sam pored vrata i rekao sebi: „Slava Gospodu! Desilo se! To je čudo novog rođenja.” Imao je novu sposobnost poznavanja i ljubavi prema Bogu koje ranije nije bilo.

Moj prvi utisak je bio da budem uvređen jer nisam bio taj koji je imao uspeh sa njime - ali to je bezvredan stav. Bilo mi je drago što je neko imao uspeh!

Ova nova sposobnost poznavanja i ljubavi prema Bogu *vodi* do voljne poslušnosti svim Njegovim zahtevima i zapovestima. I molim vas da stavite naglasak na reči **vodi**. Uprkos opasnostima koje se nosi sa tim naglaskom, moramo to da podvučemo jer je bilo previše ljudi, uključujući mlade, koji su imali ideju da ćete, ako se zaista obratite, imati potpunu promenu života preko noći, i ako ponovo imate bilo kakvih neuspeha ili grešaka ili padova onda se niste obratili. Molim vas - obraćenje je početak. To nije kraj - to je početak.

Ovo novo srce vodi u novi život. Marko 4:28: „najpre donese travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu.“

Sam Isuse daje priliku za rast. Nikada to ne zaboravimo. Izgubljeni sin koji je okrenuo lice ka kući svog oca imao je dug put da stigne do očeve kuće, ali je krenuo u pravom smeru.

Promenio je stav prema ocu kada se u svinjcu okrenuo prema očevoj kući, umesto da pobjegne. Verujem da se tamo obratio, jer je posle toga video nešto dobro kod svog oca umesto svega lošeg.

Dakle, četvorodelna definicija obraćenja je sledeća: (1) Natprirodno delo Svetog Duha (2) proizvodi promenu stava prema Bogu i (3) stvara novu sposobnost poznavanja Boga koju ranije nismo imali, i (4) ovo vodi poslušnosti. Jovan 14:15: „Ako me volite, zapovesti moje držite.“

Ovaj novi život se čuva samo neprekidnom vezom sa Hristom. Želeo bih da vas podsetim da ne postoji pravednost osim Isusa. Nebitno je da li je uračunata ili data pravda. Ne moramo uopšte da ulazimo u to pitanje, jer ne postoji pravednost osim Isusa.

Neki od nas propovednika su se borili da pronađu najbolji način da izraze ovaj koncept. Ne radi se o tome da ljudi *imaju* grešnu prirodu – već da *smo* grešni po prirodi. Reći da imamo grešnu prirodu sugerise da postoji neka vrsta entiteta u nama kojeg se moramo osloboditi, kao što je možda tumor koji bi hirurk mogao da ukloni, i onda bismo bili u redu. Ali nije tako. Po prirodi smo grešni. Mi moramo biti promenjeni. Da li shvatate?

Stoga, kada kažemo da postajemo učesnici božanske prirode, možda bi trebalo da ponovo pogledamo ovu staru ideju koja je dugo lebdela, da postoji entitet koji se zove božanska priroda koja je stavljena u nas. Možda ste čuli ovu ideju, da imamo ove dve prirode u sebi, jedna se bori protiv druge. Ne, mi smo po prirodi grešni, i kada se ponovo rodimo, pruža nam se prilika da postanemo zajedničari božanske prirode. To nije priroda koja je stavljena u nas, inherentno, nego postajemo učesnici Hristove prirode.

Dakle, imate jednu, celu osobu, a ne nekoga ko ima jedan odel za ovo i odel za ono. On je celovita ličnost koja ili živi po prirodi sa kojom je rođena ili živi učestvujući u božanskoj prirodi kroz vezu sa Hristom.

Pošto ne postoji nešto kao što je pravednost osim Isusa, onda je jedini način na koji možemo da budemo drveće pravednosti, posađeno od Gospoda i nahranjeno od Gospoda, da započnemo taj odnos sa Njim i da nastavimo taj odnos sa Njim. Grešni čovek može da nađe nadu i pravednost samo u Bogu, a nijedno ljudsko biće nije pravedno duže nego što ima veru u Boga i održava vitalnu vezu sa Njim.

Zato smo pozvani da prebivamo u Hristu, i zato je prava stvar u grehu živeti život odvojen od Hrista.

Hajde da pokušamo da ovo spojimo u neku vrstu zaključka. Ako smo po prirodi grešnici, nikada nećemo moći da proizvedemo bilo kakvu poslušnost. A ako smo mi ti koji živimo u hrišćanskom životu, možemo proizvesti samo trnje i čičak. Ako mi radimo dela, ono što proizvodimo uvek će biti nesavršeno.

Ovo nas dovodi do ključne tačke - velike podele između dve škole mišljenja koje postaju sve izraženije. U hrišćanskom životu, da li mi živimo, ili Hristos živi u nama? Šta pod tim podrazumevamo? Za sada samo ovoliko: Kada je Pavle rekao: „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos.“ (Galatima 2,20), da li je govorio nešto što je vredno naše pažnje i razmišljanja? Rekao je: „A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjeg, kome omileh, i predade sebe za mene.“ Moguće je da verom Hristos prebiva u našim srcima. Videti Efescima 3. Da Bog i Hristos žive u nama kroz silu Svetog Duha je sasvim biblijsko učenje.

Neki od nas su nedavno prošli kroz pažljivo proučavanje jevanđelja da bi saznali šta je Isus rekao na tu temu. Iznova i iznova smo nalazili ovaj koncept Hrista koji živi, Hrista koji živi svoj život u nama.

Što nas dovodi do sledećeg pitanja: ako je Hristos živeo svoj život u Pavlu, da li je Hrist živeo nesavršen život? Da li će ono što Sveti Duh čini u osobi biti nesavršeno?

Pavle kaže da će pravednik živeti od vere. Videti Galatima 3:11. Ako oni koji su opravdani Hristovom pravednošću uzimaju u svoje srce Sveto pismo: „Kroz koje se nama darovaše časna i prevelika obećanja, da njih radi imate deo u Božjoj prirodi, ako utečete od telesnih želja ovog sveta.“ (2. Petrova 1:4), da li je to nesavršeno? Da li je Hristovo prebivanje i život Njegovog života u nama nesavršeno, ili to može biti istinska poslušnost?

Da li smo onda poslušni? Pa, u izvesnom smislu, ne. Hristos se pokorava u nama i kroz nas. To je Njegova namera. Ali vidite li veliku podelu? Ako neko kaže da smo u pravu pred Bogom samo svojom verom u ono što je Isus učinio na krstu, ali živimo hrišćanskim životom čineći dela pravednosti, u izvesnoj meri, sami, onda je tačno da postoji samo jednu stvar možemo proizvesti - nesavršenu poslušnost, a to je neposlušnost.

Ali ako osoba kaže da smo ispravni sa Bogom samo onim što je Isus učinio na krstu, i živimo svakodnevnim hrišćanskim životom kroz Isusa, i samo Isusa, i sa Njim koji prebiva u nama, onda možemo imati poslušnost koja je stvarna i pravi.

Uprkos našoj slabosti, uprkos našem nerazumevanju, i uprkos činjenici da smo po prirodi grešni, Isus je obećao: „koji dolazi k meni neću ga isterati napolje.“ Jovan 6:37. Još uvek je istina da Isus voli da dođemo k njemu, baš onakvi kakvi jesmo, i da On ne zahteva od nas da promenimo svoje živote pre nego što dođemo. On želi da dođemo k njemu kako bi On mogao da promeni naše živote. On će nas učiniti onim što On želi da budemo.

Kada priđemo Njemu i prihvatimo Njegov poziv da Mu dozvolimo da živi svoj život u nama, postajemo zajedničari Njegove božanske prirode, i kroz Njegovu silu bivamo promenjeni nalik na Njega, u Njegov lik.

6. HRISTOS UMRE ZA NAŠE GREHE

Verujemo u pomirenje

Da li ste ikada osetili da postajete neosetljivi na krst? Da li ste ikada osetili da ste čuli toliko o tome i videli toliko slika, da je to bilo na neki način stereotipno? Da li ste se ikada zaprepastili zbog ove neosetljivosti? Ja sam u tome bio nedavno, i želeo bih da vam ukratko objasnim kako se to dogodilo.

Pre dvadeset godina moj brat i ja smo otišli na put u Svetu zemlju. Bilo je to objavljeno kao izlet za jevanđeliste, ali smo otkrili da uključuje veliki deo arheologije; u stvari, toliko arheologije da smo jednog dana prošli pored sela Naina da požurimo na još jedno iskopavanje kako bismo mogli da pogledamo još neke drške od posuda! Bilo je to skoro više nego što sam mogao da podnesem!

Tako sam nedavno, kada sam se našao u odboru za biblijska istraživanja i čuo da će biti predstavljen rad o arheologiji, učvrstio noge i pripremio se za još drška od posuda. Na moje iznenađenje, moje srce je bilo čudno ganuto izveštajem. Govorilo se o nedavnim iskopavanjima u kojima su arheolozi otkrili telo nekoga ko je bio razapet u vreme Hrista. Čuo sam taman toliko razlike od onoga na šta sam navikao da je ostavilo dubok utisak.

U prvoj glavi Prve poslanice Korinćanima, 18. stih i dalje, propoved o krstu se naziva ludost. "Jer je reč krstova ludost onima koji ginu; a nama je koji se spasavamo sila Božija. Jer je pisano: Pogubiću premudrost premudrih, i razum razumnih odbaciću. Gde je premudri? Gde je književnik? Gde je prepirač ovog veka? Ne pretvori li Bog mudrost ovog sveta u ludost? Jer budući da u premudrosti Božijoj ne pozna svet premudročću Boga, bila je Božija volja da ludošću poučenja spase one koji veruju."

Ponekad smo govorili o ludosti propovedanja. U ovom kontekstu, Pavle govori o ludosti propovedanja krsta. „Jer i Jevreji znake ištu, i Grci premudrosti traže. A mi propovedamo Hrista razapetog, Jevrejima, dakle, sablazan a Grcima bezumlje; Onima pak koji su pozvani, i Jevrejima i Grcima, Hrista, Božiju silu i Božiju premudrost."

Jedan od očiglednih nedostataka rane crkve bio je to što je morala da predstavlja Boga koji je bio raspet. Ovo je bilo nezapamćeno u istoriji bogova. Kada su hrišćani propovedali Hrista raspetog, to je bilo kao da su bacali celu svoju poruku. Ko je ikada čuo za obožavanje boga koji je bio raspet? U Isusovo i u Pavlovo vreme, ljudi su znali šta znači raspeće. Sve što je trebalo da uradite je da upotrebite reč, a oni su razumeli značenje.

Dakle, šta je nedavno otkriveno o raspeću u Hristovo vreme? Prvo, događaj se nije odigrao na usamljenom brdu. Usamljeno brdo na koje često pomislimo nalazilo se na raskrsnici puta. Rimljani su smatrali da je raspeće sredstvo odvraćanja od zločina; stoga se odvijalo tamo gde bi što više ljudi prolazilo i videlo.

Drugo, raspeti su razapeti potpuno goli. Nema ničega od skromnih pokrivala koji umetnici stavljaju na slike raspetih. Proučavanjem kostiju koje su nedavno iskopane, otkriveno je da se metoda raspeća malo razlikovala od onoga što smo mislili. Očigledno, vojnici su osobu postavili uz krst bočno, tako da su mu noge bile jedna pored druge uz krst, a zatim su kroz obe pete zabili ogroman šiljak, tik ispred Ahilove tetive. Vojnici su zabijali ovaj šiljak takvom snagom da su arheolozi u jednom kovčegu pronašli telo koje je, kada je posle smrti strgnuto sa krsta, sa sobom ponelo ogroman komad drveta. Drvo i šiljak i potpetice bili su zajedno u kovčegu.

Nakon što su vojnici čvrsto pričvrstili telo za krst postrance kod stopala, zaokrenuli su ramenima, snažno ispružili ruke i prikovali ih za krst kroz zglobove. Pokušao sam da stojim u tom položaju nakon što sam čuo za to, i nije prošlo mnogo pre nego što su mi mišići počeli da trzaju. Kada sve ovo sastavite i shvatite da je Božiji Sin postao podložan takvoj smrti, to će vam pokrenuti srce. To je sigurno pokrenulo moje.

Ljudi su ponekad reagovali protiv krvi i užasa krsta, insistirajući na tome da treba da trošimo svoje vreme na dublja značenja. Ali moramo se suočiti sa činjenicom da je bilo krvi i da je bilo bola.

Ako neko reaguje protiv emocionalnosti koja se često koristi u pozivima na obraćenje, uz tiho svetlo i muziku, niste sami u toj reakciji. Ali bilo bi tragično zaboraviti stvarnost krsta i činjenicu da je Isus, sa svojom božanskom/ljudskom prirodom, pretrpeo svaki bol i uvredu u toliko većem stepenu koliko je Njegova priroda veća od naše.

Uprkos svim zlostavljanjima, kada je Isus bio prikovan na krst, molio se: „Oče! Oprosti im; jer ne znadu šta čine.” Luka 23:34.

Da li ga danas volim zbog onoga što je učinio za mene? Nakon što sam pokušao da vizualizujem Njegove patnje, duboko sam dirnut. Ipak, ne smemo zaboraviti da je, uprkos svom fizičkom bolu i mučenju, Njegova duševna agonija bila toliko velika da se fizički bol jedva osećao. Pretrpeo je neizrecive muke noseći težinu našeg greha. Pokušajmo da razumemo više o dubljim problemima koji su uključeni u krst, koji su slomili Njegovo srce i prouzrokovali da umre.

Isaija 53, počevši od 4. stiha: „A On [Isus] bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se, a mi mišljismo da je ranjen, da Ga Bog bije i muči. Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našeg mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo.” Stihovi 4, 5.

Koncept da je Hristos umro za naše grehe može se naći u celom Svetom pismu. Uprkos činjenici da danas neki glasovi žele da umanje tu neophodnost, Hristos je umro za naše grehe. Bio je ranjen za naše prestupe; a kao zamena i jemstvo grešnog čoveka Hristos je stradao pod božanskom pravdom. Zato što je On bio naša zamena i jemac i nosio težinu našeg greha, Njegov fizički bol se jedva osećao.

Ali izraz „božanska pravda“ doveo je neke ljude do problema. Oni pitaju: „Da li mislite da je Bog u potrazi za krvlju i da treba da bude umiren? Da li je Isus pokušavao da smiri Boga zato što je bio Bog bio ljut?”

Kao što je rečeno u Isaiji 53: „a mi mišljismo da je ranjen, da Ga Bog bije i muči.“ Da li je Bog pogledao dole u svet greha i rekao: „Želim funtu mesa; Želim da vidim žrtvu“? Da li je takav Bog?

Kao reakcija na ovaj paganski koncept, neki su želeli da potpuno ukinu ideju iskupljenja i žrtve. Gledaju u krst i govore: „Zar Bog nije mogao da nam oprosti bez svega toga?“ U pokušaju da predstave Boga punog ljubavi umesto gnevnog Boga kojeg treba umiriti, neki su se priklonili teoriji „moralnog uticaja“, koja kaže da krst nije neophodan za naše spasenje, da je Isusova smrt bila slučajna, više kao mučeništvo nego bilo šta drugo. Kažu da je Isus došao isključivo da nam pokaže koliko nas Bog voli i da je ideja o božanskoj pravdi koja se mora ispuniti pogrešna. I tako se priča nastavlja.

Da bih pokušao da rešim ovaj problem, želeo bih da predložim dva važna faktora. Prvo, Bog je Bog pravde, a pošto je Isus bio Bog, Isus je takođe bio Bog pravde. Drugo, moramo razumeti zašto je pravda neophodna.

Svako ko je proučavao vladu zna da vlada postoji samo dok vlada ima zakone. Nijedan zakon nije jači od kazne za njegovo kršenje, i nijedna kazna nije delotvorna ako se ne primeni.

Ovo je tačno bilo da govorite o vladi univerzuma, vladi Sjedinjenih Američkih Država, vladi škole ili institucije ili vladi vašeg doma. Roditelj koji stoji na dnu stepenica i viče: „Ovo je poslednji put da ću reći „ovo je poslednji put““ već je izgubio bitku. Njegova pravila očigledno ne vrede ništa, jer se ne sprovode i ne primenjuju se kazne. Bez vlade i zakona i kazne imate anarhiju.

Bog je začetnik pravde. To je samo Njegovo ime i karakter. Dakle, zato što se zakon nije mogao poništiti, zato što se Božji karakter nije mogao promeniti, zato što se kazna nije mogla zanemariti, pravda je morala biti zadovoljena. Ali često kada pomislimo na hladnu pravdu zaboravljamo na milosrđe, a to je druga strana Božijeg karaktera koju ne smemo zanemariti.

Dok sam bio pastor u Oregonu, kasnio sam sa zakazanim terminom, zbog čega sam zakasnio na sahranu. Vozio sam se sporednim putem, prskajući svuda šljunak i prašinu, očajnički pokušavajući da stignem na sahranu na vreme. Iza mene se podigao drugi oblak prašine iz kojeg je izašao policajac.

Kada me je zaustavio, bio je ljut. Rekao je: „Ko si ti uopšte? Mislio sam da imam ukraden auto ovde.“

Objasnio sam ko sam i kuda idem, a on je ostao zbunjen. Rekao je: „Ne znam šta da radim s tobom. Ako ti dam kaznu, to će se sutra pojaviti u novinama i svi će vaši parohijani znati za to. I ionako ne mislim da je kazna prikladna.“

Rekao sam: "Ne, ni ja ne mislim!"

Na kraju je odlučio da me pusti i rekao: „Samo napred. Neka ti bude po tvome.“ Dok sam krenuo niz put, pomislio sam: „Ovo je najveća motivacija koju sam ikada imao za želju da poštujem zakon.“ Bilo je i drugih trenutaka kada prema meni nisu postupali milostivo. Znao sam šta pravda znači, tako da mi je milost nešto vredela.

Ovo je slaba ilustracija, i ako bismo želeli da to više liči na pomirenje, morao bi policajac da učini više nego da me jednostavno pusti, jer Bog čini više od toga. Bog nikada nije mogao samo da oprostí greh. On oprašta grešnicima, ali nikada nije oprostio greh. Znamo da je to istina jer je Isus morao da umre. Dakle, da se moja ilustracija uklapa, policajac na prašnjavom putu bi otišao na sud umesto mene i platio kaznu iz svog novčanika.

Dakle, mi smo suočeni sa ovim pitanjem pravde. Bog nikada nije bio neodlučan kada je pravda u pitanju. Zar nisi zahvalan na tome? Ceo univerzum može biti zahvalan za to! Kako bi strašno bilo živeti u univerzumu gde ne bi bilo pravde. Svuda bi vladala anarhija! Ali pošto je Bog, Bog ljubavi, On je i Bog pravde kao i Bog milosrđa.

Sotona to nije razumeo. Kada se našao izvan nebeskih vrata, on je bio materijalan dokaz činjenice da je Bog, Bog pravde. Smislio je pametan plan koji je izgledao ovako: Pošto je Bog, Bog pravde, moram čoveka navesti na greh. Ako čovečanstvo zgreši, to će dokazati moju tvrdnju da je Božiji zakon nemoguće poštovati. Steći ću kontrolu nad čovečanstvom i uspostavim svoje kraljevstvo. Onda ako postoji neka rupa u zakonu i čovečanstvu bude oprošteno, Bog će morati i mene da pusti nazad u svoje carstvo.

Đavo nije znao da je plan iskupljenja smišljen pre postanka sveta. Kada je došlo do urgentnog problema, Isus, koji je bio Bog i jeste Bog, došao je na ovu zemlju i svojim životom i smrću dokazao da Božja pravda ne uništava Njegovu milost, niti milost uništava pravdu. Grešnicima se moglo oprostiti, a zakon ostati pravedan.

Želeo bih da ukratko navedem nekoliko stvari koje je Hrist učinio svojom smrću na krstu.

1. Dokazao je da je Božija ljubav prema čoveku beskraja.
2. Platio je kaznu za greh.
3. Dokazao je da se zakon ne može menjati ili ukidati.
4. Dokazao je da je kazna za greh bila razumna i pravedna.
5. On je dokazao grozotu greha.
6. Kupio je pravo da oprostí grešniku i da i dalje bude pravedan.
7. On je učinio blagodat dostupnom svima koji veruju i uzdaju se u Njega.
8. On nas je iskupio od prokletstva zakona.
9. Dobio je ključeve od groba, pravo da vaskrsava mrtve.
10. On je dokazao da je plata za greh smrt.
11. Učinio je subotu spomen na stvaranje i otkupljenje.
12. On je potvrdio Božji karakter pred univerzumom.
13. On je dokazao da će Božja vlada postojati zauvek.

14. Vratio je izgublenu vlast.

Sve ovo i više postignuto je Isusovom smrću na krstu.

U zaključku, želeo bih da vas pozovem da još jednom razmislite o Isusovoj žrtvi koju je napisao moj sin Li kada je bio brućo.

„Znate li kako je biti usamljen? Tako biti sam da niko osim vaših sopstvenih misli nikada nije vaš saputnik? Znate li kako je biti dete i želite da se igrate sa drugom decom, ali nailazite samo na ismevanje? Da li znate kako je poželeti povlačenje u tišini svog doma, ali čak i tamo pronaći smeh i sarkazam?

Znate li kako je provesti sate, dane i noći u usamljenom utočištu planine ili pustinje? Znate li kako je sedeti visoko na usamljenom brdu, s pogledom na grad, poželeti da budete nečiji prijatelj? Znate li kakav je osećaj spavati na neravnom tlu bez ćebeta, iz noći u noć?

Da li ste ikada prošli kroz gomilu ljudi, prisustvovali večeri ili prošli kroz pijacu punu ljudi, a ipak se nekako i dalje osećali usamljeno? Da li ste ikada gledali iz senke dok se prijatelji smeju i pričaju? Da li ste ikada stajali po strani dok su drugi uživali u aktivnosti ili igri? Da li vas je ikada neko pozvao da se upoznate, a onda vam je rekao da dođete kada padne mrak da vas niko ne bi video zajedno? Da li ste ikada bili odbijeni, bez obzira u koji grad ste otišli ili koga ste tražili za smeštaj? Da li ste se ikada vraćali svojim poznanicima u rodnom gradu, tražeći prijateljstvo, i da li su na vas bacali kamenje? Znaš li kako boli kad nemaš s kim da razgovaraš, nemaš s kim da поделиš, nemaš nikoga ko će čak i da sluša?

Da li ste ikada plakali tako jako da su vas bolele oči, a pokušavajući da razgovarate, stenjali ste samo između jecaja? Da li ste ikada proveli cele noći u suzama za koje niko osim vas neće znati? Da li ste ikada pomislili da ste našli nekolicinu koji su vas prihvatili kao prijatelja, a zatim gledali kako odlaze ili vas ignorisali da se ne bi osramotili? Da li ste ikada osetili bol odbacivanja ili gorko razočarenje zbog narušenog poverenja? Da li ste ikada davali sebe dok više nije bilo šta da date, a onda ste čuli podrugljiv smeh jer ste bili tako ranjivi?

Da li ste se ikada borili protiv toga da odustanete od napora da date sebe, borili se dok se zapravo krvavi znoj nije pojavio? Da li ste ikada proveli cele noći brinući se i moleći se za problematičnog prijatelja? Da li ste otišli kod tog istog prijatelja da biste se utešili i razumeli i čuli ga kako kaže: „Preumoran sam da razgovaram s tobom.“

Da li su vas ikad grubo gurnuli okoreli ljudi? Da li vam je ikada neko pljunuo na vaše lice koje ima modrice i krvavi? Da li ste ikada osetili kako vam krv curi niz leđa iz sopstvenog razderanog mesa? Da li ste ikada osetili oštar bol od trnja koje su grubi ljudi snažno pritisnuli duboko u vaš skalp i slepoočnice? Da li znate kakav je osećaj boriti se kroz sopstvene kapi krvi dok vučete teško drvo? Mislite li da biste mogli da teturate, voljno, da umirete za one koji vas mrze, preziru i odbacuju?

Da li biste mogli da podnesete uzvikivanje uvreda, smeh i ruganje dok ste se rušili ispod svog oruđa smrti? Da li biste se očajnički borili da ustanete i nastavite ka mestu gde ste pogubljeni? Da li ste ikada osetili kako vam se kroz ruke i stopala lupa klin koji škripi i kida? Da li ste ikada osetili svakim nervom svog tela trzaj i udarac krsta koji pada u svoju duboku, ružnu rupu?

Da li ste ikada visili na ranama koje su zjapile sve šire dok vam se gomila rugala i bacala kamenje na vaše natučeno i izmrcvareno telo? Da li ste ikada promuklo dahtali, svesni da umirete? Da li ste ikada osetili da vas je čak i rođeni otac napustio? Da li znate kakav je osećaj kada vam se vid zamagljuje dok vam oči zastakljuju? Da li ste ikada izdahnuli poslednji dah, znajući da je život završen?

Da li ste ikada bili povređeni? Da li vas je ikada nešto bolelo? Da li ste ikada patili? Da li si ikada umro, sam, za one koji su odbili da im budeš prijatelj?

Dok je bio na zemlji, Isus je to činio. I sve vreme je žudeo za druženjem i komunikacijom. I On to još uvek radi.

Zar nećeš biti Njegov prijatelj?“

7. NAJVEĆA TRGOVINA IKAD

Verujemo u opravdanje jedino verom u Hrista

Želeo bih da ti nešto ponudim. Imam hemijsku olovku koju bih želeo da menjam za Kadilak Sevilju. Ako neko od vas ima takvu vrstu automobila i voljan je da menja sa mnom za moju hemijsku olovku – koja je savršeno dobra hemijska olovka! – ili si nerazuman ili me stvarno mnogo voliš! Jedan od ta dva je.

Da li ste ikada radili neku „trgovinu konjima“? Da li ste ikada trgovali kada ste bili dete – stvarima poput klikera ili slika od žvakaćih? Nekada sam trgovao kada sam bio na ulicama Njujorka, u Bruklinu. Zamenili bismo žvakaće gume sa drugom decom. Nekada smo menjali tri mala klikera za jedan veliki. Za mnoge od nas ovakva stvar se nastavlja tokom života. Jednom smo imali zamenu kravata u muškom internatu na koledžu. Bilo je to jedno od najuzbudljivijih i najzabavnijih trenutaka koje smo ikada imali. Moj cimer je počeo bez ičega, a završio sa šest prekrasnih kravata!

Biblija govori o najvećoj trgovini ikada, u 2. Korinćanima 5:21: „Jer Onog [Isusa] koji ne znaše greha nas radi [Bog]učini grehom, da mi budemo pravda Božja u Njemu.“ Mogli bismo samo malo da transponujemo fraze, jer je Bog učinio da Isus, koji nije znao za greh, da bude greh za nas; da bismo mi koji nismo poznavali pravdu u Njemu postali pravda Božija.

Da li biste voleli da Isus, sa Svojim širom raširenim rukama i prijateljskim očima, danas priđe do vas i ponudi da zameni svu svoju pravednost za sve vaše grehe? Da li biste bili zainteresovani? Istina je da je upravo to ono što On nudi da učini. Isprva bi se činilo da će neko završiti sa tanjim krajem. Ne samo da je to kao da menjate Kadilak Sevilju za hemijsku olovku, nego niti nema hemijske olovke! Sve što treba da menjamo za Njegovu pravednost je gomila prljavih krpa. Ipak, trgovina spasenjem je upravo to. To je najveća trgovina ikada. Kako to može biti? Opet dolazite do istog zaključka. Ili je Onaj koji nudi da izvrši ovu trgovinu veoma nerazuman, ili nas zaista mnogo voli.

A ipak imamo problem. Jedno od pitanja o kojem se danas žestoko raspravlja među crkvenim ljudima i teolozima je sledeće: Kada nam Isus daje svoj dar pravednosti, da li nam ga zaista daje? Da li je to trgovina? Ili nam ga pozajmljuje? Da li nas On zaista čini pravednima ili nas jednostavno proglašava pravednima? Kako sve ovo uklapate? Da li je to trgovina, poklon ili zajam?

Kada nam Isus daje svoju pravednost, da li je to trajno ili privremeno? Teolozi su često raspravljali o pitanju, ako Bog sada oprašta naše grehe, ali ako smo jednog dana izgubljeni uprkos tome, šta se dešava sa gresima koji su nekada bili oprošteni? Hoće li ih On jednog dana sve podići iz morskih dubina i dovesti ih protiv nas?

Da li je trgovina uvek trajna? Ne u ljudskom razumevanju! Moj sin je zamenio svoj stari MG za Hondu 350 drugog mladića. Nijedan mladić nije bio srećan, pa su ponovo zamenili. Kada nešto

pozajmite, od vas se očekuje da to vratite. Ali sačekaj malo – ako nam je Isusova pravednost pozajmljena, čime mi moramo da Mu vratimo? Možda je to zaista poklon. Ali da li je to trajno ili ne?

Nadam se da ću bar uspeti da pokrenem vaše čiste umove da razmišljaju o ovom pitanju! Kako odgovarate? Želeo bih da predložim odgovor ulaskom u malo proučavanje o pitanju pravednosti. Danilo 9:7 kaže da pravednost pripada Bogu, a nama, zbunjenost. Kada pogledamo okolo u ovom svetu greha u potrazi za bilo kakvom pravednošću među ljudima, na kraju nemamo ništa osim konfuzije. Biblijsko načelo je da je čovek bez pravednosti. Nemamo je. Rimljanima 3:10, 11: „Kao što stoji napisano: ni jednoga nema pravedna; Ni jednoga nema razumna, i ni jednoga koji traži Boga.“ Isaija 64:6 kaže da „sva naša pravda“, sve što smo ikada smatrali pravednošću, je „kao nečista haljina.“ Dakle, nema ništa kritičnije i značajnije u čitavom biblijskom učenju od toga, iako bismo mogli da proizvedemo nešto što svet naziva moralnošću, nema takve stvari kao što je pravednost što se Boga tiče. Možemo proizvoditi spoljašnju dobrotu, ali spoljašnja dobrotu nije pravednost i ne računa se kod Boga.

Dakle, apostol Pavle daje široku izjavu da je Isus došao da objavi, ne našu pravednost, već pravednost koja je po veri u Isusa Hrista. Rimljanima 3:22. Ponavlja to nekoliko puta. Stihovi 26, 27: „da pokaže pravdu svoju u sadašnje vrijeme da je on pravedan i da pravda onoga koji je od vjere Isusove. Gdje je dakle hvala? Prođe.”

Ako pravednosti nema što se nas tiče, ali ako Gospod zna put pravednih (Psalam 1:6) i da bude vaskrsenja pravednika (Luka. 14:14) i pravednika će zasijati kao sunce u carstvu njihovog Oca (Matej 13:43), onda mora postojati neki način na koji jadni i siroti grešnici mogu spoznati pravednost. Ali to mora biti poznato tako da nema hvalisanja i zasluga i zasluga za proizvodnju, zar ne? „Gdje je dakle hvala? Prođe.”

Biblija nam daje razumevanje jevanđelja i kako je to moguće. Prema 1. Korinćanima 1:30, Isus „nam posta premudrost od Boga i pravda i osvećenje i izbavljenje.“ Imamo i čuvenu Pavlovu izjavu u Rimljanima 1:16, 17 da je jevanđelje koje se on ne stidi jeste jevanđelje, ili radosna vest, Isusa Hrista, „jer se u njemu javlja pravda Božija iz vjere u vjeru“. U radosnoj vesti o Hristu otkriva se pravda Božija. Dakle, dok pratite ovu ključnu reč, pravednost, otkrivajte da je nemamo, da Bog ima sve, i da je otkriveno ovom svetu kroz Isusa Hrista.

Najveća pojedinačna definicija pravednosti je Isus. Neadekvatno je jednostavno definisati to kao ispravno postupanje, iako su neki od nas to radili dugo vremena. Rekli smo: „Pravednost, šta je to? To je ispravna radnja. U redu, logičan zaključak je da ako je pravednost ispravno raditi, onda sve što treba da uradimo da bismo postali pravedni je da radimo ono što je ispravno.” To je mnoge od nas dovelo u zamku gubljenja vremena i truda pokušavajući da učinimo ono što je ispravno da bismo bili pravedni.

Sada, iako je tačno da se u izvesnom smislu pravednost može definisati u smislu ispravnog činjenja, ovo nije sve što postoji u definiciji. Biblijska istina je da pravednost nikada ne postoji mimo Isusa. Dolazi sa Isusom. Kada Pavle kaže u 1. Korinćanima 1:30 da je Isus „premudrost od Boga i pravda i osvećenje i izbavljenje“, on misli da u Isusu sve ove stvari postoje i nalaze se.

Jednog dana smo pričali o ovome i neko je rekao: „O, to je dobra vest. Pomolimo se za mudrost.”

Ne! Pomolimo se za Isusa.

„Pa“, rekli su, „on će nam dati mudrosti“.

Ne, On nam daje Sebe, i mudrost dolazi sa Njim. Nije da nam On daje mudrost kao entitet sam po sebi. Mudrost nikada nije odvojena od Isusa – ona dolazi sa Njim, u Njemu.

Isto je i sa pravednošću. Pravda Božija je ovaploćena u Hristu. Ako ne primimo Hrista za pravdu, nemamo nikakvu pravdu. Ona se nikada se ne poznaje mimo Njega.

Ponekad se postavlja pitanje, da li je nama pravednost dodeljena? Pa, prvo, šta se pod tim podrazumeva? Dok sam prisustvovao sastanku u Australiji, jedan čovek je skočio u zadnji deo sobe i rekao: „Da li verujete da je pravednost data?“ Imao je oštar pogled i očigledno je stekao utisak iz načina na koji sam govorio da verujem u „datu“ pravednost.

Morao sam da saznam šta je mislio.

Rekao je: „Da li verujete da je pravednost entitet sam po sebi, nešto što možete uliti u pojedinca i on to može imati od tog trenutka?“

Pitao sam: „Osim Hrista?“

„Da.“

Rekao sam „ne.“

Ali očigledno kada čujete izraz „data“ pravda, osoba ukazuje na neku vrstu entiteta u sebi koji se može poznavati odvojeno od Hrista. Ne verujem u umetnutu pravednost, jer pravednost nikada nije nezavisna od Isusa Hrista.

Pa, onda, ako je ovo istina, da li je Hristova pravednost ikada postala moja sopstvena? Vratimo se ponovo našem tekstu o najvećoj trgovini ikada, 2. Korinćanima 5:21. Obratite pažnju na to ovaj put malo pažljivije.. „Jer onoga [Isusa] koji ne znadijaše grijeha nas radi učini grijehom.“ Šta to znači? Kada je Isus postao greh za nas, da li ga je to ikada učinilo grešnikom? Da li je Isus postao grešan kada je postao greh za nas? Prva Petrova 2:22 kaže da „nije učinio greh, niti se prevara našla u njegovim ustima“. Sam Isus je uspešno ispitivao neprijateljsku publiku: „Ko me od vas osuđuje za greh? Jovan 8:46. Dakle, kada je Isus postao greh za nas, On nije bio grešnik. On je uzeo kaznu za naše grehe, On je uzeo osudu, On je nekako uzeo krivicu; ali On nikada nije preuzeo odgovornost za greh. Zato je na kraju službe u svetinji postojao jarac za Azazela. Videti 3 Mojsijeva 16. glava. Đavo je oduvek bio onaj koji je odgovoran za greh. Isus je snosio naše grehe u smislu osude i kazne i krivice, i možemo reći da su naši gresi stavljeni na Njegov račun. Ali to Ga nikada nije učinilo grešnikom.

Sada pređite do poslednje polovine teksta. Druga Korinćanima 5:21: „da mi budemo pravda Božija u njemu.“ Kada smo u Njemu učinjeni Božjom pravednošću, to nas ne čini pravednima više nego što je Hrista u prvom delu stiha učinio grešnim. Kada Hristos postane naša pravednost,

to nas ne čini pravednima duže nego što smo u Hristu i sa Hristom. Pravednost nije naša sopstvena; samo i uvek je u Isusu. Grešni čovek može da nađe nadu i pravednost samo u Bogu, a nijedno ljudsko biće nije pravedno duže nego što ima veru u Boga i održava vitalnu vezu sa Njim.

Vratimo se na Kadilak Sevilju. Recimo da sada imam potpuno novi Kadilak Sevilju i neoženjen sam. (To je jedini način na koji sam mogao da ga posedujem!) Tražim nekoga ko će se voziti sa mnom u mom Kadilaku Sevilji. Doživotno! Sada, naravno, ovo može biti malo problematično, jer uvek postoji opasnost da će ona biti više zainteresovana za moj Kadilak Sevilju nego za onoga ko ga poseduje. Nadam se da neću dobiti takvu osobu, pa nastavljam da tražim dok ne nađem nekoga ko je očigledno više zainteresovan za mene nego za Kadilak Sevilju. Mada, kada se uda za mene, dobija Kadilak Sevilju; a u idealnom slučaju kada kaže: „Da“, ona to kaže trajno i neće odustati od dogovora.

Kada prihvatim Isusa kao svog Spasitelja, svog Gospoda i prijatelja, imam svu Njegovu pravednost, jer Njegova pravednost dolazi sa Njim. Sada, ako moja nova mlada jednog dana odluči da me više ne želi (i nemojte ovo brkati sa zakonima o braku u vašoj državi – ovaj put opisujem svoje zakone!), ona više nema Kadilak Sevilju.

Da li je Kadilak bio pozajmica? Da li je to bio poklon? Da li je to bila trgovina? Biblija naziva pravednost darom (Rimljanima 5:17), ali pravednost je dar na isti način na koji je Isus dar. Moram nastaviti da Ga primam na dar svakodnevno. Moguće je, zbog moći izbora, da jednog dana odlučim da nemam Isusa i sve darove koje On nosi sa sobom. Kada to uradim, više nemam nikakvu pravednost. Da li to ima smisla?

Stoga pravednost nikada nije entitet za sebe. Pravda se ne uliva u nas više nego što se uliva Isus. Te dve stvari su nerazdvojne. Želeo bih da odem toliko daleko da sugerišem da su te dve stvari nerazdvojne, bilo da su dani ili uračunati. Ovih dana pravimo dosta razlike u tome, ali pravednost i Isus su neodvojivi na oba fronta. Dobićete uračunatu pravdu u smislu samo primanjem Isusa, a isto primete datu pravdu samo primanjem Isusa. Obe deluju na isti način, istim metodom, do kraja, i morate imati Isusa da biste dobili bilo koju od njih.

Ali, znate, izgleda kao da neko zaista završava sa lošom trgovinom, naime Onaj koji nudi svu svoju pravednost za sve moje grehe. On nas mora zaista voleti, jer ne možemo pripisivati ludost Bogu. Mora da nas zaista voli da daje ovu vrstu ponude, baš kao što biste vi zaista voleli da menjam vaš Kadilak za svoju hemijsku olovku. Ali zar na kraju On nije prevaren? Da dam odgovor na to, želeo bih da vaskrsnem staru priču – priču o Starom Džou.

Stari Džou je bio rob na drugom kraju Misisipija, i bio je na prodaju. Odlučio je da više nikada neće raditi. Ponuđači su počeli da licitiraju, a Džou je najpre počeo da mrmlja ispod glasa, a onda sve glasnije i glasnije: „Neću da radim. Neću raditi.“ Čuo se, i ponuđači su odustajali jedan po jedan, osim jednog čoveka koji je dao dobru ponudu za ovog roba koji nije hteo da radi.

Novi gospodar je odveo Džoa u svoju kočiju i odvezao se u selo na svoju plantažu. Konačno je otišao niz put pored malog jezera. Pored jezera je bila prelepa koliba sa zavesama na prozorima i cvećem pored stepenica. Džou nikada nije video ništa slično. Rekao je: "Ovde ću živeti?"

"Da."

"Ali neću raditi."

Tada je gospodar rekao: „Džo, ne moraš da radiš. Kupio sam te da te oslobodim.”

Najbolji deo priče tek predstoji. Džo je pao pred noge svom novom gospodaru i rekao: „Gospodaru, služicu ti zauvek.

Vidite grupu grešnika. Oni su bili robovi greha i bola i smrti. Kažu: „Nećemo raditi, ne možemo.“ Jeste li ikada probali? Da li ste ikada pokušali da proizvedete dela pravednosti? To je nemoguće. Ne možeš to da uradiš. Ali Isus kaže: „ Ne moraš da radiš. Kupio sam te svojom krvlju da te oslobodim.”

Razumem da On ima neke vile pored jezera koje izgleda kao more napravljeno od stakla. Tu su zavese i cveće kakvo nikada niste videli, cveće koje nikada neće uvenuti. On nam sve ovo nudi jer nas voli. Takav je On. Na kraju, kada shvatimo ovaj čin i kada nam zaista prodre u srce, rado ćemo Mu služiti zauvek.

8. BOŽIJI NEPRIJATELJ ĐAVO

Verujemo da je đavo stvarno biće

Kada smo moj brat i ja bili mali, imali smo rutinu da svake noći molimo istu molitvu: „Dragi Gospode, pomози nam da ne sanjamo loše snove, pomози nam da ne razmišljamo o ratu i pomози da đavo ne uskoči kroz prozor.” Bili smo iskreni. Međutim, kako smo starili, još uvek se sećam noći kada smo ponovili molitvu i iznenada prasnuli od smeha! Tada smo se osećali strašno bogohulno, ali očigledno da zbog godina smo prepoznali to kao prilično naivnu molitvu.

Danas ima ljudi koji misle da je naivno verovati u đavola. Ali priznajem da sam iz iskustva znao da postoji đavo mnogo pre nego što sam iz iskustva znao da postoji Bog. Ako pre ili kasnije ne shvatite da je neko drugi u kontroli, onda ste zaista naivni. Hajde da pogledamo biblijsko učenje o ovoj temi.

Pamtim dva klasična poglavlja u Starom zavetu, Jezekilj 28 i Isaija 14. Tome možete dodati iz Novog zaveta, Otkrivenje 12. Tamo ćete naći neko teško učenje po pitanju đavola. Počnimo sa Jezekiljom 28.

Na prvi pogled može izgledati da se đavo i ne pominje. Ali ako pogledate ponovo, ispod simbola kralja Tira nalazimo nešto o đavolu. Obratite pažnju na stih 13: „Bio si u Edemu, vrtu Božijem. Da li je kralj Tira ikada bio u Edemu? „pokrivalo te je svako drago kamenje.” Stih 14: „Ti si bio heruvim, pomazan da zaklanjaš.“ Da li se kralj Tira kvalifikovao za to? Očigledno ne. „ti bješe na svetoj gori Božijoj, hođaše posred kamenja ognjenoga.” Stih 15: „Savršen bješe.“ Da li kralj Tira ispunjava uslove za to? „Savršen bješe na putovima svojim od dana kad se rodi dokle se ne nađe bezakonje na tebi.“ Dakle, ovde imamo odlomak za koji se većina biblijskih komentara slaže da jasno ukazuje na samog đavola i njegovu istoriju.

Zapazite dok čitate, 17. stih: „Srce se tvoje ponese ljepotom tvojom, ti pokvari mudrost svoju svetlošću svojom.“ Đavo danas ne ide uvek u otpad da iznese smeće i blato. On ume da koristi lepotu. Poznata mu je mudrost i sjaj. Nemojte ga zamišljati sa plamenom koji mu viri iz nozdruva, sa rascepljenim jezikom i repom koji liči na vile. On zna da koristi poziciju. Došao je sa vrtoglavih visina. Dakle, iz ovog odlomka možete naučiti nešto o istoriji Lucifera, sina zore.

Očigledno đavo živi i deluje u oblasti koju mi ne možemo da vidimo. Uvek sam bio zaintrigiran od kada je profesor matematike to nacrtao na tabli, dajući mi dokaze iz Biblije da anđeli i Bog, pa čak i sam đavo deluju u drugoj dimenziji od one u kojoj se mi nalazimo. Najviše što znamo su tri dimenzije. Đavo mora da deluje najmanje u četvrtoj dimenziji, a verovatno Bog u mnogo višoj dimenziji od te.

Da smo stvoreni u samo dve dimenzije, on bi mogao da bude tačno iznad nas u trećoj dimenziji i ne bismo mogli da ga vidimo, jer bismo delovali samo u dva pravca. Ali mi smo u tri dimenzije. Dakle, Bog i anđeli, pa čak i đavo mogli bi da budu odmah pored nas, a mi ih ne bismo videli da su, kao što je profesor matematike sugerisao, zaista u drugoj dimenziji.

Matematičari bez problema pokušavaju da to dokuče, iako mi to ne možemo, jer matematika lako ulazi u više dimenzija i obično se može teoretski dokazati.

Svesni smo čak i bez da ulazimo u matematiku da đavo i njegovi anđeli deluju u dimenziji do koje ne možemo da dođemo. Ne možemo ih videti, ne možemo ih izvući na otvoreno. Biblija kaže da su anđeli duhovi. Videti Efescima 6. Dobri anđeli su dobri duhovi, a pali anđeli su pali duhovi.

Kada pogledate Isaiju 14, drugi odlomak Starog zaveta koji se bavi đavolom, otkrićete da je on zapravo imenovan. On se pominje u vezi sa Vavilonom, koji, kao što znate, seže do Vavilonske kule i predstavlja klasičan primer čovečanstva koje pokušava da se spase, pokušavajući da živi samostalno odvojeno od Boga. Ovo je bio problem sa Luciferom na samom početku. Isaija 14:12 i dalje: „Kako pade s neba, zvijezdo danice, kćeri zorina? kako se obori na zemlju koji si gazio narode?“

Tada nam Bog daje, sa nebeske tačke gledišta, šta se dešavalo u umu i razmišljanju ovog bića. „A govorio si u srcu svom: izaći ću na nebo, više zvijezda Božijih podignuću prijesto svoj, i sjeću na gori zornoj na strani sjevernoj; Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s višnjim.“ Lucifer je imao problem sa egom. Uprkos svojoj velikoj mudrosti, zaboravio je da je bio u sasvim drugoj ligi od Boga. Mora da je zaboravio da je stvoreno biće i da je Bog njegov Tvorac. Inače, kako je mogao pomisliti da može biti kao Svevišnji?

Da li se ovaj stav, koji je počeo sa Luciferom, završio sa njim? Zar ne možemo da vidimo istu vrstu sklonosti u sebi, da zaboravimo da smo stvorenja? Veoma nerazumno je stvorenje koje bi mislilo da može da deluje nezavisno od svog Tvorca.

Ali Lucifer je nastavio da se prepušta svom ponosu, i tako vidite razvijanje izuzetne razlike između Lucifera i Onoga koji je napustio nebesku zemlju da bi došao na zemlju sa suprotnom misijom. Ponekad sedite i pročitajte Isaiju 14; onda uporedi sa Filipljanima 2. Lucifer je rekao: „Biću kao Bog.“ Isus je rekao: „Biću kao čovek.“ Lucifer je rekao: „Biću uzvišen“, ali je umesto toga spušten u pakao na ivice jame. Isus je rekao: „Biću kao čovek“, a Njegov Otac je rekao: „Ja ću ga uzvisiti“.

Lucifer je rekao: „Doneću strah. Uzdrmaću narode zbog svoje moći.“ Isus je rekao: „Ja ću doneti ljubav, a savršena ljubav izgoni strah.“ Lucifer je rekao: „Uništiću narode.“ Isus, Stvoritelj, je rekao: „Daću im nova srca.“ Lucifer je rekao: „Zarobiću roblje i neću otvoriti svoju zatvorsku kuću.“ Isus je rekao: „Doći ću i osloboditi zarobljenike i osloboditi ih.“ Lucifer je rekao: „Prevariću.“ Isus je rekao: „Ja sam put, istina i život.“ Lucifer je rekao: „Proganjaću i izazivaću bol i tugu.“ Isus je rekao: „Ja ću doneti oslobođenje.“ Kakav kontrast! Kakva razlika!

Pa, hajde da pogledamo kako je đavo radio. Ne moramo se previše podsećati na to, jer ste verovatno bolno svesni toga. Ali, u jednom smislu, moglo bi izgledati da je Bog u prednosti, jer je On još uvek glavni. Ali kada uzmemo u obzir da u velikoj kontroverzi Bog nikada nije prekoračio samog sebe, već je celu polemiku vodio tako pošteno da će jednog dana čak i đavo priznati da je bio nepristrasan i pravedan, onda izgleda kao da je đavo u prednosti. Jer đavo može da laže i vara, a očigledno je u prednosti onaj ko ume da laže i vara. Da li ste ikada, u nekom

trenutku u životu, pomislili da ćete imati prednost ako lažete? Ali krive linije uvek nailaze jedna na drugu, i pre ili kasnije onaj ko misli da ima prednost nepoštenja će se uhvatiti u svoje laži.

Đavo je jadan od početka svoje pobune. Odvajanje od Boga uvek donosi bedu, uvek. Zato imate ljude koji idu jedni preko drugih u velikim zabavnim centrima, pokušavajući da zaborave da su jadni. Đavo je u svojoj bedi odlučio da svoju bedu proširi na što veći broj drugih, a on danas svuda širi bedu pod maskom zabave, razonode i takozvane sreće.

Ali na kraju, sva ova mahnita zabava završava se ničim osim bedom i bolom u srcu, prazninom i bolom. Kada ljudi shvate tu činjenicu, đavo kaže: „Brzo! Zaposli se nečim!“ On pokušava da zadrži ljude toliko zauzetim da neće imati vremena da zastanu i razmišljaju o Bogu, svom Tvorcu i svom Stvoritelju. Dakle, pronalazite ljude u stalnom vrtlogu aktivnosti, ponekad čak i religioznih aktivnosti, koji pokušavaju da budu dovoljno zauzeti da zaborave činjenicu da žive odvojeno od Boga.

Još jedan metod koji je đavo koristio je da pokuša da navede ljude da veruju da im ne trebaju nikakva ograničenja ili zapovesti ili zakoni ili propisi. Kaže im da se mogu osloniti na sopstvenu mudrost. Ovo je bila jedna od njegovih rasprava sa anđelima, još na početku njegove pobune, i uspeo je sa jednom trećinom njih.

On dolazi zajedno sa svojom slobodom i kaže mladima: „Radite kako želite. Daću vam slobodu.” Znao je da je to išlo 60-ih godina, sa kamenjem kroz prozore univerziteta, opljačkanim zgradama i nemirima. To se dešavalo u nekom obliku u svakom dobu. Videli smo dovoljno toga da znamo da na kraju umesto slobode postoji ropstvo.

I koliko je ljudi naterao da krenu silaznim putem i onda im rekao da ih Bog nikada neće prihvatiti, da su otišli predaleko. Njegova dva velika argumenta su uvek bila, i uvek će biti, prvo, da ne možete da se izborite i da budete Bogu poslušni; i drugo, da kada ne uspete, ne može vam to biti oprošteno. On optužuje Boga svojim sopstvenim atributima i pokušava da navede ljude da misle o Bogu sa istim nepoverenjem i strahom koji bi trebalo da osete kada razmišljaju o đavolu.

Đavo koristi osudu i optužbu i pritisak dok pokušava da drži ljude pod svojom kontrolom. Ne morate da stavljate ljude na mašine za mučenje i razvlačite ih, ne morate da ih spaljujete na lomači da biste stvorili pritisak koji će ih navesti da varaju, krađu ili lažu. Možete to učiniti čak i u hrišćanskom okruženju. Sećam se jednog sastanka mladih ljudi kada je bio kviz o Bibliji i prvi koji su mogli da odgovore na pitanja morali su da sednu. Poslednji koji je stajao je bio gubitnik. Još uvek se sećam da sam posmatrao lice poslednje devojčice, dok su svi ostali jedan po jedan sedeli, a ona je ostajala sama. Rekao sam sebi, „Ovo je od đavola.“ Ponekad koristimo silu i pritisak da bismo ostvarili ono što se čini kao u verske svrhe. Kako suptilno.

Kako dolazite u doba zemaljske istorije kada izgleda kao da nije ostalo mnogo vremena, ljudima je lako da postanu preokupirani đavolom i počinje da raste panika. Ali želim da vas danas podsetim da u svetlu jake Isusove moći, nema potrebe za panikom. Đavo je ništa u Njegovom prisustvu.

Sada, ja imam respekt za đavola. Nadam se da ćete pravilno protumačiti te reči. Respektujem ga u smislu da znam da je veći i moćniji od mene. Nisam dovoljno velik da se nosim s njim; Nisam dovoljno lukav da ga nadmudrim. Ali naučio sam da đavo, uprkos svojoj pobuni, jako uvek ima jak respekt za Isusa Hrista. Nemamo razloga da se plašimo sve dok smo u prisustvu Isusa i pod Njegovom zaštitom.

Ponekad se pišu knjige, ili će se puštati predavanja koje govore o moći đavola. Ljudi počinju da paniče. Ali želim da sugerišem da odavno znamo da je đavo kao lav koji riče i da će nastaviti da radi sa pojačanom aktivnošću do samog kraja. Bez obzira da li će Isus doći sledeće godine, ili će doći za 10 000 godina od sada, ne bi trebalo da ima razliku u našem odgovoru ljubavi prema Njemu. Ako vas potrese najnoviji vesti koje kruže, najmanje što možete da uradite je da dugo pogledate krst. Hajde da se više zainteresujemo za Isusa i šta je On učinio za nas nego što smo zaokupljeni đavolom.

Postoje hrišćani koji previše govore i razmišljaju o moći Sotone. Oni misle na svog protivnika, mole se za njega, govore o njemu, a on se sve više i više pojavljuje u njihovoj mašti. Istina je da je Sotona moćno biće, ali hvala Bogu imamo moćnog Spasitelja koji je isterao đavola sa neba. Sotona je zadovoljan kada veličamo njegovu moć. Zašto se ne govori o Isusu, zašto se ne veliča Njegova moć?

Hristovi sledbenici treba da gledaju na Sotonu kao na pobeđenog neprijatelja. Na krstu je Isus odneo pobeđu za nas. Svemoćna sila Duha Svetoga je odbrana svake skrušene duše. Hristos neće dozvoliti da ni jedan koji u pokajanju i veri traži Njegovu zaštitu prođe pod vlašću neprijatelja. Isaija 59:19: „Jer će neprijatelj navaliti kao rijeka, a duh će Gospodnji podignuti zastavu suprot njemu.“

Hrišćanin, onaj koji ima vitalni odnos sa Hristom, nema čega da se plaši. Ali onaj ko odluči da živi život neprekidno odvojen od Gospoda Isusa, iako može da živi u religioznoj zajednici, ima čega da se plaši. Prebacimo svoje strahove na široka ramena Isusa Hrista i budimo pod Njegovom zaštitom kako nas On poziva.

Pa i đavo pokazuje nešto što je dosta izraženo, čak i među ljudima. Na samom kraju, on se spušta sa velikim gnevom, jer zna da ima malo vremena. Videti Otkrivenje 12:12. Kada čovek izgubi prisebnost i upusti se u gnev, gubi i rasuđivanje. Da li ste to ikada primetili?

Sećam se nekoliko sukoba koje sam imao pre mnogo godina. Otac mi je uvek govorio: „Svaka budala može da se bori. Potrebna je jaka osoba, pravi muškarac, da bi izbegao sukob.“ Drago mi je što nisam ušao u previše sukoba. Ali jedna ili dva još uvek stoje u mom sećanju. Izgubio sam smirenost i izgubio sam rasuđivanje.

Na kraju, đavo gubi prisebnost i rasuđivanje i počinje da čini gluposti. Možete računati na to.

Hvala Bogu, uprkos svim naporima đavola, njegova čitulja je već štampana u Svetom pismu. Ovo je dobro, ali je i tužno. O tome možete pročitati u Jezekilju 28:18, 19: „Obratiću te u pepeo na zemlji pred svjema koji te gledaju. Svi koji te poznaju među narodima prepašće se od tebe; bićeš strahota, i neće te biti do vijeka”

I pročitajte Isaiju 14:16, 17: „Koji te vide pogledaće na te, i gledaće te govoreći: to li je onaj koji je tresao zemlju, koji je drmao carstva, koji je vasiljenu obraćao u pustinju, i gradove njezine raskopavao? Roblje svoje nije otpuštao kući?" Da li je ovo čovek?

Očigledno će đavo izaći iz svoje dimenzije i svi će ga videti. Neki će biti u unutrašnjosti grada i gledaju napolje; drugi će biti na spoljnoj strani grada koji gledaju unutra. Tamo, možda negde na izbočini, videćemo ga, sa njegovim ogromnim okvirom, čelom koje se povlači od očiju i mesom koje mu visi sa lica. Videćemo ga kako se muči na kolenima jer iz snage sopstvene svesti priznaje da je Bog bio pravedan i pravedan u svim svojim postupcima. Dok ga ljudi gledaju suženim očima, reći će: Da li je to čovek koji je uzdrmao narode? Tada će, po Svetom pismu, oganj sići od Boga sa neba i proždreti ga. Videti Otkrivenje 20.

Mnogo godina sam razmišljao o ovoj sceni, pokušavajući da zamislim kako će to biti. U početku sam mislio da će anđeli na svojim harfama pomeriti notu više, a nebeski trubači zatrubiti u svoje trube. Mislio sam da ćemo svi pevati i plesati, vikati i bacati kape u vazduh.

Odjednom se slika promenila. Jer, ako je Bog onakav kakav ga ja razumem, mislim da će scena biti sasvim drugačija. Lucifera je stvorio Bog. Nekada je bio jedno od Njegovih najsajnijih stvorenja. Bio je Božije dete.

U prošlim vremenima, kada je obešen neki zlikovac, negde u gomili mogli ste videti majku koja je plakala. Kada je đavo konačno pretvoren u pepeo, vidim Boga nebeskog, Oca ljubavi, zgrčenog u jecajima muke. Bog je taj koji je stvorio Lucifera, a pokvareni sin je još uvek sin.

Vidim da anđeli prestaju da pevaju, kako počinju da plaču zajedno sa Bogom. Možda ćemo i mi plakati. Jer, iako će biti dobra vest kada ga ne bude, i dalje je loša vest da mora da ode.

9. GUŠTARU MOŽE DA IZRASTE NOVI REP, ALI REPU NE MOŽE DA IZRASTI NOVI GUŠTER

Verujemo u duhovno jedinstvo i misiju crkve

Jedan biznismen je upitao svog prijatelja hrišćanina: „Zašto čovek ne može biti hrišćanin ako ne pristupi crkvi?“

Hrišćanin nije odmah dao odgovor. Ali nekoliko dana kasnije njih dvojica su zajedno prošli pored crkve. „Vidite taj tamni, prašnjavi prozor?“ upita hrišćanin.

„Da, šta s tim?“ rekao je biznismen. „Ništa veoma inspirativno u vezi sa tim što mogu da vidim.“

„Da vidimo iznutra“, rekao je prijatelj dok je vodio svog saputnika kroz otvorena vrata u crkvu. Nestala je mračna tupost spoljašnjeg pogleda, jer je popodnevno sunce strujalo kroz prozor, veličanstveno osvetljavajući vitraž Hrista, Dobrog Pastira. Čovek je ćutke gledao u sjajno osvetljeno lice. Na kraju je hrišćanin rekao: „Jasnije, zar ne?“ To je to. Hrišćani se pridružuju crkvi jer se Isus može bolje videti iznutra.

Pa, to je lepa priča. Korišćen je kao ilustracija u biblijskim lekcijama Glasa proročanstva. Ali mogli bismo da smislimo alternative toj priči, kao što je noć, kada je crkva osvetljena spoljašnjim svetlima, i izgleda veličanstvenije spolja nego iznutra! Mora postojati nešto bolje od priče da se pokaže značaj crkve. I postoji – to je autoritet Božje Reči. Međutim, ipak mi se sviđa priča i voleo bih da mislim da se Isus bolje otkriva u crkvi. Da li je to bilo vaše iskustvo? Očigledno je za neke bilo.

Kada razmišljamo o crkvi, mislimo na najmanje tri aspekta. Prvo je cigla i malter i kamen – fizička zgrada. Ljudi ponekad prigovaraju količini novca potrošenog na skupe crkve. Čini se da zaboravljaju na Solomonov hram, pa čak i na svetinju u pustinji. Tamo je bilo mnogo zlata! U koje svrhe trošite novac i rasipate bogatstvo? Da li je to za slavu Božiju ili svoju? Između te dve opcije može biti tanka linija.

Moj brat je održao propoved na posvećenju crkve u Mauntin Vju u Kaliforniji (Mountain View, California), u izgradnji koje smo i on i ja učestvovali. On je za svoj tekst izabrao „Bog ... ne živi u rukotvorenijem crkvama.“ Dela 17:24. Njegova poenta je bila da crkva ima nešto više od njene fizičke strukture. Ali ponekad smo skloni da odbacimo važnost stvarne zgrade. Možemo se obratiti Jovanu 2:16 i otkriti da je Isus isterao ljude iz hrama, iz crkve svog vremena, i rekao: „Ne činite od doma oca mojega doma trgovačkoga.“ Dakle, sam Isus je imao nežnost prema zgradi crkve koja je bila izgrađena kao stan njegovog Oca.

Drugi aspekt crkve je crkvena organizacija. Možda mislite na adventiste i baptiste i katolike i prezbiterijance. Ili možda mislite na lokalnu, organizovanu crkvu. Ali budimo sigurni da Sveto pismo govori i o organiziranim crkvama. Verovatno najbolje mesto za proučavanje ovoga su Pavlovi spisi, koji iznova govori o organizovanim crkvama u raznim gradovima. On govori o grupama crkava pod jednim naslovom koji se zove crkva, očigledno misleći na ono što bismo danas mogli nazvati denominacijom. On govori o određenim akcijama koje se preduzimaju u

sedištu u Jerusalimu. Otkrivenje 1:12, 13, 20 nas podseća na sedam crkava predstavljenih sa sedam svećnjaka.

Treći aspekt crkve je ono što mnoge ljude danas posebno zanima – nevidljiva crkva, vaseljska crkva. Uključuje verne sledbenike Boga koji se svuda nalaze. Za neke koji su postali razočarani organizovanom religijom, ideja nevidljive crkve je veoma privlačna.

Gde god da odem, srećem ljude koji mi kažu da veruju u crkvu. Ali, kažu, crkva u koju veruju je vaseljska, nevidljiva crkva. Kažu mi da je Hristova crkva sastavljena od svih različitih denominacija; oni tvrde da se evidencija o članstvu vodi na nebu i da niko zaista ne zna ko su članovi Hristove crkve osim samog Hrista. Kada ih pitate da li su članovi određene crkve, oni kažu NE, ali oni su članovi univerzalne crkve.

Hajde da pročitamo Jovan 10:16. Tu Isus govori. On govori o Sebi kao o Dobrom Pastiru, i kaže: „I druge ovce imam koje nijesu iz ovoga tora, i one mi valja dovesti; i čuće glas moj, i biće jedno stado i jedan pastir.”

Šta vam poručuje ovaj tekst? Pažljivo razmislite. Ako postoje druge ovce koje nisu iz stada o kome je Isus govorio, On je hteo da ih uvede u to da bi bilo jedno stado i jedan pastir. Ovo ukazuje na više od prostog nevidljivog tela. U suprotnom, kako bi ove ovce mogle biti Njegove, a ipak „nisu iz ovog tora“?

Postoji li nevidljivo, mistično telo Hristovo? Da. Da li Bog ima svrhu za to mistično telo? Očigledno da. Ali ima mesta i za organizovanu crkvu. Matej 18 to sugerise u 15. stihu i dalje: „Ako li ti sagriješ brat tvoj, idi i pokaraj ga među sobom i njim samijem; ako te posluše, dobio si brata svojega. Ako li te ne posluša, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu da sve riječi ostanu na ustima dva ili tri svjedoka. Ako li njih ne posluša, kaži crkvi; a ako li ne posluša ni crkve, da ti bude kao neznabožac i carinik.“ Upoznati ste sa ovim uputstvima o tome kako se ponašati sa bratom koji je u zabludi. Da Bog govori samo o mističnoj crkvi, čiji su članovi registrovani i poznati samo na nebu, kako biste znali gde da idete i sa kim da razgovarate o problemu? To bi bilo nemoguće. Dakle, samo čitanje ovog odlomka sugerise istinu da Bog ima organizovanu crkvu o kojoj ljudi znaju dovoljno da mogu da prenesu svoje probleme na nju.

Pavle se osvrnuo na organizovanu crkvu kada je poučavao Timotija o službenicima u crkvi i kako da biraju crkvene vođe.

Postoji još jedan razlog, zasnovan na logici i zdravom razumu, koji nam pomaže da razumemo zašto bi Bog želeo da ima organizovanu crkvu. Da li ste ikada, sasvim sami, poslali misionara? Da li ste ikada imali i vodili školu ili bolnicu? Zajednički napor grupe ljudi može učiniti ono što pojedinac ne može. Dakle, Bog je u stanju da deluje kroz crkvenu organizaciju na širenju jevanđelja mnogo šire nego da svaki hrišćanin radi sam. Naravno, opasnost u drugoj krajnosti bila bi obožavanje institucija koje smo izgradili i dopuštanje institucionalizmu da osujeti Božju stvarnu svrhu. Postoji ravnoteža negde između, i moramo je pronaći.

Posmatrajući ranu crkvu, vidimo organizovanu grupu vernika koja je išla svuda i prevrtala svet naopako. Postojala je određena strategija, da, određeno planiranje i ujedinjeni napor. Istovremeno, njihova snaga dolazila je od Svetog Duha. Božje delo ne može se obaviti samo

strategijom; ni Sveti Duh ne deluje samo sam za sebe. Shvatamo da postoji visok stepen organizacije čak i među anđelima i nebeskim bićima u nebeskom carstvu.

Dakle, kada ste u iskušenju da budete uznemireni zbog crkve i želite da je bacite na otpad, razmislite dvaput. Obavezno prvo proučite šta Biblija kaže na temu sve tri crkve – fizičke, organizirane i nevidljive, mistične.

Mnogi pogrešno shvataju svrhu organizovane crkve. Neki misle da je sve što je potrebno da prisustvuju iz nedelje u nedelju i da ne rade ništa više od toga. (Ili, što je još gore, prisustvovati fizičkoj crkvi samo jednom ili dva puta godišnje, možda na Božić i Vaskrs.)

Još jedan tragični nesporazum navodi veliki broj ljudi da misle da im članstvo u organizovanoj crkvi osigurava spasenje. Ima čak i onih koji misle da je sve pod kontrolom dok su njihova imena u crkvenim knjigama. Ako se iz nekog razloga njihova imena uklone iz crkvenih knjiga, oni čine sve da budu vraćeni, misleći da se na tome zasniva njihova večna sudbina. Ali članstvo u organizovanoj crkvi je značajno samo kada uz to ide i članstvo u Božjoj nevidljivoj crkvi. Te dve stvari moraju ići zajedno.

Za osobu koja je samo član organizovane crkve, svrha odlaska u crkvu je generalno da dobije. Ali za onoga ko je i član nevidljive crkve, svrha odlaska u crkvu može biti davanje. Da li ste ikada čuli da neko kaže: „Ne idem više u crkvu, jer ne dobijam ništa od toga?“ On reklamira svoj problem, zar ne? On priznaje da je njegova primarna svrha pohađanja crkve da dobije.

Koja je bila Isusova primarna svrha da ide u crkvu? Šta je dobio? Izveden je na ivicu grada da bi bio bačen sa litice, eto šta je dobio! Ako je neko zaslužio da ostane kod kuće i čita njegovu Bibliju, to je bio Isus. Ali On je uvek bio u crkvi. Ako želite da vidite značaj koji Isus pridaje crkvi, čak i veoma nesposobnoj crkvi svog vremena, gledajte Ga kako zatvara svoju stolarsku radnju subotom i odlazi u sinagogu. Isus je išao dabi davao. Ponekad mu je bila prilika da pruži više od drugih – a ponekad je vama prilika da date više od drugih. Ali ako tražite priliku da date, moći ćete da je pronađete. Možda ne znate uvek kada dajete. Jednog dana ćete možda otkriti da kada ste najmanje sumnjali, neko drugi je bio obeshrabren, spreman da odustane, i da vas je video tamo i čuo vaš „amin“ i nastavio da dolazi. Moguće je dati samo stisak ruke ili osmeh.

U 1. Korinćanima 12 Pavle upoređuje crkvu sa ljudskim telom i govori o različitim udima. Možda ste vi ruka ili oko ili čak adrenalin! Bez obzira koji deo tela da ste, istina je da kada zub počne da boli, svaki deo tela saoseća sa njim. Noga trči što brže može da dovede zub do nekog mesta gde može naći olakšanje. Ruka se pruža da vidi da li postoji nešto što se može staviti na zub da se zaustavi bol. Oko gleda oko sebe, tražeći neki lek koji se može primeniti. Svaki deo tela je u pokretu, pokušavajući da donese pomoć nastradalom delu tela.

Kada čoveka boli zub, ruka ne kaže: „Pa, neću da se zamaram tim zubom. Pogrešio je što je jeo previše slatkiša; neka se brine za sebe.“ Noga ne kaže: „Idem da spavam. Neću da brinem o zubu koji me boli.“ Ne, celo telo se uključuje kada bilo koji od njegovih članova boluje.

Evo ponovno, u analogiji tela snažno se sugerise na organiziranu crkvu, jer ako neki član tela Hristovog čije ime je poznato samo na nebu pati, kako bi bilo ko drugi saznao o tome? Ali kada jedan član organizovanog tela pati, svi ostali članovi bi trebali, na svaki mogući način, učiniti sve

što mogu da olakšaju tu patnju. Niko ne bi trebalo da pati sam. Činjenica da je njegova patnja možda posledica njegovih sopstvenih grehova nije dovoljan razlog da ga se ostavi da se bori sam. Mala ogrebotina na ruci, ako se odmah obrati pažnja, brzo zaceli. Ali mala ogrebotina na ruci, ako je zanemarena od strane drugih članova ljudskog tela, na kraju može dovesti do ozbiljnog problemima. Tako je i u hrišćanskoj crkvi. Kada bi se svi članovi crkve zainteresovali čak i za male stvari koje se tiču njenih članova, mnogo tuge bi se moglo izbeći.

Analogija tela nam govori i nešto drugo – telo nije telo ako nije u zajednici! S vremena na vreme neko kaže: „Ne znam zašto moram da idem u crkvu. Ne znam zašto ne mogu samo da budem hrišćanin u svom domu. Dobijem mnogo više blagoslova. ... DOBIVAM mnogo više blagoslova od šetnje šumom ili sedenja pored svog kamina i čitanja.”

Na osnovu istorije slučajeva i na osnovu Božje Reči, obično im kažem: „Onda ćeš umreti.“ To je obična, okrutna, bolna činjenica. Ako odsećete ruku i ostavite je kod kuće pored vatre ili je pošaljete u šetnju šumom, ruka će umreti. Čuo sam da ako odsećete rep gušteru, on će nastaviti da migolji još malo – ali ne dugo. I iako gušteru može da poraste novi rep, repu nikada ne može da poraste novi gušter!

Pa, možda ćete reći, zašto ne mogu da budem deo tela Hristovog bez odlaska u crkvu? Morate imati jedinstvo tela u praksi pre nego što imate jedinstvo tela u duhu. Iako nismo u crkvi cele nedelje, kada je naš običaj i praksa da budemo zajedno kao korporativno telo na redovnoj osnovi i prolazimo kroz bolove i radosti zajedničkog života, onda možemo delovati u jedinstvu duha kroz nedelju takođe. Ali ako nikada ne znamo kako je biti zajedno, okupljati se da obožavamo i delimo zajedno, onda je malo verovatno da ćemo ikada naći jedinstvo duha i biti telo u duhu.

Još jedna stvar koju možete naučiti od tela je da je telo organizovano. Da nije, ne bi bilo ničega osim konfuzije. Možete li zamisliti neorganizovano ljudsko telo? Zamislite šta se dešava kada mozak kaže ruci da otvori vrata, a ruka ne posluša. Lice se smrska! Imali biste svakakve probleme, zar ne? Možemo biti zahvalni što je ljudsko telo organizovano, a ovo je analogno crkvi.

Nešto drugo što telo radi je da jede. Šta je to sa telom koje jede? Da li su to samo usta? Ne, ako isečeš usta i kažeš mu da jede, neće jesti. Celo telo je zajedno uključeno u proces ishrane. Šta radimo kada se saberemo kao telo Hristovo? Jedemo. Jovan 6 govori o tome. Isus je to uporedio sa jedenjem Njegovog tela i pijenjem Njegove krvi. Kada idemo u crkvu, jedemo od Hleba života. I naše telo diše. Plač Jeremije 3 govori o molitvi i upoređuje je sa disanjem. Mi, u korporativnom telu, u crkvi svake subote, uključeni smo u disanje. Nema života bez disanja. Nema života bez jela. Telo takođe vežba. Prva Timotiju 4:7, 8 se odnosi na ovo. Znamo da je hrišćansko širenje i služenje drugima ono što je vežba duše. Dakle, kada se okupljamo kao telo Hristovo, mi jedemo, dišemo i vežbamo. Sve tri aktivnosti su neophodne za život.

U Efescima 4:11-13, nakon što je u prvom delu poglavlja govorio o jednom Gospodu, jednoj veri, jednom krštenju, Pavle nastavlja da kaže da je Bog dao crkvi apostole, proroke, jevandeliste, pastire i učitelje, a svrha toga je – „Da se sveti pripreve za djelo službe, na sazidanje tijela Hristova; Dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje sina Božijega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove.“

Bog ima svrhu za telo, svoju vlastitu analogiju sa crkvom. Hristos je voleo Crkvu (videti Efescima 5:25) i predao Sebe za nju. Verujem da će vam crkva biti značajna iako ćete tamo možda naći i licemere. Kakva tragedija ako bismo napustili telo Hristovo i propustili blagoslove tela samo zato što je među njegovim članovima bilo licemera.

Uzmimo jedan primer. Poklanja se 40 besplatnih Kadilaka u San Francisku kao reklamni trik. Trebalo je da ih dobije prvih 40 ljudi u redu u ponedeljak ujutru. U nedelju uveče sam spavao na trotoaru, a kada je trebalo da se otvore vrata u ponedeljak ujutru, bio sam među prvih deset u redu. Moj Kadilak Sevilj je bio siguran.

Upravo tada sam pogledao iza sebe i video među ostalima koji su čekali kadilake neke prave licemere. Rekao sam: „Ako će davati kadilake takvim ljudima, možete zaboraviti moj.” Okrenuo sam se i otišao!

Da li shvatate poruku ove parabole? Nije li Božja crkva često imala ljude koji, po našem shvatanju, možda nisu trebali da budu članovi? Čak je i u Isusovoj crkvi postojao Juda, a kasnije Ananija i Safira. Nemojmo nikada da se zaglavimo na problemu licemera u crkvi.

S druge strane, možda bi svi mi mogli da svedočimo o nečemu zaista značajnom što smo dobili od crkve, ako smo to tražili. Nikada neću zaboraviti da sam proveo leto u San Francisku pohađajući državni koledž. Prvog petka uveče na kampusu hrišćanskog koledža, sedeći u grupi članova Hristovog tela, osetio sam kako me obuzima ogroman osećaj olakšanja i mira. To su bili ljudi sa manje ili više odanosti, ali su tražili i tražili, zainteresovani za stvari Božije. Bila je to prelepa oaza.

Koliko često zaobilazimo blagoslov i dajemo tako slabe izgovore za to! Razmislite o svim izgovorima koje neki daju da ne idu u crkvu. Neko mi je jednom dao listu pod naslovom „Razlozi zbog kojih ne idem u bioskop“. Poslušajte ih. „Ne idem u bioskop jer ne volim gužvu. Ne idem u bioskop jer ne mogu dugo da sedim mirno. Ne idem u bioskop jer uvek traže novac. Ne idem u bioskop jer tamo niko sa mnom ne razgovara. Ne idem u bioskop jer izgleda da nikad ne dobijem dobro sedište. Ne idem u bioskop jer tamo ima mnogo licemera i grešnika. Ne idem u bioskop jer menadžer nikad ne dolazi da me pozdravi. Ne idem u bioskop jer kada imam vremena van posla, moram da spavam.”

Možda bi trebalo da promenimo analogiju. Zašto ne odeš na utakmicu? Ljudi idu na utakmice uprkos gužvi. Ljudi idu na utakmice i sede po pola dana. Oni satima sede ispred svojih televizora. Razlog je što ih zanima šta se tamo dešava. Oni idu uprkos poteškoćama koje su uključene. Neka naša razmišljanja nemaju smisla.

Moj poslednji argument za odlazak u crkvu je da je Isus to radio. Luka 4:16: „I dođe u Nazaret gdje bješe odrastao, i uđe po običaju svome u dan subotni u zbornicu, i ustade da čita.” Da li je to dobar razlog za odlazak u crkvu, jer je to bio Njegov običaj? Mislim da je tako.

Običaj nije loš. Običaj je i da se jede. Da li je to loše? Uobičajeno je da muževi i žene govore jedni drugima da se vole. Da li je to loše? Neki ljudi imaju običaj da trče svako jutro. Da li je to loše? Običaj je da sunce sija. Da li je to loše? Drago mi je da su neke stvari uobičajene, zar ne?

Isus je otišao u sinagogu, po svom običaju. Luka 4:17, 18: „I daše mu knjigu proroka Isaije, i otvorivši knjigu nađe mjesto gdje bješe napisano: Duh je Gospodnji na meni; [1] zato me pomaza da javim jevanđelje siromasima; [2] posla me da iscijelim skrušene u srcu; [3] da propovjedim zarobljenima da će se otpustiti, [4] i slijepima da će progledati; [5] da otpustim sužnje.”

Šta je Isus radio ovde? Vratio se kući gde je i odrastao. Neki ljudi su danas u crkvi jer su tako vaspitani. Počeo je da čita narodu. Možete to pročitati u svojoj Bibliji. *Propovedao je jevanđelje siromasima. Zašto? Zato što previše bogatih ljudi neće da sluša. Mnogim bogatima ništa ne treba, ne žele jevanđelje. Da izleči slomljena srca. Zašto? Jer ljudi koji shvataju da su slomljena srca i da treba da budu izlečeni su ti koji će slušati, razumeti i prihvatiti. Zarobljenima propovedati izbavljenje. Zašto? Jer samo oni koji shvataju da su zatočeni u svetu greha otvoreni su za Sina koji ih može osloboditi. Onima koji misle da su već slobodni, takva poruka nije potrebna. I vraćanje vida slepima. Zašto? Zato jer mlak čovek koji nema melem za oči i ne vidi ne oseća potrebu za Hristovom pravdom.*

Da pusti na slobodu one koji su u zatočeni. Da li te je đavo izranio i povredio? Da li ste malodušni zbog svojih greha? Da li ste bili neprijateljski raspoloženi prema religiji zato što ste se osećali krivim? Da li ste se osećali neprijatno, sigurni da vas Isus neće prihvatiti? Slušaj, prijatelju. U Jovanu 6:37 Isus je rekao: „koji dolazi k meni neću ga istjerati napolje.“ Kakve dobre vesti! On te prihvata takvog kakav jesi.

Da propoveda prijatnu godinu Gospodnju. Ne znam šta sve to znači, ali znam da znači bar ovoliko: Gospod je voljan i sposoban da te primi, ove godine, danas. Voli da prihvata ljude onakvima kakvi jesu.

Isus je išao u crkvu i to je propovedao. Zna li kuda je znao da će ga to odvesti? Pravo niz stenovitu, zamućenu stazu do krsta. To se skoro dogodilo tog dana. Gomila Ga je odvela do ivice provalije ispred crkve. Ali celog svog života, Isus je nastavio da daje i služi i pruža ruku. I išao je u crkvu jer je znao da tamo ima ljudi kojima je potrebno ono što je On imao da da.

Pozivam te, prijatelju moj, da ideš u crkvu iz ovih dobrih, čvrstih biblijskih razloga – i primiš ono što Isus želi da ti danas da. Moris Venden (Morris Venden)

Različito razumevanje

Pogled na karakteristična verovanja Adventista sedmoga dana.

Zašto biti adventista sedmog dana? Nije li jedna crkva otprilike ista kao i svaka druga? Moris Venden, pastor crkve Union College u Linkolnu, Nebraska, jasno odgovara na ova značajna pitanja u svom popularnom, uvek lako razumljivom stilu.

U prvom tomu ove serije, *Zajedničkom razumevanju*⁷, govorio je o mnogim verovanjima koja adventisti imaju zajedničko sa drugim protestantskim hrišćanima. U *Različitom razumevanju*⁸ on raspravlja o šest doktrinarnih stubova adventističke vere, od kojih većinu ne deli ostatak protestantskog sveta.

Ovo uključuje poruke tri anđela iz Otkrivenja 14, preadventni (istražni) sud, Božji zakon, Isusovu veru, subotu i stanje čoveka nakon smrti.

Ako ste se ikada zapitali šta adventiste sedmog dana čini jedinstvenim (očigledno je to nešto mnogo dublje od odlaska u crkvu subotom i ne jedenja svinjetine!), ovaj tom će odgovoriti na vaša pitanja.

Treći u nizu je *Svojstveno razumevanje*⁹. Obavezno pročitajte i to.

⁷ Common Ground

⁸ Uncommon Ground

⁹ Higher Ground

UVOD

Adventisti sedmog dana imaju mnoga zajednička verovanja sa ostatkom protestantskog hrišćanskog sveta. Među njima su njihova vera u nadahnuće Biblije, Trojstvo, stvaranje, božanstvo Isusa Hrista, grešna priroda čoveka i naša potreba za Spasiteljem. Verujemo u nebo, i da će iskupljeni tamo večno živeti bez tuge i greha. Verujemo u skori dolazak Isusa. Verujemo u spasenje samo verom u Isusa Hrista. Verujemo da je đavo stvarno biće i verujemo u duhovno jedinstvo i misiju crkve.

Ali postoje neki doktrinarni stubovi adventističke vere koji nisu uobičajeni za ostatak protestantskog sveta. Svrha ove knjige je da se bliže pogleda ovo neobično tlo, verovanja koja su manje-više jedinstvena za Adventiste sedmog dana.

Prvo ćemo ispitati poruke tri anđela iz Otkrivenja 14, zatim preadventni (istražni) sud, Božji zakon, Isusovu veru, subotu i stanje čoveka nakon smrti. Razumevanje Otkrivenja 14 pruža osnovu za sve različite stubove naše vere, jer se svaki nalazi u tom jednom poglavlju. Ali pogledaćemo njihovu osnovu i u ostatku Svetog pisma.

Ako ste se ikada zapitali šta je to što adventiste sedmog dana čini jedinstvenim (to je nešto mnogo dublje od odlaska u crkvu subotom i ne jedenja svinjetine!), pozivamo vas da nastavite da čitate dok gledamo u ono što nam nije zajedničko sa ostlima.

1. ONA TRI ANĐELA

Verujemo u poruku tri anđela iz Otkrivenja 14 – Prvi deo

Pre nekoliko godina bio sam pastor u crkvi u Oregonu. Neko je rekao: „Trebalo bi da odeš da vidiš gradskog berberina. Voli da priča o dve nespojive stvari, o politici i veri.” Zato sam odlučio da odem tamo na frizuru, i sigurno, za samo nekoliko minuta on je počeo da priča o tome.

Rekao je: „Šta radiš?”

Rekao sam: „Ja sam propovednik.”

„Za koju crkvu?”

Odgovorio sam: „Adventista sedmog dana”.

Rekao je: „Zašto si ti adventista sedmog dana?”

Dao sam mu spisak razloga za šta sam mislio da su dobri, a kada sam završio, rekao je: „Kojoj crkvi su pripadali tvoji roditelji?”

„Adventisti sedmog dana”.

Rekao je: „Uh, da.”

Onda je nastavio da me ispituje. „Zašto si propovednik?”

Sada sam mislio da ću imati priliku da se iskupim, pa sam mu dao neke dobre, čvrste razloge da budem propovednik. Kada sam završio, upitao je: „Šta je tvoj otac radio?”

Rekao sam: „Bio je propovednik.” Tada sam pomislio da bi mi bilo daleko bolje da je moj otac bio ateista i pijanica!

Ono što ovaj berberin nije shvatio jeste da čovek može samo toliko dugo da ide stopama svojih roditelja. Neminovno dolazi vreme kada mora da uči i uči i da sam bira. Bog nema unuka. Bilo da ste tek izašli iz šume, da tako kažem, dolazite iz potpuno nereligioznog porekla; ili da li ste član crkve druge, treće, četvrte generacije, pozivam vas da se pridružite ovom proučavanju biblijske osnove za karakteristične doktrine Crkve adventista sedmog dana.

Želeli bismo da svi razumeju zašto su Adventisti sedmog dana drugačiji. Ne radi se samo o drugačijem! Verujemo u različite tačke naše vere jer verujemo da su zasnovane na Bibliji, i štaviše, da ceo svet treba da čuje o njima. Tako da je prava privilegija deliti ova uverenja sa onima oko nas.

Zanimljivo je primetiti da se svih šest osnovnih verovanja koje ćemo ispitati u ovoj knjizi nalazi u jednom poglavlju u Bibliji. Oni se poučavaju kroz celo Sveto pismo, ali se takođe pojavljuju u jednom poglavlju u Otkrivenju. Ovde u Otkrivenju 14, kroz simbol tri leteća anđela, date su tri

poruke koje treba da odu u svet pre nego što Isus ponovo dođe. Kao što znate, Isusov povratak je jedno od glavnih verovanja hrišćana. Ove tri poruke su važne u svetlu Isusovog povratka.

Prva od ovih poruka počinje u Otkrivenju 14:6: „I vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, koji imaše vječno jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu.” Zašto se anđeo koristi da nam dočara kako će poruka biti dana? Da li ste se ikada zapitali zašto je svet išao hiljadama godina bez posebnog povećanja znanja i naučnih pronalazaka? Za mene je ovo uvek bila fascinantna studija. Ljudi su vekovima trljali štapove ili pozajmljivali užareni ugarak od svojih suseda da bi zapalili vatru. Šibica se nije pojavila sve do pre relativno kratkog vremena.

Moj deda Nels, koji je došao iz Norveške, uplašio se od prvog automobila koji je ugledao, a i njegova zaprega konja se uplašila. Moj otac je bio dečak a vozio se sa njim onog dana kada se to dogodilo. Da je moj deda mogao danas da izađe iz groba, pomislio bi da se desilo nešto drastično! Zašto je svet funkcionisao na skoro isti način toliko vremena ranije? Da li je to bilo zato što ljudi nisu bili pametni? Ne bih rekao. Rečeno nam je da je prosečan čovek na ulicama Atine u vreme Hrista imao koeficijent inteligencije današnjeg univerzitetskog profesora. Grčki filozofi su i dalje poznati po svom dubokom razmišljanju. Mora postojati neki drugi razlog.

Volter se podsmevao Isaku Njutnu zbog predviđanja, na osnovu Biblije, da će doći dan kada će čovek putovati vrtoglavom brzinom od 100 kilometara na sat. Volter je rekao da će to biti fizički nemoguće. Da je Volter danas mogao da izađe iz svog groba, još uvek jašući svoju staru sedu kobilu, bio bi daleko iza! Pre samo nekoliko godina, mladić po imenu Džejms Vat sedeo je i gledao u čajnik koji ključa na vatri. Primetio je kako se poklopac pomera gore-dole, i nešto mu je reklo: „Tamo ima snage, hajde da nešto napravim od toga.“ Izmislio je parnu mašinu. Robert Stefenson (Stephenson) je poboljšao mašinu i nije prošlo dugo dok parni voz nije krenuo niz železničku prugu. Moderno doba naučnog pronalaska je počelo i traje od tada. To nam je poznata priča.

Zašto je Biblija predvidela da će na kraju vremena ljudi trčati tamo-amo i da će se znanje povećati? Vidi Danilo 12:4. Zato što je Bog želeo da obezbedi sva sredstva neophodna da bi poslednja poruka upozorenja izašla u svet brzinom anđela. Kada su proroci videli kraj vremena i jevanđelje kako ide celom svetu, nisu videli prerijsku brodicu zaglavljenu u pesku Nevade, ili staromodni jedrenjak koji čeka da dune vetar. Videli su anđele kako lete posred neba.

Jovan je video ovog prvog anđela kako leti sa večnim jevanđeljem. Tu imate ogroman stub hrišćanske vere – vječno jevanđelje. Reč jevanđelje znači dobra vest. Ova večna dobra vest ide svakom narodu i rodu i jeziku i narodu. To mora biti univerzalna i vanvremenska poruka, pa hajde da je potražimo.

Nastavljajući sa 7. stihom, primećujemo ovog anđela kako „govoraše velikijem glasom: bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.”

Hajde da se vratimo u stih i u uzmemo jedan po jedan deo. Prvo, anđeo prenosi svoju poruku „velikim glasom“. Jedan govornik koji je čitao ovaj stih svojoj publici upitao je: „Kakav bi to glas bio?“

Gluvi čovek koji je sedeo blizu prednjeg dela sale sa podignutim slušnim aparatom povikao je: „Glas koji se mogao čuti!“ On je bio u pravu! Ova poruka je data tako da je niko ne propusti.

Poruka počinje: „Bojte se Boga“. Šta to znači? Jedna stvar za koju znamo da to ne znači da se plašimo Boga. Isus je to jasno rekao. On nam je dao sliku Boga ljubavi, koji nežno čuva i vodi svoju decu i radi da sve privuče k sebi. U Bibliji, bojati se Boga znači imati prema Njemu strahopoštovanje, to jest, imati duboko poštovanje prema Njemu. Ali mi se ne bojimo Njega.

To sam iskusio u vezi sa mojim ocem. Još uvek poštujem svog oca. Bilo je trenutaka kada sam ga se plašio, kada sam nešto uradio, ili nisam uradio nešto, suprotno od onoga što je očekivao. Ali to je bilo moje sopstveno plašenje! Zato nemojmo da razmišljamo o Bogu koga treba da se plašimo, jer je Bog veoma strpljiv sa nama.

Bilo je vremena kada sam imao pravu dilemu zbog crkvene himne „Pred strašnim Božjim prestolom“. Nekada sam je izbegavao, sve dok mi jedan student muzike na koledžu nije rekao: „Promašio si poentu. To je „Pred Božjim prestolom strahopoštovanja.““ Posle toga sam ponovo počeo da je pevam i od tada uživam! Ja se ne bojim Boga, ali ga poštujem sa strahopoštovanjem, jer je On moj Stvoritelj i ja sam stvoren. Onaj ko je stvoren treba da drži svog Tvorca u strahopoštovanju. To je princip Svetog pisma.

Hajde da nastavimo: „Bojte se Boga i dajte mu slavu.“ Postoji ključna fraza, jedna nit koja prolazi kroz poruke ova tri anđela. Podsećamo se ovde na opravdanje, koje je definisano kao „delo Božije u polaganju slave čoveka u prah i činjenju za čoveka ono što nije u njegovoj moći da učini za sebe.“ (Svedočanstva za propovednike, str. 456). Izraz „dajte Mu slavu“ govori o opravdanju, o jevanđelju blagodatni Božije koja prašta. U delu jevanđelja nema slave za čoveka.

Ali mi smo rođeni da tražimo slavu, zar ne? Na ovaj ili onaj način insistiramo na sopstvenoj slavi. To je ono o čemu se radi toliki u svetu zabave. U dolasku i odlasku ljudi i naroda, slava čoveka gotovo uvek se uzdiže do vrha. Razlog tome je što smo po prirodi grešni rođeni; mi se rađamo odvojeni od Boga. Egocentričnost je prvi simptom tog stanja. Svi smo beznadežno egocentrični osim Hrista, i ostali bismo zauvek tako da nije bilo krsta. Iako naša sopstvena slava može biti prilično visoka bez Njega, ničija slava nije visoka u prisustvu Isusa. „Da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno onijeh koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom; I svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hristos na slavu Boga oca.“ (Filipljanima 2 : 10,11).

Religiozni ljudi u Hristovo vreme bili su žrtve slavljenja sebe, baš kao što su toliki ostatak ljudskog roda bio u svakom dobu. Pred njima su trubili, a njihove vođe su se molile duge molitve na uglovima ulica. Činilo se da nisu svesni činjenice da je Šekina¹⁰ odavno otišla, slava je nestala. Prisustvo Boga više nije bilo očigledno u njihovom hramu. Isus ih je upozorio da ne traže slavu za sebe.

¹⁰ Poklopac na kovčegu zaveta koji se zove pomirilište ili Šekina

Apostol Pavle je skoro isto rekao u 1. Korinćanima 5:6: „Nije dobra hvala vaša.“ I, opet, u Galatima 6:14: „A ja Bože sačuvaj da se čim drugijem hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista.“ Kada je podvukao svoje velike izjave o spasenju kroz veru u Isusa Hrista, upitao je: „Gde je hvalisanje?“ Rimljanima 3:27. U svetlu jevanđelja, nema hvale. Jedno je sigurno, bez obzira da li neko svoje ime ovde na zemlji učini poznatim ili ne ili ne dospe na naslovne stranice svojim podvizima – kada stignemo na nebo, niko tamo neće pevati svojoj slavu niti odati priznanje sebi što je spašen od svojih krivica ili oslobođen od svojih greha.

Ovo je jedna od dve glavne niti protkane kroz sve tri anđeoske poruke – upozorenje protiv samoobožavanja i poziv na obožavanje i poverenje u Boga.

Sledeći izraz je: „Bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova.“ Ovde se nalazi jedinstveni stub vere adventista sedmog dana. Godinama smo verovali u sud pre Hristovog dolaska, koja se ponekad naziva i istražni sud. Kasnije ćemo o tome detaljnije govoriti, ali evo ga – pomenutog u prvoj poruci tri anđela.

„I poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju, i more i izvore vodene.“ Pozvani smo da obožavamo Boga umesto sebe, jer je On Stvoritelj. Svim paganskim religijama je zajednički imenitelj da su se specijalizovali za obožavanje stvorenog umesto Stvoritelja. Ljudi se klanjaju suncu, koje je stvoreno. Drugi obožavaju idole ili slike koje su sami stvorili. Ali da li morate obožavati sunce ili se klanjati idolu da biste bili žrtva principa obožavanja sunca? Ne amo to! Možete obožavati svoj automobil ili svoju kuću ili svoj bankovni račun ili svoj dobar izgled ili svoj ogroman intelekt. Tako i danas dolazi do nas poziv da se poklonimo Bogu.

A poziv na obožavanje Njega, jer je On Stvoritelj, dolazi zasnovan na tekstu četvrte zapovesti. Da li ste nedavno čitali 2. Mojsijeva 20:11? „Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i što je god u njima.“ Ovde nalazimo upućivanje na još jedan od stubova vere adventista sedmog dana – dan izdvojen u čast Stvoritelja celog univerzuma.

Ako ne obožavamo Stvoritelja i ne odajemo mu slavu, naša jedina druga opcija je da obožavamo stvoreno, jer je čovečanstvo beznadežno religiozno i neizbežno će se nečemu klanjati. I obično, kada obožavamo stvoreno, završimo na neki način da obožavamo sebe. Ljudi koji imaju lošu sliku o sebi često na kraju obožavaju druge ljude. Ali obožavamo ili Boga ili čoveka. To je jednostavno tako. A slava čoveka, bilo da je naša slava ili slava nekog drugog, prolazna je i brzo nestaje. Još uvek volim reči Čarlsa T. Eversona (Charles T. Everson): „Živimo u vremenu kada su vekovi sabijeni u nekoliko kratkih godina. Imena velikana pojavljuju se na horizontu, trepere na trenutak, a onda se zauvek gube u moru zaborava. Ali postoji jedno ime koje svake godine postaje sve svetlije i trajnije. To je ime Isusovo.“ Nije ni čudo što smo pozvani da se bojimo Boga i da Mu dajemo slavu, i da se klanjamo Onome koji je stvorio nebo, zemlju i more.

Zatim dolazimo do 8. stiha: „I drugi anđeo za njim ide govoreći: pade, pade Vavilon grad veliki: jer otrovnijem vinom kurvarstva svojega napoji sve narode.“

Reč Vavilon dolazi od vavilonske kule. Vavilonska kula je bila klasičan primer čovekovog pokušaja da se spase, a u porukama ova tri anđela imate upozorenje da ne pokušavate da se spasete na bilo koji način. Sećas se Nojevog potop, a posle Potopa i duge, koja je bila simbol ili

znak Božjeg obećanja da nikada više neće uništiti zemlju potopom. Ali ljudi su rekli: „Nismo sigurni da je Bog dovoljno velik da održi svoje obećanje. Bolje da Mu pomognemo.” Tako su počeli da grade kulu od zemlje do neba.

Ovaj pokušaj spasavanja se više puta pojavljuje u Svetom pismu, u istoriji biblijskih likova.

Bog je rekao Mojsiju: „Želim da izvedeš Izrael iz Egipta.“

Mojsije je rekao: „Izabrao si pravog čoveka. Odmah ću početi.” Zamahnuo je mačem i ubio jednog Egipćanina. Morao je da pobegne iz egipatske zemlje i da provede sledećih četrdeset godina učeći lekciju da je Vavilon pao. Uraditi nešto sam mora da propadne. Pokušaj da se spaseš mora da propadne. To ne funkcioniše; nikada nije, i nikada neće.

Navuhodonosor je bio kralj Vavilona. Šetao je svojom verandom u smraj dana i gledao zlatni grad u zlatno doba. Rekao je: „nije li to Vavilon veliki što ga ja sazidah jakom silom svojom da je stolica carska i slava veličanstvu mojemu?” Danilo 4:30. Kako je lako naći se u njegovoj koži, preuzimajući zasluge za svoja dostignuća!

Kada smo živeli u Kaliforniji, pokušao sam da sagradim kuću. Nikada je ranije nisam napravio, ali sada sam je napravio dva puta! Prvo je sve je moralo da se rasturi i ponovo završi! Ali naišao sam na čudnu reakciju. Kada bih konačno uspeo da stavim jedan stub ravno, morao bih da se povučem i divim mu se pola sata! „Vidi šta sam uradio! Nije li ovoj stub koji sam stavio u pravom smeru?” Tako je lako biti zadovoljni sobom. Hajde da ne kritikujemo Navuhodonosora što je rekao: „Nije li ovo veliki Vavilon koji sam sagradio?”

Ali Vavilon je pao. Ako bih se vratio da posetim svoju dva puta izgrađenu kuću u Kaliforniji i otkrio da se srušila i da je samo gomila ugaraka, to bi prilično uništilo bilo kakvu zaostalu slavu u mom sopstvenom srcu jer sam je sagradio, zar n? Vavilon, Navuhodonosorov grad, vekovima je bio u ruševinama. Propao je. Vavilonska kula je davno pala. I u ovoj poruci drugog anđela, podsećamo se šta se dešava sa Vavilonom. Pada. Ideja da se sami možete spasiti odavno je pala. Drugi anđeo nas poziva da prepoznamo da su Vavilon i naša sopstvena slava i obožavanje sebe svi pali. U ovoj poruci je inherentno upozorenje da ne pokušavamo da zaradimo spasenje sopstvenim delima i poziv na spasenje koje dolazi samo verom u Isusa.

Pređimo na poruku trećeg anđela, počevši od 9. stiha Otkrivenja 14: „I treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikijem: ko se god pokloni zvijeri i ikoni njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gnjeva Božijega, koje je nepomiješano utočeno u čašu gnjeva njegova, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred jagnjetom. I dim mučenja njihova izlaziće va vijek vijeka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zvijeri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina.”

Ovu poruku trećeg anđela ćemo detaljnije pogledati u sledećem poglavlju. Ali sada bih želeo da se zadržim na poslednjem delu stiha: „i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zvijeri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina.”

Kada je Isus bio na zemlji, rekao je: „Dođite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Matej 11:28. Dakle, jedini razlog zašto nemate odmor ni danju ni noću bio bi to što niste došli Isusu.

Ponekad smo gledali samo proročko i istorijsko tumačenje stihova, a oni i jesu važni. Proučavali smo simboliku dana bogoslužjenja i videli vezu između subotnog odmora kako je objašnjeno u Jevrejima 4 i kako oni koji ga odbijaju nemaju odmora ni danju ni noću. Ali ovde postoji nešto mnogo dublje.

Zauzeću stav da je svako, bilo član crkve ili neznabožac, koji ne zna šta znači dolaziti Isusu na odmor iz dana u dan, i ko ne daje prioritet svom vremenu sa Bogom, na putu da primajući žig zveri i obožavajući njen lik bez obzira na to koliko je bio obavešten o proročanstvu i teologiji.

S druge strane, svako ko sluša poruke tri anđela i odaje svu slavu Bogu, umesto da se veliča i zavisí od sopstvenih pokušaja da se spase, na putu je da dobije pečat Božiji.

Linije su svakim danom sve jasnije. Dolazi do polarizacije. Nije daleko vreme kada će svi koji nisu potpuno posvećeni Bogu potpuno napustiti Njegovu službu. Velika srednja grupa, sa jednom nogom u raj, a drugom u paklu, brzo nestaje. Ubrzo postaje pitanje na sve ili ništa – i to je najveći pojedinačni znak da je Isusov dolazak upravo pred nama, jer će prilikom Njegovog dolaska postojati samo dve grupe. Ljudima će biti ili vrući ili hladni, a vreme podele je skoro prošlo.

Ovo je osnovna poruka sva tri anđela – upozorenje da ne pokušavamo da se sami spasemo, upozorenje na život nezavisan od Boga, upozorenje da ne računamo bilo šta drugo važno osim našeg ličnog jedinstva i zajedništva sa Isusom Hristom. Ovo je poruka koja će obići svet pre kraja sveta.

Šta znači obožavati zver i njen lik? To znači obožavati sebe. Ne morate biti neznabožac i klanjati se bogovima od drveta i kamena, i ne morate se klanjati nekom pontifiku u Evropi da biste se kvalifikovali. Sve što treba da uradite je da živite svoj život nezavisno od Isusa, a vi ste obožavalac zveri i njenog lika.

Zatim dolazi stih 12: „Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu. Svet je onaj koji je određen za svetu upotrebu. To je ista definicija kao i ona za posvećenje. Podseća nas na ono što Bog želi da učini u nama kao i na ono što je učinio za nas. U 1. Korinćanima 1:2 rečeno nam je o onima koji su u Hristu, svetima, pozvanima da budu sveti, posvećeni u Hristu Isusu na svakom mestu, onima koji prizivaju ime Isusa Hrista. Šta znači biti u Hristu? To znači biti u vezi sa Njim, u odnosu sa Njim, u zajednici sa Njim. Ako ste danas u vezi sa Hristom, vi ste jedan od svetih i doživljavate veliku istinu posvećenja.

Ovaj stih nas podseća na još dva stuba vere; zakon – zapovesti Božije – i vera Isusova. Provešćemo više vremena na oba ova pitanja. Konačno, u 13. stihu, pokazuje se poslednji stub adventističke vere, stanje čoveka nakon smrti. Zapazimo to odmah: „I čuh glas s neba gdje mi govori: napiši: blago mrtvima koji umiru u Gospodu otsad. Da, govori Duh, da počinu od trudova svojijeh; jer djela njihova idu za njima.“

Dakle, ovde vidimo u porukama tri anđela sve stubove vere adventista sedmog dana – večno jevanđelje, preadventni sud, subot, Božji zakon, Isusovu veru i stanje čoveka nakon smrti. Kroz sve ove poruke, kao i kroz sve stubove, prolaze dve niti. Onaj, upozorenje protiv samoobožavanja, protiv pokušaja da se na bilo koji način spasemo; a drugi, poziv na obožavanje Boga, da uđemo u dublji život zajedništva i opštenja sa Njim.

Dok iznova prihvatamo Isusov poziv da dođemo k Njemu da se odmorimo, i da nastavimo da mu dolazimo, iz iskustva ćemo znati odmor od pokušaja da se sami spasemo. I dok razumemo ljubav našeg Stvoritelja, mi ćemo imati respekt prema Njemu i odavati Mu slavu i obožavati Ga, prihvatajući svakog dana blagoslove večnog Jevanđelja.

2. ZVER I NJENA IKONA I ŽIG

Verujemo u poruke tri anđela iz Otkrivenja 14 – II deo

Primitili smo da ljudi na Vavilonskoj kuli nisu verovali da Bog može održati svoje obećanje, pa su pokušali da pomognu Bogu. Pokušaj da se spasemo umesto da verujemo da će nas Bog spasiti je problem koji nije počeo i nije završio na vavilonskoj kuli. I pošto je problem Vavilona, toliko ukorenjen u ljudskoj prirodi, želeo bih da dublje pogledam pitanja koja su uključena.

Do sada smo primetili da se kroz Otkrivenje 14 i poruke tri anđela provlače dve niti. Jedan je upozorenje protiv samoobožavanja; drugi, poziv na obožavanje Boga. Možemo to reći i na drugi način – upozorenje protiv spasenja delima i poziv da se spasenje doživi samo verom u Isusa Hrista. Onaj koji pokušava da se spase sopstvenim delima obožava sebe; on postaje svoj bog. Poruke tri anđela upozoravaju da ne pokušavamo da radimo svoj put do neba i pozivaju nas da prihvatimo Hristovu pravednost.

Pre nekog vremena rekao sam spikeru radija Glas proročanstva: „Želeo bih da razgovaram s vama o opravdanju verom.“

On je odgovorio: "To je jedina vrsta koja postoji!" I to je bio kraj razgovora! Šta više možete reći?

Naravno, kada govorimo o opravdanju verom, moramo razumeti da vera nikada nije sama sebi cilj. Vera uvek mora imati predmet. Dakle, to je pravda verom u Hrista. Vera nije naš Spasitelj; vera nikada nije bila naš Spasitelj. Pravda dolazi kroz veru u Hrista našeg Spasitelja, a to je jedina vrsta pravednosti koja postoji. To je tema ova tri anđela, i ona mora otići u svet.

Hristova pravda ima dva aspekta: Hristova pravda za nas, zbog Njegove smrti i Njegovog života; i Hristova pravednost u nama, ostvarena kroz prisustvo Svetog Duha u našim životima. Efešanima 3:17: „Da se Hristos useli vjerom u srca vaša.“ I Hristova pravda za nas i Hristova pravda u nama su Hristova pravda.

Tokom protestantske reformacije, Martin Luter je zastupao veliku istinu o Hristovoj pravednosti za nas, opravdanje verom. Kasnije je Džon Vesli poučavao Hristovu pravednost u nama, posvećenju verom. Adventisti sedmog dana su zainteresovani za obe pravednosti i veruju, prema Otkrivenju, da će poslednja crkva staviti naglasak na obe zajedno pre nego što Isus ponovo dođe.

Kad god govorite o Hristovoj pravednosti, govorite o samom Hristu. Pravda se nikada ne odvaja od Hrista, ona je uvek deo Njega, dolazi sa Njim. Nikada ne dobijate pravednost tražeći je, dobijate je samo tražeći Isusa. Kada Matej 5 kaže: „Blago onima koji su gladni i žedni pravde“, mogli bismo pročitati: „Blago onima koji su gladni i žedni Isusa“, jer je Isus = pravednost. Pravda se nikada ne odvaja od Njega.

Sada hajde da ponovo pročitamo poruku trećeg anđela, Otkrivenje 14:9-11, i pogledajmo bliže šta ona kaže. „I treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikijem: ko se god pokloni zvijeri i

ikoni njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gnjeva Božijega, koje je nepomiješano utočeno u čašu gnjeva njegova, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred jagnjetom. I dim mučenja njihova izlaziće va vijek vijeka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zvijeri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina.”

Morate priznati da je ovo svečana poruka upozorenja. Primetite da ne možete primiti nijedan deo zveri, a da ne dobijete sve. „ko se god pokloni zvijeri i ikoni njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju.“ Ako postanete žrtva moći ove zveri, ko god da je, postaćete žrtva ikone i žiga i svega toga, pre ili kasnije. Ovo je važna tačka koju treba zapamtiti.

Ovaj predmet ima nekoliko prirodnih podela. Tu je zver, tu je žig, tu je ikona zverina. Kada uporedite Sveto pismo pre i Pismo posle, takođe ćete naći broj i ime. Pogledajmo svaki od ovih.

Ko je moćna zver? Pominje se u prethodnom poglavlju, Otkrivenje 13. Trinaesto poglavlje Otkrivenja podeljeno je na dva dela. Prva polovina se bavi zveri koja ima ogromnu moć nad celim svetom. Zašto zver? Pa, možda zato što je Bog pogledao dole i video ljude kako se bore jedni protiv drugih kao gomila divljih zveri. Barem ima sličnosti! Često, u proročanstvu, Bog prikazuje ljudske nacije kao zveri.

Dve knjige Danila i Otkrivenje sadrže istoriju svetskih naroda od 600. pre Hrista do kraja vremena. Danilo 2 ima sadržaj; on navodi kraljevstva o kojima će se raspravljati u narednim poglavljima. Kao što svaki student istorije zna, prvo od ovih kraljevstava, Vavilon, bilo je svetsko carstvo koje je počelo oko 600. godine pre nove ere. Vavilon je pratio Medo-Persija, Grčka i Rim. Rim je bio podeljen, predstavljen gvožđem i glinom u stopalima slike iz Danila 2. Danilo 7 opisuje period progona koji je trajao 1260 godina, sve do 1798. godine.

Dok proučavate Otkrivenje, otkrivete da zver iz 13. poglavlja dobija svoj autoritet, pa čak i svoje sedište, od druge zveri koja je ide pre nje – što vas vraća nazad u Otkrivenje 12.

Otkrivenje 12 govori o aždahi koji predstavlja pagansku vlast u Rimu koja je vladala u vreme Hristovog rođenja. Paganski Rim je pratio papski Rim, koji je vladao svetom do 1798. godine, savršeno u skladu sa biblijskim proročanstvom. Otkrivenje 13 daje nam predstavu papskog Rima, koji je svoju moć i svoje sedište i svoj autoritet dobio od paganskog Rima.

Papski Rim je bio kombinacija verske i političke moći. Mi to nazivamo „versko-političkom” silom. Nije bilo sve građansko ili samo političko. Kao što znate, vladao je u neospornoj nadmoći stotinama godina.

Kada dođete do poslednje polovine Otkrivenja 13, naći ćete još jednu zver, životinju koja izgleda kao jagnje, ali govori kao aždaha. Mnogi proučavaoci biblijskih proročanstava veruju da poslednja polovina Otkrivenja 13 govori o Sjedinjenim Američkim Državama. Svakako ova zver slična jagnjetu ima oznake i simbole koji upućuju na Sjedinjene Države. Poslednja polovina Otkrivenja 13 otkriva da će Sjedinjene Države postaviti ikonu, ili repliku, zveri koja je išla pre nje.

Toliko o istoriji i proročanstvima. Jedna posebno značajna stvar u vezi sa ovom zveri – ona dobija lošu ocenu u Svetom pismu. „ko se god pokloni zvijeri i ikoni njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gnjeva Božijega.“ U čemu je problem?

Primetili smo da poruke ova tri anđela upozoravaju na samoobožavanje. Ako postoji nešto gore od toga da jedna osoba obožava sebe, to bi bilo dvoje ljudi koji obožavaju sebe. Ako postoji nešto gore od toga da dvoje ljudi obožavaju sebe, to bi bili milioni ljudi koji obožavaju sebe. Ako postoji nešto gore od toga, to bi bilo organizovano samoobožavanje. Ako to pažljivo proučite, zato postoji tako svečano upozorenje protiv ove sile koju predstavlja zver iz Otkrivenja 14. To je najveći pojedinačni organizovani sistem samoobožavanja koji je ikada postojao, i dolazi pod maskom hrišćanstva. Zbog toga zver dobija tako lošu ocenu u Svetom pismu.

Međutim, imajte na umu da ne morate da budete deo džinovskog sistema samoobožavanja da biste obožavali sebe. Možete to učiniti sedeći u bilo kojoj hrišćanskoj crkvi, ako živite svoj život odvojeno od Isusa i Njegove pravde i zavisite od sopstvene pravednosti, koju Isaija naziva prljavim krpama. Vidi Isaiju 64:6. Verovatno najsuptilniji oblik obožavanja zveri je da živimo naš dobar život odvojen od Hrista. Ovo je oduvek bio ozbiljan problem za hrišćansku crkvu – ideja da je primarno pitanje u hrišćanstvu samo dobar život. Toliko se trudimo da živimo dobrim životom da nemamo vremena za Isusa.

Mrzim da priznam koliko sam godina sam izgubio radeći baš tu stvar. Iskreno sam mislio da je način da se bude hrišćanin da se trudiš da živiš dobrim životom. Umorio sam se pokušavajući da budem hrišćanin. Jeste li vi pokušali tako nešto? Zamenio sam breme greha za breme svetosti. Bio je to jednako težak teret, a nije bio svet!

Kada razvijate sopstvenu pravednost, upravo protiv čega ova tri anđela upozoravaju, vi se umorite. Nakon što sam bio propovednik tri godine, iznenadilo me je da je čitava osnova hrišćanskog života u poznavanju Isusa kao ličnog Prijatelja. Tu treba da se usmeri sav trud u hrišćanskom životu. To je ono što te čini hrišćaninom. Ako nemate vremena za to, ako se trudite da budete dovoljno dobri da budete spašeni, vi ste žrtva zveri i njene ikone. Zato sam jako zainteresiran za ova tri anđela. U njihovim porukama je velika linija razdvajanja između pravog hrišćanina i onoga koji samo misli da jeste. Ključno pitanje je da li dolazimo do ličnog, svakodnevnog prihvatanja Hristove pravednosti, umesto da pokušavamo da razvijemo svoju sopstvenu.

Pređimo na drugi simbol, oznaku. O tome čitate ovde u poruci trećeg anđela i takođe u prethodnom i sledećem poglavlju. Otkrivenje 15:2 kaže: „I vidjeh kao stakleno more smiješano s ognjem, i one što pobijediše zvijer i ikonu njezinu, i žig njezin, i broj imena njezina, gdje stoje na moru staklenome i imaju gusle Božije.“ Ovi ljudi na staklenom moru pevaju pesmu pobeđe i slavu Bogu. O čemu govori njihova pesma? Pustimo Bibliju da tumači samu sebe, jer gde god Biblija daje simbol, negde postoji i objašnjenje za to.

Očigledno je žig zveri indikacija ili znak autoriteta zveri. Kao što smo pročitali, možete ga primiti na čelo ili na ruku. Ruka predstavlja radnju. Čelo predstavlja razmišljanje, ili razumevanje. Neki pokušavaju da odvedu simboliku predaleko i sugerišu da će postojati

bukvalni znak, napravljen vrelim gvožđem. Nije tako! U simbologiji Otkrivenja, ovaj znak se prima ili razumevanjem ili činjenjem.

A i Bog ima nešto što mi primamo na svoja čela. On nema nešto što primamo samo na našim rukama. O tome možete pročitati u Otkrivenju 7, a mi ćemo to proučavati u narednom poglavlju. Adventisti sedmog dana dugo su verovali i učili da ovo ima neke veze sa danom bogoslužjenja, i to je tačno. Međutim, postoji nešto dublje od jednog dana obožavanja, jer su pitanja u porukama tri anđela vera ili dela, da to radite sami ili da verujete Bogu. Evo nečega što ljudima često nedostaje kada se pozabave pitanjem bogoslužjenja.

Pogledajmo samo ukratko ideju o bogoslužjenju. Zašto je Bog na početku obezbedio dan bogoslužjenja? Kao što znate, subota nas jasno vraća u stvaranje. Sedmog dana Bog se odmorio od svih svojih dela koje je učinio, i blagoslovio je taj dan i posvetio ga, odvojio ga za svetu svrhu. Biblija kaže da Bog ima interes u deseti deo našeg novca i sedmi deo našeg vremena. On ima pravi blagoslov za one koji ovo shvataju ozbiljno.

Sedmi dan koji je Bog odvojio u čast stvaranja, bilo je upravo to – u slavu stvaranja. Bio je rođendan sveta. Bio je to nedeljni podsetnik da je Bog Stvoritelj i da smo mi samo stvorenja. Prema Danilu 7:25, došla bi sila koja bi sebe smatrala većom od Boga i pokušala da promeni rođendan sveta.

Dakle, tu je nešto više od promene dana bogoslužjenja. Postoji pitanje zaboravljanja Boga kao Stvoritelja. Ako zaboravimo šta je bogoslužjenje, sami smo ga promenili, zar ne?

Pogledajmo sada ime i broj zveri. Oni se nalaze u Otkrivenju 15:2, što smo već primetili, kao i u poslednja tri stiha Otkrivenja 13. Ako bismo pokušali da identifikujemo zver u istorijskom i proročkom smislu, mogli bismo to da uradimo barem iz osam ili deset različitih gledišta. Neki ljudi su usmerili pažnju na jednu malu stvar i kažu da se ova zver može identifikovati samo brojem 666. Nedavno sam bio u jednoj verskoj knjižari u centru grada i primetio knjige o eshatologiji i 666. Broj ove zveri je broj čovek, a prevod Douai (Douay) (Otkrivenje 13:18) kaže da će brojčana slova njegovog imena činiti ovaj broj. Vrlo zanimljivo. Jer titula koja je dodeljena vodećoj ličnosti rimske moći, latinska titula, je Vicarius Filii Dei, koju neki protestanti prevode u brojeve koji zajedno iznose 666. Ali to je samo jedan aspekt od osam ili deset različitih identifikacione oznake ove moći.

Šta je dublje pitanje? Šta znači Vicarius Filii Dei? To znači „namesnik Sina Božijeg“, onaj koji deluje umesto Hrista. Vрати se u Edenski vrt. Eva prolazi kroz baštu i dolazi do drveta. Na drvetu je zmija, za koju razumemo da je bila najlepše stvorenje u to vreme. Zmija gleda kroz lišće i kaže: „Zdravo, Eva.“

Zapanjena, Eva prilazi bliže. Zmija kaže: „Pitaš se kako to da mogu da govorim, zar ne?“

Eva kaže: „U stvari, ta misao mi je pala na pamet.“

Zmija kaže: „To je zato što sam jela od ploda ovog drveta. Ako bih ja, glupo stvorenje, jela plod ovog drveta i postala sposobna da govorim, šta misliš da bi se dogodilo tebi, koja već znaš da govorite, ako bi jela plod ovog drveta? Postala bi kao Bog.“

Eva je poslušala – i od tada se borimo sa posledicama.

Kao što smo ranije primetili, kod drveta su se desile tri velike prevare. Dve su bile doktrinarne, a jedna iskustvena. Doktrina: (1) Ne morate da se pokoravate Bogu. Rekao je da ne treba da jedeš, ali samo napred i jedi. Ne moraš da slušaš. (2) Ako ne poslušate Boga, kazna neće biti ono što je On rekao; nećeš stvarno umreti. I iskustveno: (3) Bićete kao bogovi.

Znate ko je stajao iza reči zmije. Ovo je bila prva spiritualistička seansa, a zmija je bila medij. Đavo je bio toliko uspešan u ovoj taktici da je od tada koristi. On će zaokružiti ceo svoj program greha na istim tačkama sa kojima je počeo.

Želeo bih da predložim da jednog od ovih dana ekumenisti će se sastati zajedno i reći: „Zašto se svađamo oko svih naših razlika? Hajde da saznamo šta nam je zajedničko.” I dok budu upoređivali beleške, otkriće ove tri stvari: (1) Ne morate da se pokoravate Bogu. Ne morate držati sve Njegove zapovesti. To nije toliko važan. (2) Ti zapravo ne umireš. I (3) svojstveno za prva dva je i to da možete biti svoj sopstveni bog.

Osoba koja odluči da živi život odvojen od verskog odnosa sa Hristom automatski postaje sopstveni bog. U ovom proročanstvu nalazimo da jedan dan obožavanja postaje simbol onoga ko je njegov sopstveni bog, a drugi dan obožavanja postaje simbol onoga ko veruje u Boga i veruje u Njega i Njegovu pravednost. Ostavićemo to za sada i preći na poslednji simbol, ikonu zveri. Knjiga Velika borba sadrži zanimljiv opis ove ikone.

Pre nego što ga pročitamo, vratimo se nakratko na biblijsko okruženje i zapamtimo da je zver iz Otkrivenja 13 kombinacija verske i političke moći. Ikona zverina, koju će, verujemo, postaviti Sjedinjene Države, biće replika zveri koja joj je prethodila, što znači da će biti i verska i politička sila. Ali šta je versko-politička moć i koja je svrha njenog postojanja? Evo gde bih želeo da upotrebim reči iz knjige Velika borba, strana 445:

„Kad se vodeće crkve u Sjedinjenim Državama slože u tačkama nauke koje su im zajedničke i počnu uticati na državu da nametne njihove propise i podupre njihove ustanove, tada će protestantska Amerika načiniti sliku rimskoj svešteničkoj vlasti, a neizbežna posledica toga biće nametanje građanskih kazni onima koji drugačije veruju.” Primetite da su crkve te koje formiraju sliku zveri koristeći sekularnu vladu za sprovođenje verske dužnosti.

Vlada je, naravno, ljudska moć. Dakle, slika (ikona) zveri je da sprovodi verske zahteve ljudskom snagom. Da li ste ikada pokušali da izvršite versku dužnost ljudskom snagom? Ne bih voleo da priznam koliko često i koliko dugo sam to radio. Svakog 1. januara pokušavao sam ljudskom snagom da izvršim neku vrstu dužnosti. Ne postoji takva stvar kao što je pravednost na osnovu odluka. Postoji samo jedna vrsta pravednosti; dolazi verom u Isusa Hrista. Kada pokušavate da izvršite religioznu dužnost svojom ljudskom snagom, vi pravite sliku zveri.

Prestanimo da se fokusiramo na ljude izvan naše crkve i počnemo da gledamo sebe i da se direktno suočavamo sa svojim problemom. Pokušati da budemo hrišćanin tako što smo dovoljno dobri da budemo spaseni i sprovodimo sve religiozne dužnosti koje smatramo neophodnim svojom sopstvenom ljudskom moći – to je ikona zveri. Završava se samoobožavanjem, i nema

ničeg jasnijeg u porukama ova tri anđela od upozorenja protiv samoobožavanja i spasenja delima.

Pa, da zaključimo ovim teškim izjavama koje nalazimo u stihovima 10 i 11: „on će piti od vina gnjeva Božijega, koje je nepomiješano utočeno u čašu gnjeva njegova, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred jagnjetom. I dim mučenja njihova izlaziće va vijek vijeka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zvijeri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina.”

Adventisti sedmog dana ne veruju u pakao koji večno gori. U tome nam se pridružuju i mnogi drugi. Ovu doktrinu ćemo ispitati u narednom poglavlju, ali ovi redovi zvuče mnogo kao večna paklena vatra, zar ne?

Zapamtite da nijedna doktrina ne treba da se zasniva na jednom tekstu Svetog pisma. Ali jedno je ovde jasno, na kraju istorije ovog sveta postoji ognjeno jezero. Pripremljen je za đavola i njegove anđele.

Ima još nešto! U Mateju 8:28 čitamo da je Isus sa svojim učenicima prešao Galilejsko jezero i, kaže se, došli su na drugu stranu, u zemlju Gergesinsku, i tamo su ih dočekala dva čoveka opsednuta đavolima, „koji izlaze iz grobova, tako zla da ne mogaše niko proći putem onijem. I gle, povikaše: što je tebi do nas, Isuse, sine Božij? zar si došao amo prije vremena da mučiš nas?”

Đavoli su uvek bili nemirni u prisustvu Isusa. Bili su na mukama. Kada čitate o vremenima kada su đavoli sreli Isusa, sve što su mogli da urade bilo je da vape od straha i mole za milost. Šta nam to govori? Da će svako ko je bezbožnik biti neugodan i mučen u prisustvu pobožnih. Ovo je uvek bila istina. I svako ko se klanja zveri i njenoj ikoni i ko je žrtva samoobožavanja, biće na mukama u prisustvu Isusa i svetih anđela.

Zato je to dokaz ljubavi Božije da grešnici ne smeju doći na nebo. Tu bi se mučili.

Jedan moj prijatelj je održao propoved o čoveku koji je greškom ušao u raj. (Nije mislio da podučava grešku, već da istakne poentu. Ali neko je zakasnio i pomislio da uči jeres!) Namestio je sliku čoveka koji je nekom igrom mašte, greškom dospeo u raj, i tu nije mogao da izdrži. Bio je jadan. Odmah je počeo da traži prvu kapiju koja je ostala otvorena kroz koju bi mogao da pobjegne. To je dokaz Božje ljubavi da On ne dozvoljava grešnicima da iskuse muku na nebu.

Zatim dolazi rečenica: „i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zvijeri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina.“ Obratite pažnju na napetost – nemaju odmora ni danju ni noću. Ne kaže da neće imati, ili neće imati, kaže da nemaju odmora . Sadašnje vreme. Onaj ko pokušava da se spase sopstvenim delima, bez obzira da li je neznabožac iz najmračnijeg ugla zemlje, ili hrišćanin koji nema vremena da iz dana u dan provodi u zajednici sa Hristom – ta osoba neće imati odmora ni danju ni noću. Nema odmora za onoga ko pokušava da se spase sopstvenim naporima. Jedini način da se izbegne snažno upozorenje ovog odlomka Svetog pisma jeste da još jednom prihvatimo Isusove prijateljske reči: „Dođite k meni, . . . i ja ću vas odmoriti.” Matej 11:28.

Odmor je dar koji se nalazi samo u dolasku Isusu, i dok nastavljamo da mu dolazimo iz dana u dan, nastavljamo da primamo odmor koji On nudi.

Pozivam vas da svakog dana provedete onoliko vremena nasamo sa Isusom koliko gledate televiziju. Provedite onoliko vremena u druženju sa Isusom koliko i jedući. Provedite onoliko vremena razgovarajući sa Isusom koliko i sa zemaljskim prijateljima. Da li je to previše?

Koliko često se zadovoljavamo biblijskim tekstom za dan sa rukom na kvaki. Koliko često kažemo: „Bože, tako sam zauzet; moraćeš da prihvatiš moju dobru nameru kao moje delo.”

Ali Isus nas poziva u svoje prisustvo u najbolje vreme, namerno odvojeno vreme, planirano vreme nasamo sa Njim. Kakvu nam priliku daje za odmor! Ako nemam vremena za Boga, nemam vremena da živim. Njegov poziv se danas ponovo nudi svakome od nas, da pobegnemo od toga da nemamo odmora ni danju ni noću, pronalazeći počinak u Njemu. U Njegovom prisustvu naći ćemo pokoj dušama našim.

3. ČAS BOŽIJEG SUDA

Verujemo u preadventni (istražni) sud – prvi deo

Kako biste se osećali da je prvo što ste otkrili kada ste stigli u raj da Bili Gram (Billy Graham) tamo nedostaje a da Adolf Hitler živi u susedstvu? Nemoguće? Pa, možda je to ekstreman primer, ali znamo da će na nebu biti nekih velikih iznenađenja. Neki ljudi za koje smo mislili da će sigurno biti tamo će nedostajati, a drugi za koje smo mislili da nikada neće uspeti da budu tamo, će biti prisutni.

Neko mi je dao malu pesmu koja to dobro kaže:

Sanjao sam da je Hristos došao pre neku noć I rajske kapije su se otvorile.

Sa blagom milosti, anđeo me je uveo unutra.

I tu su na moje zaprepašćenje stajali ljudi koje sam poznao na zemlji.

Neke sam ocenio i označio kao nepodobne, malo vredne.

Ogorčene reči bile su na mojim usnama, ali nikada nisu bile izgovorene,

Jer mnoga lica pokazala su iznenađenje – Nisu mene očekivali!

Razlog zašto se ovakve stvari dešavaju je taj što čovek gleda na spoljašnjost, a Bog gleda na srce.

Hteo bih da vam postavim jedno pitanje. Kad stignete u raj, hoćete li tamo biti srećni? Većina ljudi odmah odgovara: „Da! Čak i ako budem poslednji koji prođe kapiju, biću srećan.”

Ali ne tako brzo! Neki od vaših najmilijih i prijatelja možda nedostaju. Biblija jasno kaže: „Jer su široka vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih ima koji njim idu. Kao što su uska vrata i tijesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze.” Matej 7:13, 14. Malo ljudi ga pronalazi, ne zato što ga je tako teško pronaći, već zato što ga malo ko želi.

Da li ste sigurni da biste mogli da budete srećni na nebu zauvek, ako vam neko blizak nedostaje? Da li je Bog predvideo, ne samo da nas odvede na nebo, već i da nas uveri da ćemo tamo zauvek biti srećni? Ovo su teška pitanja koja se vrte oko nečega što je poznato kao preadventni (istražni) sud.

Preadventni sud, ili istražni sud, je jedno jedinstveno učenje adventista sedmog dana. Postoje ljudi u drugim denominacijama koji veruju kao i mi u druge od ovih šest glavnih stubova naše vere koje proučavamo u ovoj knjizi. Ovo je jedina doktrina koja je jedinstvena za nas, vera u preadventni sud, sud-pre-suda.

Zanimljiv tekst to opisuje. Otkrivenje 14:6, 7: „I vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, koji imaše *vječno jevanđelje* da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i

koljenu i narodu. I govoraše velikijem glasom: bojte se Boga, i podajte mu slavu, *jer dođe čas suda njegova*; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.”

Neki od nas su u prošlim vremenima osećali da je večno jevanđelje u ovoj poruci da se bojimo Boga, damo Mu slavu i da Ga obožavamo. Ali takođe je večna dobra vest da dolazi čas Božjeg suda, i želeo bih da vam pokažem zašto.

Prvo, hajde da se vratimo i vidimo razloge ovog verovanja kod adventista sedmog dana. Adventisti sedmog dana kao takvi su nastali tek 1860-ih. Pre tog vremena postojao je presek ljudi iz mnogih različitih crkava koji su prošli kroz veliko razočarenje. Bilo je metodista i baptista i prezbiterijanaca i katolika i drugih. Slušali su 3000 propovednika predvođenih Vilijamom Milerom, koji je bio baptistički farmer koji je postao propovednik. Ovi propovednici su predvideli da će Isus doći i da će biti kraj sveta 22. oktobra 1844. Njihovo predviđanje je bilo zasnovano na velikom biblijskom proročanstvu koje se nalazi u Danilu. To je najduže proročanstvo u Bibliji, koje traje 2300 godina.

Ali 22. oktobar 1844. je došao i otišao. Ljudi su čekali od ranih sati pre zore, ceo dan, posle ponoći, pa sve do zore sledećeg dana, ali se Isus nije vratio. Rugali su im se, govoreći: „Mislili smo da ćete nas ostaviti! Gde su vaše haljine za vaznesenje?“ Mnogi koji su očekivali Isusov dolazak bili su posramljeni.

Neki su, kao rezultat ovog sramnog razočarenja, odustali od ideje o Isusovom skorom povratku. Odustali su od Boga i vere i Biblije i čitavog posla sa religijom. Ali jezgro je reklo: „Nećemo odustati. Ne možemo poreći prisustvo Gospoda sa nama u našim proučavanjima i na sastancima kojima je prisustvovao Vilijam Miler. Mora da postoji neka greška i nastavićemo da proučavamo dok je ne pronađemo.”

Zapamtite, u to vreme nije postojalo adventista sedmog dana. Ovo jezgro dolazilo je iz raznih denominacija. Nastavili su da proučavaju i pronašli su ključ Danila 7, 8 i 9, posebno Danila 8:14.

Ovi vernici ranog adventa koristili su princip tumačenja biblijskog proročanstva da dan predstavlja godinu. Stih u Danilu 8:14 jednostavno kaže: „do dvije tisuće i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.“ Pretpostavljali su da se reč svetilište odnosi na ovu zemlju, koja će biti očišćena vatrom prilikom Isusovog dolaska. Ali oni su još jednom pogledali i proučili reč svetinja u Bibliji.

Bili su vraćeni nazad u knjigu 3. Mojsijeva i starozavetnu službu svetinje, sa svim njenim žrtvama i simbolima, uključujući dan pomirenja ili suda koji je dolazio svake godine. Oni su bili vođeni napred do knjige Jevrejima, a tu su videli Hrista kao našeg Prvosveštenika u nebeskoj svetinji. Došli su i do knjige Otkrivenja, gde su u odlomku koji smo upravo приметili iz 14. poglavlja saznali za sud Božiji.

Dok su proučavali, došli su do sledećeg zaključka: da je Isus umesto dolaska na zemlju 1844. promenio službu, što je označilo početak preadventnog suda. Zapazite ponovo šta kaže prvi anđeo u Otkrivenju 14: „Jer dođe čas suda njegova.“ . Ne kaže da će doći, ili će trebati da dođe, ili će možda doći. Koristi drugačiji jezik od onoga što je Pavle koristio u svoje vreme kada je razgovarao sa vladarima zemlje i raspravljao s njima „o pravednosti, umerenosti i sudu koji

dolazi“. Dela apostolska 24:25. Ne, Otkrivenje 14 kaže: „*jer dođe čas suda njegova*.“ Tako su se ovi vernici ranog adventizma veoma zainteresovali za ova tri anđela iz Otkrivenja 14.

Dok su nastavili da proučavaju poređenje između svetinje koja je bila na zemlji u vreme Starog zaveta i svetinje koja je sada na nebu, došli su do zaključka da je preadventni sud koji se odigrava na nebu neposredno pre Isusovog dolaska bilo nešto što je počelo 22. oktobra 1844. Dok su dalje proučavali, pronašli su svaki od šest stubova istine koji se pojavljuju u Otkrivenju 14, i došlo je vreme kada su organizovali Crkvu adventista sedmog dana.

Ali već dugo vremena postoje neki ljudi, čak i unutar Crkve adventista sedmog dana, koji imaju ograničen koncept o tome šta je ovaj preadventni sud. Imali smo tendenciju da razmišljamo o sudu prvenstveno u smislu nas. Razmišljamo o tome da nam Bog sudi i odlučuje o našoj večnoj sudbini. Neki su shvatili da od 1844. Bog razmatra knjige, pokušavajući da prođe kroz sva imena pre kraja sveta. Ali u sud su uključena veća pitanja od toga. Bogu nisu potrebne godine i godine da pretresa knjige. Ne, postoji nešto više od biti radostan ako se zoveš Vilijams umesto Adams! Moramo više da razumemo svrhu preadventnog suda, za nas, za ceo univerzum, pa čak i za samog Boga.

Pogledajmo prvo svrhu suda za nas. Neki su rekli: „Nećemo biti prisutni na predventnom sudu, pa zašto nam je to važno?“ Ali sačekaj malo! Bog je predvideo da ljudi stoje na moru koje liči na staklo i govore: „velika su i divna djela tvoja, Gospode Bože svedržitelju, pravedni su i istiniti putovi tvoji, care svetijeh.“ Otkrivenje 15:3.

Ljudi koji pevaju ovu pesmu, nazvanu pesma Mojsija i Jagnjeta, doživeli su velika iznenađenja. Možda su tražili prijatelje i voljene i a njih nije bilo. Oni će posmatrati jedino što čovečanstvo može da gleda, spoljašnji izgled onih koje su poznavali. Bog želi da razumeju ljudsko srce i da ga vide onako kako ga On vidi. Zapis istražnog suda će biti otvoreni za sve, a na taj način ćemo biti prisutni i na preadventnom sudu. Moći ćemo da vidimo kao što Bog može da vidi i razume pravdu Njegove vlade, kao i Njegovu veliku ljubav. To će nam omogućiti da pevamo iz srca: „Velika su i divna dela tvoja. . . ; pravedni su i istiniti putovi tvoji.“ Moguće je pevati tu pesmu i poznavati to iskustvo jer su Njegovi sudovi objavljeni da bismo ih razumeli.

Prisustvovao sam velikom sastanku na kome se raspravljalo o pitanju preadventnog suda. Čovek u zadnjem delu sobe je skočio i rekao: „Kome uopšte treba sud?“ To je pitanje koje zaslužuje odgovor. Kome treba sud? Kao što smo već primetili, sud nam je potreban da bismo razumeli i prihvatili pravednost Božijih odluka.

Kome je još potreban sud? Zamislite naš pravosudni sistem kakav poznajemo. Istina je da je optuženom na suđenju potrebna sud, u najboljem slučaju da bi se donela pravedna odluka o tome da li je nevin ili kriv. Ali da li je onaj kome se sudi jedina osoba koja ima od toga koristi?

Kao prvo, slučaj nikada ne bi došao na suđenje bez tužioca. Tužiocu je potreban sud – zapravo, on traži sud. Postoji li tužilac u svemiru? Da. O njemu možete pročitati u Otkrivenju 12, gde je nazvan tužiteljem Božjeg naroda, neprijateljom, aždahom, zmijom zvanom Đavo i Sotona. Tužiocu je potreban sud.

Doći će vreme pre nego što se sva ova zbrka završi, kada će se i sam đavo pokloniti i priznati Božju pravednost i pravičnost. Filipljanima 2:10,11 govori o tome: „Da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno... I svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hristos na slavu Boga oca.“

Svima koji gledaju slučaj na sudu potrebno je uveravanje da se pravda deli. Ako oni koji posmatraju ne mogu da vide pravdu u odlukama, njihovo poverenje u pravosudni sistem i u sudiju je narušeno. Veliki deo korupcije u našoj današnjoj vladi ogleda se u nedostatku poverenja i gnevu onih koji su svedoci izopačenja pravde. Ako ljudi kojima se vlada nemaju poverenja u pravdu svojih vladara, biće problema.

To nas dovodi do konačnog pitanja Kome je potreban sud – samom Bogu. Otkrivenje 14 govori o sudu kao o „njegovom sudu“ – Božijem sudu. Bog je pred sudom, Bog je na suđenju, Bog je optužen pred univerzumom kao nepravedan i nerazuman. „Optužitelj braće“ je takođe i tužilac Boga i vekovima je bacao svoje optužbe na Boga, Vladara univerzuma. Da bi Bog bio opravdan, da bi ceo univerzum, uključujući i nas, uvideo da je Bog zaista Bog ljubavi i pravde, kako bi univerzum zauvek bio zaštićen od greha i njegovih posledica, sud mora da se izvrši. Dakle, istražni sud je izuzetno ključna istina.

Brzo primetite četiri tačke koje se tiču istražnog ili preadventnog suda.

1. Postoji preadventni sud. To je objavljeno u Otkrivenju 14 od strane prvog od tri anđela.
2. Prema Amosu 3:7, Bog nikada ne čini ništa važno a da prethodno ne otkrije svoje tajne svojim slugama prorocima. Dakle, mogli biste očekivati da ako je preadventni sud zaista vitalna istina, ona će se naći u biblijskim proročanstvima. I zaista jeste. O tome možete pročitati u Danilu 7:9, 10, kao i u stihovima 22, 26 i 27. Poglavlja Danila 7, 8 i 9 su jedinstvena celina i govore o istom vremenskom periodu, i ako želite da biste pažljivo proučili preadventni sud u biblijskom proročanstvu, zajedno proučite ova 3 poglavlja.
3. Sam Isus je poučavao o preadventnom sudu. Njegovo učenje ćemo detaljnije pogledati u sledećem poglavlju. To je u Mateju 22, u priči o čoveku koji je otišao na venčanje sa pogrešnom odećom. To je fascinantna izveštaj koji sadrži čvrstu istinu o preadventnom sudu.
4. Preadventni sud je neophodan u Božjoj pravdnosti. Obratite pažnju na Rimljanima 3:26. Pavle kaže da je Božja namera da objavi svoju pravednost: „da pokaže pravdu svoju u sadašnje vrijeme da je on pravedan i da pravda onoga koji je od vjere Isusove.“

Dok proučavate svrhu preadventnog suda, pojavljuju se tri činjenice. Prvo, Bog je zainteresovan ne samo da opravda grešnike, već i da bude pravedan u isto vreme, kao što smo primetili u Rimljanima 3:26. Krst i potpuno pomirenje opravdavaju Boga da oprašta bilo kome.

Drugo, preadventni sud opravdava Boga da oprašta onima kojima je oprošteno. Kao što znate, nije svima oprošteno – oprošteno je samo onima koji prihvate Njegov oprost. Ne postoji takva stvar kao što je spasenje samo po blagodati – to je uvek spasenje po blagodati kroz veru. A to zahteva da grešnik prihvati Božije spasenje. Bog nikome ne nameće svoj oprostaj. To mora biti prihvaćeno, i štaviše, mora se prihvatati na kontinuiranoj osnovi. Matej 24:12, 13 kaže: „I što će se bezakonje umnožiti, ohladnjeće ljubav mnogijeh. Ali koji pretrpi do kraja blago njemu.“

Preadventni sud otkriva one koji su prihvatili i nastavljaju da prihvataju Njegovu opravdavajuću milost.

Treće, postoji postadventni sud, ili revizija, koja opravdava Boga da ne oprašta onima kojima nije oprošteno. Prema Pavlu, sveti će suditi čak i anđelima. Videti 1. Korinćanima 6:2, 3. Očigledno on govori o palim anđelima koji su se pridružili Luciferu u njegovoj pobuni. Tokom 1000 godina o kojima se govori u Otkrivenju 20, sveti žive i caruju sa Hristom u delu suda. Ovo je postadventni sud. Za to vreme Bog će biti opravdan što ne oprašta onima kojima nije oprošteno.

Hajde da brzo razmotrimo te tačke: Prvo, krst opravdava Boga što je oprostio bilo kome. Drugo, predadventni sud opravdava Boga da oprašta onima kojima je oprošteno. Treće, postadventni sud koji se odvija tokom 1000 godina opravdava Boga što ne oprašta onima kojima nije oprošteno.

Sud je dobra vest, jer nas podseća da Bog tretira svoj narod kao inteligentna bića. Bog ne traži naše slepo poverenje. Jedan od razloga zašto Mu možemo verovati sada i zauvek je taj što je to poverenje zasnovano na razumevanju.

Još jedan razlog zašto je sud dobra vest jeste to što je Bog sav sud poverio svom Sinu. Jovan 5:22. Isus je naš Sudija, a kako možete naći ljubaznijeg sudiju od Isusa? Isus je naš branilac i naš sudija. Nikada nije izgubio slučaj, tako da nemamo čega da se plašimo kada se naš slučaj nađe na sudu.

Konačno, preadventni sud je dobra vest jer to znači da je naše zatočeništvo skoro gotovo. Zar nismo dovoljno dugo bili u ovom svetu greha, u ropstvu greha i đavola? Ako bi ste sedeli u zatvoru, čekajući da vaš slučaj dođe na sud, i otkrijete da je zakazan datum vašeg suđenja, to može biti dobra vest, jer je vaš pritvor skoro završen.

Dobra vest o sudu je da nas Bog još uvek tretira kao inteligentna bića. Dobra vest o sudu je da je Isus naš sudija, kao i naš advokat. Dobra vest o sudu je da naše zatočeništvo u ovom svetu greha samo što nije završeno. Divan je to razlog za radost! Došao je čas suda Božijeg!

4. NOŠENJE RADNE ODEĆE NA VENČANJU

Verujemo i preadventni (istražni) sud – drugi deo

Isus je voleo da priča priče. Verovatno su zato dečaci i devojčice voleli da budu u njegovoj blizini. Koristio je priče iz dva razloga, (1) da bi otkrio istinu i (2) da bi prikrrio istinu. Želeo je da otkrije istinu onima koji bi je cenili, i želeo je da sakrije istinu od onih koji su radili da unište Njega i Njegovu poruku. Govorio je iznova i iznova: „Ako neko ima uši da čuje, neka čuje“. Za one koji žele da nauče istinu o Bogu i spasenju i nebu, Isusove parabole su među najefikasnijim sredstvima za razumevanje istine.

Jedna od Isusovih najzanimljivijih parabola bavi se istražnim, ili preadventnim sudom, i u njoj možemo jasno videti dva aspekta dobre vesti koje smo gledali u svakom od ovih šest glavnih stubova vere Adventista sedmog dana. Parabola se nalazi u Mateju 22. Počnimo sa prvim stihom.

„I odgovarajući Isus opet reče im u pričama govoreći: Carstvo je nebesko kao čovjek car koji načini svadbu sinu svojem. I posla slugu svoje da zovu zvanice na svadbu; i ne htješe doći. Opet posla druge slugu govoreći: kažite zvanicama: evo sam objed svoj ugotovio, junci moji i hranjenici poklani su, i sve je gotovo; dođite na svadbu. A oni ne marivši otidoše ovaj u polje svoje, a ovaj k trgovini svojoj. A ostali uhvatiše slugu njegove, izružiše ih, i pobiše ih.“

„A kad to ču car onaj, razgnjevi se i poslavši vojsku svoju pogubi krvnike one, i grad njihov zapali. Tada reče slugama svojim: svadba je dakle gotova, a zvanice ne biše dostojne. Idite dakle na raskršća i koga god nađete, dozovite na svadbu. I izišavši slugu one na raskršća sabraše sve koje nađoše, zle i dobre; i stolovi napuniše se gostiju.“

Priča nastavlja. „Izišavši pak car da vidi goste ugleda ondje čovjeka neobučena u svadbeno ruho. I reče mu: prijatelju! kako si došao amo bez svadbenoga ruha? a on oćutje. Tada reče car slugama: svežite mu ruke i noge, pa ga uzmite te bacite u tamu najkrajnju; ondje će biti plač i škrgut zuba.“

Šta je Isus ovde hteo da kaže? Prvo što treba da primetimo jeste da je Isus mislio na običaj iz dana u kojima je živio. Kada je bogata osoba, posebno kralj, priredila svadbu za svog sina, ne samo da je poslata pozivnica, već je poslata i odeća za svadbu.

Ovo mora da je bio skup običaj! Većina porodica danas smatra da je više nego dovoljno da obezbede posebnu odeću za svatove bez slanja odela i haljina svima koje pozovu. Nije ni čudo da bi bila uvreda za kralja da gost odbije obezbeđenu svadbenu odeću i da se pojavi u svojoj običnoj radnoj odeći! Ali to se ovde dogodilo. Kralj je našao gosta koji nije bio obučen u svadbenu odeždu.

Vidite li tu zvanicu tamo, kako se prebacuje s noge na nogu pred kraljem? Kralj je tako ljubazan. On se prema njemu ponaša dostojanstveno, nešto što on zaista ne zaslućuje. Kaće: „Prijatelju, šta se desilo?“ Oćigledno nešto nije u redu! Većina nas bi ga verovatno odmah izbacila. Ali ne. Kralj

razgovara s njim i zove ga „Priatelju“ i pita: „Zar pošta nije stigla na vreme? Zar nisi dobio moj paket? Imate li neko objašnjenje koje biste želeli da date?“

Ali čovek je zanemio. Razmislite o tome na minut. Zašto je bez reči? Očigledno, jer nema šta da kaže. Nije se pojavio na svadbi bez svadbene haljine zbog bilo kakvog nesporazuma sa njegove strane ili zbog bilo kakvog nedostatka sa strane kralja. Ponuđena mu je svadbena odeća, a on je odbio da je prihvati. On nije žrtva okolnosti ili nesrećnog porekla. On je bez reči jer je bez izgovora.

I tek pošto se kralj uveri da je to slučaj, čoveku se pokazuje izlaz.

Sledeća stvar koju možemo primetiti u vezi sa ovom parabolom je da je Isus, u svom uobičajenom stilu, skrivao istinu i otkrivao istinu. Davao je sliku jevrejskog naroda i kako su odbili poziv za venčanje. Kaže da se kralj razgnevio i poslao svoju vojsku, uništio te ubice i spalio njihov grad. Isus je ovde u formi parabole predvideo uništenje Jerusalima.

Car je rekao svojim slugama: „Svadba je dakle gotova, a zvanice ne biše dostojne.“ Upravo ovde treba da primetimo šta je to što čoveka čini dostojnim. Da li ste ikada čuli jednu od onih molitvi koje su klišeji od početka do kraja, tako da možete predvideti šta će biti svaka sledeća fraza? „I tada, Gospode, konačno, kada dođeš u oblacima, daj da se, bez gubitka jednog, udostojimo obilatog ulaska u Tvoje carstvo.“ Da li zvuči poznato? Na šta pomislite kada čujete reč dostojan? Često razmišljamo: „Hoću li biti dovoljno dobar da uspem?“ Merimo se sami po sebi i pitamo se da li ćemo biti dostojni. Ali imajte na umu da je jedini razlog zašto pozvani nisu bili dostojni taj što nisu prihvatili poziv. Jedino što bi ih udostojilo je da su prihvatili poziv. To je tako jednostavno.

„I izišavši sluge one na raskršća sabraše sve koje nadoše, zle i dobre.“ Tu imate jevanđelje koje se prenosi neznabošcima, što uključuje vas i mene, sve do sadašnjeg trenutka.

Isus je rekao da su sluge okupile „i zle i dobre“. Koliko ima dobrih ljudi? Rimljanima 3:10 kaže: „Nema pravednog, nema ni jednog.“ Pa ko su dobri? Postoje loši ljudi koji znaju da su loši, a postoje loši ljudi koji misle da su dobri. Ali svi smo mi loši. Svi smo rođeni odvojeni od Boga i po prirodi smo skloni grehu. Biblija je vrlo jasna po tom pitanju. Ali barem, ako su i loši i dobri pozvani, ovo uverava svakog od nas da smo uključeni u poziv. Svadbena večera Jagnjetova je otvorena za sve. Evo velike istine opravdanja. Isus na krstu je stekao pravo da svakome oprost i ponudi mu mesto na svadbi.

Zapazite šta Otkrivenje 19 kaže o ovoj svadbenoj večeri Jagnjeta. Počnite stihom 6: „I čuh kao glas naroda mnogoga, i kao glas voda mnogijeh, i kao glas gromova jakijeh, koji govore: aliluja! jer caruje Gospod Bog svedržitelj. Da se radujemo i veselimo, i da damo slavu njemu; jer dođe svadba jagnjetova, i žena njegova pripremila se; I dano joj bi da se obuče u svilu čistu i bijelu: jer je svila pravda svetijeh.“ Tačniji prevod bi bio: „fino platno predstavlja pravedna dela svetih.“ To je ono što većina novih prevoda kaže, nešto u vezi sa delima ili delima svetih. To očigledno se odnosi na Hristovu pravednost ostvarenu u životu, a ne samo na Hristovu pravednost za nas. „I reče mi: napiši: blago onima koji su pozvani na večeru svadbe jagnjetove.“ Stih 9.

Sledeća stvar koju vidimo u ovoj paraboli je da se svadbena večera održava pre adventa. To je u preadventnom kontekstu i u Mateju 22 i Otkrivenju 19. Dakle, dok pratite ovu priču o svadbi, bićete odvedeni pravo u Isusovo učenje o preadventnom sudu.

Hajde da pogledamo izbliza. Svi su pozvani na svadbenu večeru, i loši i dobri. Kralj ulazi da vidi goste. Kralj ulazi da pregleda goste. Hoćemo li otići toliko daleko da kažemo da kralj dolazi da ispita goste? Vidi čoveka koji ne nosi svadbenu odeću.

Šta je svadbena odeća? To su pravedna dela, pravedna dela svetih, koja sugerišu Hristovu pravdu u nama, posvećenje. Odakle sveti dobijaju svoju pravdu? Oni nisu u stanju da je proizvedu. Uvek je „Gospod, naša pravda“. Jeremija 23:6.

Otkrivenje 3:5 takođe govori o tome. „Koji pobijedi on će se obući u haljine bijele, i neću izbrisati imena njegova iz knjige života.“ Ovde opet imate jezik svetinje i suda. „i priznaću ime njegovo pred ocem svojijem i pred anđelima njegovima.“

Neki ljudi kažu: „Čekaj malo. Oduzimate mi sigurnost u spasenje kada govorite o pobjedi i oblačenju odeće.“ Želeo bih da vas podsetim da ako bi pobeđivanje bio moj posao, bilo bi dobrog razloga da budem nervozan. U stvari, ne bi bilo ničega osim beznađa. Istina je da je pobjeda Isusovo delo – istina koja je zaobišla mnoge od nas. Poziv je besplatan za sve, i loše i dobre. Ali ako želite da budete dosledni Svetom pismu, ne možete poreći da postoji odeća i da ta haljina ima veze sa pobjedom, sa pravednošću Hristovom u nama.

Kada su čoveka pitali za odeću, ostao je bez reči. Nije imao šta da kaže. Bog nas nikada ne smatra odgovornim za ono što ne razumemo. Čovek mora da je razumeo šta znači haljina i odbio ju je. Tek tada je izbačen sa svadbene gozbe.

Ali ako je naša nada u večni život u potpunosti zasnovana na onome što je Isus učinio na krstu, kakve veze ima ova pobjeda sa spasenjem? To me podseća na jednog jevanđelistu koji je rekao: „Mi ne stižemo u raj držeći se zakona, ali ne možemo doći u raj ako ga ne držimo. Ne stižemo u raj tako što ćemo obući odeću, ali ne možemo u raj bez nje.“ Da li je ovo razvodnjava jevanđelja o Božjoj besplatnoj milosti?

Možda će mala ilustracija pomoći. Kada sam živeo u Kaliforniji, jedan koledž u gradu je angažovao profesore da tamo predaju na osnovu njihove stručnosti, obuke, diplome, studija. Pozvali su ih da dođu na osnovu toga. Ali svaki profesor koji je došao da predaje morao je da prođe test za tuberkulozu, jer školski odbor nije želeo da bilo koji nastavnik ide po kampusu kašljući i kijajući, šireći klice tuberkuloze po svima ostalima. Test za tuberkulozu nije imao nikakve veze sa osnovom po kojoj je neko pozvan da predaje, ali je polaganje testa za tuberkulozu i dalje bio uslov za nastavu.

Poziv koji Isus daje svima da dođu na jagnjetovu svadbenu večeru u potpunosti se zasniva na onome što je Isus učinio, a ono što je Isus učinio je dovoljno. To je osnova za poziv. Ali desilo se da Bog ne želi da ljudi kašlju i kijaju od grehovnih klica širom Njegovog univerzuma, pa je stavio odeću kao uslov za ulazak u raj.

Pa, možete reći, bez obzira kako se to objašnjava, i dalje ispada isto. Nestade moje sigurnosti. Ode moja sigurnost u spasenje. Pretpostavljam da ću morati da promenim svoju teologiju da bi odgovarala mom učinku. Pretpostavljam da ne želim svu istinu u ovoj paraboli.

Pretpostavimo da sam došao kod vas i rekao: „Imam potpuno novi Kadilak Sevil koji želim da vam poklonim, ali ne trebate platiti učešće. Da li biste želeli novi Kadilak bez učešća?”

Koje bi bilo jedno od vaših prvih pitanja? „Koliko će biti mesečne uplate?”

Pa, mesečne uplate su 1000 dolara mesečno do kraja života! Da li ste zainteresovani? Pa, vi bi rekli da zaboravim na to!

Pretpostavimo da vam Gospod Isus dolazi danas i kaže: „Spremio sam na krstu da vas besplatno pozovem na svadbenu večeru Jagnjetovu. Ali morate da nosite svadbenu odeću da biste bili primljeni, i morate da je sami napravite. Odeća mora biti apsolutno savršena, bez jedne mane. Bez svadbene haljine bićete isključeni sa svadbe.”

Da vas pitam: da li bi ste prihvatili poziv na svadbu? Da li bi ste prihvatili Božju opravdavajuću milost, stavljenju na raspolaganje zbog krsta? Da li i vi nosite svadbenu odeću? To postaje malo teže, zar ne? Ako vam se svadbena odeća čini nemogućim, čini se da postoji samo jedna opcija, a to je da odustanete od pozivnice.

Ali postoji jedna stvar koju ste možda propustili. To je ovo: svadbena odeća je besplatna kao i pozivnica. Da li ste razumeli tu rečenicu? Da ponovimo: **SVADBENA ODEĆA JE BESPLATNA KAO I POZIV**. Ne propustite to! Svadbena odeća je besplatna. To je poklon.

Šta mi time želimo da kažemo? Mi kažemo da je posvećenje isto toliko dar koliko i opravdanje. Poslušnost je isto toliko dar kao i oproštaj. Pobjeda je isto toliko dar kao i pomilovanje. To nije nešto što postižete; to je nešto što dobijate. Pozivam vas da zamolite Boga da vam pomogne da shvatite i doživite ovu istinu, jer je to jedino što nam može dati nadu da ćemo imati svadbenu odeću kada Kralj uđe da pregleda goste. Da nije istina da je odeća besplatna kao i pozivnica, ne bi bilo šanse ni za koga od nas. Ne možemo proizvesti ni malo pravednosti, ni za sebe ni u sebi. Sve mora biti od Hrista. Da li verujete to? Da li prihvatate to?

Haljina je besplatna kao i pozivnica! Voleo bih da to mogu reći pedeset puta na pedeset različitih načina. Haljina je besplatna kao i pozivnica. Razlog zbog koga nemamo pobedonosni život, razlog zašto moramo da spustimo Božju istinu do nivoa naših dela, i razlog zašto se osećamo ugroženo od suda i savršenstva i svega ostalog je taj što nismo videli ovu tačku, da je haljina besplatna kao i pozivnica.

Pozivam vas da zamolite Gospoda da vam pokaže kako to može da funkcioniše u vašem ličnom životu, dok tražite zajedništvo sa Njim iz dana u dan. Poziv milosti se prihvata tako što se dolazi k Njemu u molitvi i proučavanju Njegove Reči. Na isti način se prima i svadbena odeća. Sve što možemo učiniti da prihvatimo Njegov besplatni dar oba ova aspekta Njegove pravednosti jeste da dodemo u Njegovo prisustvo – a način na koji dolazimo u Njegovo prisustvo je u našem privatnom vremenu nasamo s Njim. Dok nastavljamo da mu dolazimo, On sebe čini odgovornim da nas nauči svu istinu koju ima da naučimo i iskusimo u pripremi za večnost sa Njim.

U međuvremenu, zar ne biste želeli da odgovorite? Kralj vas poziva na svadbenu večeru Jagnjeta. Na koji način ćete odgovoriti?

„Caru nad carevima i Gospodu nad gospodarima: Primio sam tvoj poziv da budem prisutan na svadbenoj večeri Tvoga Sina, Isusa. Molim Te, izgovori me.”

Ili: „Caru nad carevima i Gospodu nad gospodarima: Upravo sam primio Tvoj hitan poziv da budem prisutan na svadbenoj večeri Tvog jedinorodnog Sina. Žurim se da odgovorim, Božjom milošću, biću tamo. PS I hvala vam na prelepoj haljini.”

5. ZAKON I BLAGODAT

Verujemo u Božji zakon – Prvi deo

Jednom dok sam živeo u Los Angelesu, vozio sam se pored neke ulične konstrukcije. Ne sluteći, jer je bilo prekriveno zemljom, prešao sam preko duple žute linije, što je bilo protivzakonito. Video me je policajac. Zaustavio me je i dao mi kaznu. Pokušao sam da objasnim, ali nije hteo da sluša. Bio je to jedan od trenutaka kada nisam bio baš zadovoljan zakonom!

Pa, odlučio sam da odem na sud i objasnim sudiji svoju situaciju. Kao i svaki drugi sud u južnoj Kaliforniji, i taj sud je bio pun ljudi. Sedeo sam celo prepodne čekajući da se moje ime pojavi. Nisam shvatio da je trebalo da predam kaznu na prozoru pre nego što sam ušao u sudnicu. Pretpostavio sam da moram da čekam jer je moje ime bilo pri kraju abecede. Konačno su svi ostali predmeti prošli kroz proces, i sudnica je ispražnjena. Ja sam jedini ostao.

Sudija je rekao: „Danas ste došli u posetu?“

„Ne“, rekao sam. „Došao sam da se pobrinem za svoj saobraćajnu kaznu.“ „Da li ste predali kaznu na prozoru?“

"Ne."

Sudija je rekao: „Pa, daj mi je.“ Dao sam mu kaznu i objasnio mu građevinsko područje i linije prekrivene prljavštinom. Sudija je prihvatio da je to dobro objašnjenje i poništio moju kaznu.

Iako nisam nužno bio nešto zadovoljniji zakonom, svakako sam bio srećan sa tim sudijom!

Dok razmatramo stub vere koji je poznat kao Božji zakon, ja se ne izvinjavam što govorim o zakonu. Neki ljudi kažu da treba pričati samo o ljubavi, da je pričanje o zakonu legalizam. Ali ljubav je apstraktna reč. Pozivam vas da definišete šta je ljubav. Možemo reći kako funkcioniše i šta radi, ali je teško definisati ljubav.

Jedan moj prijatelj je imao sestru koja je bila zaljubljena i planirala je da se uda. Jednog dana je otišao kod nje i rekao: „Seko, ti si zaljubljena?“

„Da.“

Rekao je: „Hoćeš li mi učiniti uslugu?“

„Da.“

„Hoćeš li mi reći šta je ljubav? Daj mi definiciju pa ću znati šta je ljubav.“

Rekla je: „Naravno. Ljubav je, ta stvar, . . . uh, ljubav je . . . uh, ljubav je put. . . uh, ljubav je ono što se dešava kada . . . Ne znam.“

Što je duže pokušavala da pronađe definiciju, to je bila dalje od nje. Ljubav je nešto poput kolača od jagoda. Možete je doživeti, ali je nemoguće dati adekvatnu definiciju za nju.

Zbog nedostatka definicije, ljubav je često bila pogrešno shvaćena i smanjena joj je vrednost. Ljudi su ubijali druge ljude zbog „ljubavi“ prema svojoj zemlji. Ljudi su napuštali porodice, muževe i žene i decu radi nove „ljubavi“. Ljubavi su potrebne granice. Ljubav treba definisati. Božji zakon je prijateljski jer opisuje šta je prava ljubav. Bez toga smo kao brodovi bez jedra, kormila ili kompasa. Vaše mišljenje nije bolje od mog, a ni moje nije bolje od vašega u pogledu toga šta je ljubav, bez Božijeg zakona.

Rani adventistički pioniri postali su veoma svesni Božjeg zakona zbog događaja koji su se odigrali u njihovim životima. Sećate se da se 3000 propovednika pridružilo Vilijamu Milera u propovedanju da će Isus doći 1844. Isus nije došao 1844, a većina sledbenika ovog velikog probuđenja odustala je od vere i nije imala ništa više s tim. Ali neki su insistirali da je ono što su iskusili stvarno i nastavili su da traže i proučavaju kako bi pronašli ono što su pogrešno razumeli. Pritom je njihova pažnja bila usmerena na nebesku svetinju. Videli su predvoje, prvi deo i drugi deo svetinje. U tom drugom delu bio je kovčeg zaveta. U ovom kovčegu je bilo deset zapovesti.

Dok su se usredsredili na Božji zakon, shvatili su da dublje cene jevanđelje i pomirenje. Neki pronicljivi umovi počeli su da malo razmišljaju, zasnovano na ljudskim zakonima, sudovima i vladama. Pretpostavljam da ste svesni da se većina vlada u izvesnoj meri zasniva na Deset zapovesti. Zakonodavci i guverneri i zakonodavci svih vrsta razumeli su valjanost zakona i vlasti i valjanost Božijeg zakona.

Evo jedne jednostavne premise bilo koje vlade, koju sam vam ranije spomenuo. Vlada nije jača od svojih zakona. Nijedan zakon nije jači od kazne za njegovo kršenje. Nijedna kazna nije jača od njenog izvršenja. To je osnovno pravilo svake vlade. Dakle, ako je Božji zakon temelj Njegove vladavine, ako bi se Božji zakon unizio, sam Bog bi se unizio. Ali Biblija kaže da je Bog zauvek; zato je Njegov zakon zauvek i Njegova vlast neće propasti. To je jednostavno tako.

Bilo koja vlada bi pala, i bilo koji zakon ne bi imao efekta ako bi se mogao prekršiti bez kazne. To je ono što je pomirenje i krst. Bog je pre osnivanja sveta imao na umu sistem koji je uključivao Njegovo pomirenje sa svetom sa Njegovim Sinom na krstu, što bi trebalo da zauvek učvrsti premisu da se Božji zakon ne može promeniti.

Kod nas su promenjeni zakoni i to nakon što su ljudi ginuli zbog njih. To nema smisla. Prvi roditelji koji su izgubili sina u državi Oregon usled smrtno kazne imali su dobar razlog da budu uznemireni kada je kasnije ta kazna ukinuta. Njihov sin je umro. Ako je zakon mogao da se menja kasnije, zašto nije mogao ranije? To je dobro pitanje, zar ne?

Ali Bog ne deluje na osnovu promenljivih popularnih potražnja. On kaže: „Ako je zakon prekršen, kazna će biti plaćena, čak i ako moramo sami da je platimo.“ Isusova smrt na krstu je dokazala da se Božji zakon nikada neće promeniti. Kako su adventistički pioniri koji su proučavali ovu temu počeli da shvataju koliko je jevanđelje pomirenja dalekosežno i razumno i sa puno ljubavi, počeli su da cene Božji zakon na nov način.

Njihovo razumevanje Božjeg zakona u njegovom širem obliku dalo je našim pionirima novu zahvalnost za jevanđelje. Kao što znate, Biblija govori o zakonu kao o našem školskom učitelju, ili čuvaru. Videti Galatima 3:24. Učitelj je taj koji dete koje se igra vraća u školu. Zakon je naš

učitelj najmanje na dva načina. Prvo, kada pogledamo našu prošlost, naše grehe i neuspehe, zakon nas vodi u podnožje krsta za oprostjenje, da ponovo prihvatimo činjenicu da „ako priznajemo grijehе svoje, vjеran je i pravedan da nam oprosti grijehе naše, i očisti nas od svake nepravde.“ 1. Jovanova 1:9.

Drugi način na koji je zakon naš školski učitelj je taj što kada pogledamo zakon i merimo svoj sadašnji život u odnosu na njega, shvatamo da naše borbe dok rastemo kao hrišćani su neadekvatne, a zakon nas dovodi Hristu da dobijemo snagu. Stoga je zakon jedan od najvećih dokaza koji nam pomaže da shvatimo našu potrebu za Isusom i Njegovom ljubavlju i snagom.

Dok proučavate istoriju ovih stubova vere, otkrivате da su se od 1844. godine pojavila dva toka misli – da li možemo da održimo ili ne možemo da održimo zakon. Različite pozicije zauzimaju oni koje zovemo *ostatak* i one koje bismo mogli nazvati *nominalnim hrišćanskim svetom*. Sada molim vas, kada koristim termin nominalni hrišćanski svet, ne govorim ni o kome ko nije deo ostatka. Nominalni hrišćanin znači hrišćanin samo po imenu. Oni koji su samo po imenu bili hrišćani bili su ti koji su zauzeli stav da Božji zakon nije važan, da se ne može držati, da ga je nemoguće poštovati i da sve što mi kao hrišćani radimo jeste da idemo ka krstu i da veruj. To je pozicija nominalnog hrišćanskog sveta.

U biblijskom proročanstvu postoji grupa koja je identifikovana kao ostatak i koja bi mogla da uključi ljude posvuda, koji još uvek veruju da su Bog i Njegov zakon važni, i koji i dalje veruju da je pomoću Božje sile moguće održati zapovesti. Otkrivenje 14:12 govori o ovoj grupi koja je živa neposredno pre nego što Isus ponovo dođe: „Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu.“

Ima nešto u ovom tekstu što daje nadu i utehu. Sveti će biti poznati po svom strpljenju, a obično o strpljenju mislimo u smislu strpljenja jedni prema drugima. Dopustimo mogućnost da i sveti budu strpljivi prema sebi. Neće odustati od obeshrabrenja kada im se čini da je napredak u njihovim životima spor, jer Bog zna sa čime radi i dao je garanciju da je prvo trava, potom klas, a posle toga ispuni pšenicu u klasu. Zato budimo strpljivi prema sebi kao što je Bog strpljiv.

Druga stvar koju primećujemo kod ove grupe je da drže zapovesti Božije, za koje neki ljudi danas misle da treba objašnjenje. Uzimaju reč *drže* i govore: „Ovo ne znači slušati ih. To znači čuvati ih kao u čuvanju ovaca, na primer; da nadgledaju i čuvaju ovce. Čuvar ovaca štiti i brani ovce. Čuvati ne može značiti da se povinujemo zapovestima, jer je nemoguće da bilo ko poštuje sve zapovesti.“

Ali ako proučite reč držati kroz Sveto pismo, čega ću vas poštediti u ovom trenutku, otkrićete da držanje ne znači samo čuvanje, čuvanje i odbranu, već i sprovođenje u delo. Verovatno bi jedan od vaših najboljih tekstova o tome bio u Mateju 19, gde bogati mladi vladar dolazi i kaže Isusu: „učitelju blagi! kakovo ću dobro da učinim da imam život vječni?“ Isus kaže: „Drži zapovesti.“ Mladi sagovornik odgovara: „Sve sam to uradio. 'Sve sam ovo sačuvao od mladosti svoje.' ” Držati ima veze sa ponašanjem i akcijom. Pročitajte kontekst. Dijalog se nastavlja tako što Isus pokušava da pokaže mladom bogatom vladaru da zaista treba da prihvati zakon kao učitelj da bi ga doveo do Isusa da dobije silu koja mu nedostaje.

Dakle, u Otkrivenju 14:12 imamo grupu ljudi koji drže Božje zapovesti. Oni ne samo da veruju da su zapovesti lepe, već ih i drže. I imaju Isusovu veru, što nas navodi na još jedno značajno zapažanje. Nije bezbedno govoriti o Božjem zakonu bez govora o Isusovoj veri. Više ćemo proučavati Isusovu veru u poglavljima na tu temu. Ali Isusova vera je takođe bila jedan od stubova vere adventističkih pionira. Zakon Božji i vera Isusova idu zajedno. Nema nade u poslušnost Božjem zakonu bez Isusove vere. Zato želimo da posvetimo neko vreme toj temi pre nego što završimo sa ovom tom.

Drugi tekst u Otkrivenju koji ide uz ovaj koji smo upravo proučili je 12. poglavlje, 17. stih. Aždaha, ili đavo, je ljut na ženu, ili na crkvu. „I otide da se pobije sa ostalijem sjemenom njezinijem, koje drži zapovijesti Božije i ima svjedočanstvo Isusa Hrista.“

Na samom kraju istorije ove zemlje, o poslušnosti ili neposlušnosti je pitanje o kome će odlučiti ceo svet. Živimo u zanimljivom vremenu, kada se i izvan i unutar crkve raspravlja o pitanju poslušnosti nasuprot neposlušnosti.

Ali sačekajte malo – ovo zvuči legalistički! Ne. Kada ponovo pogledate, vidite da je poslušnost plod vere. Pročitajte Jovana 15. Stavite to dvoje zajedno. Ako je poslušnost ili neposlušnost veliko pitanje na kraju, ali je poslušnost plod vere, onda je zaključak očigledan. Nema smisla govoriti o voću ako zanemarimo odakle dolazi voće. Dakle, prava ili lažna vera će biti ključno pitanje na kraju. Zato je u proročanstvima iz Otkrivenja 14 pravo pitanje između žiga zveri i pečata Božjeg pitanje spasenja verom ili spasenja delima. To je osnovno pitanje i uvek je bilo.

Pa, danas ima onih koji kažu: „Čekaj malo. Ne možemo ih održati. Biblija nas uči da ne možemo ih održati.“ Čuo sam da neko koristi par tekstova da to dokaže. Jedan je bio Rimljanima 7:19, usred Pavlove izjave o hrišćanskom životu: „Jer dobro šta hoću ne činim, nego zlo što neću ono činim.“

Da li biste to iskoristili da dokažete da je nemoguće biti poslušan? Šta je sa drugim Pavlovim izjavama na tu temu, kao što je Rimljanima 8:37: „nadmoćno pobeđujemo (savremeni prevod)“? Šta je sa komentarom u Jevrejima 13:20,21? Čitajmo to: „A Bog mira, koji je našeg Gospoda Isusa, velikog Pastira ovaca, krvlju večnog saveza izveo iz mrtvih, i neka vas opremi svakim dobrom za izvršavanje njegove volje, i neka u nama čini ono što je njemu milo, kroz Isusa Hrista, kome slava dovek.“

Pavle je ponovo napisao u 2. Korinćanima 10:4, 5: „Jer oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božije, i robimo svaki razum za pokornost Hristu.“

Čuo sam kako neki koriste Galatima 5:17 i koji žele da dokažu da se Božji zakon ne može držati: „Jer tijelo želi protiv duha, a duh protiv tijela; a ovo se protivi jedno drugome, da ne činite ono šta hoćete.“ Ali pozivam vas da sami pročitate ostatak tog poglavlja i vidite o čemu Pavle govori. Donesite svoju odluku na osnovu težine dokaza – a ne iz jednog ili dva teksta izvađenih odavde ili odande.

Jaki su dokazi da će Bog na samom kraju vremena imati narod koji ne samo da brani Božji zakon, već ga i drži. Oni to vole i slušaju. Oni vide nešto o zakonu što toliko opisuje ljubav i što

izvlači ljubav iz apstraktnog područja, da meditiraju o zakonu i smatraju ga prijateljom, a ne neprijateljom. Bilo je ljudi u svakom dobu koji su pripadali ovoj grupi.

Nekada smo živeli na vrhu planine severno od San Franciska. Na vrhu te planine bio je koledž. Mnogi studenti su došli sa sportskim automobilima. Nekada su pokušavali da vide koliko brzo mogu da uspeju gore-dole krivudavim putem između koledža i podnožja brda, udaljenog sedam milja.

Moja supruga i ja smo se teško suzdržali da ne postanemo policajci. Po prirodi sam zaista povučen, ali imam ono što moja žena naziva „ličnost polovnog automobila“. Više puta sam krenuo za jednim od ovih učenika i pratio ga na parking. Jedne noći jedan mladić je prošao pored mene u krivini, vrtoglavom brzinom, a ja sam ga pratio do kampusa. Kada sam stao iza njega i upalio mu svetlo u prozor, izašao je. Došao je do mene i rekao: „Šta je bilo?“

Rekao sam: „Pogodi.“

Rekao je: „Izvini što sam te uvredio.“

Rekao sam: „Nisi me uvredio. Uvredili ste celu ovu zajednicu.“

Požalio sam što sam imao samo svoju ličnost polovnog automobila umesto policajca koji bi me podržavao!

Pa, zamislite da jednog dana idete niz planinu i da vas Porše prođe u krivini brzinom od 90 milja na sat. To tera malu sedu kosu damu koja vozi uz brdo da skoro ode u jarak. Dole pri dnu brda ponovo vidite Porše, ovoga puta pored puta, a odmah iza njega parkiran je crno-beli policijski auto sa crvenim svetlom na vrhu. Kažete: „O, kako volim zakon. Razmišljam o njemu ceo dan!“

Saobraćajni zakoni nas štite od ubistava koja dolaze od pijanih vozača; Zakon štiti male starice koje se voze uzbrdo. Zakon može biti prijatelj; zasniva se na ljubavi. Kada vidimo zakon kao zaštitu od sveta nevolja, počinjemo da shvatamo zašto je pisac poezije iz starih vremena pisao da je voleo da razmišlja o Božijem zakonu svaki dan. Vidi Psalam 119:97.

Postoji nekoliko zaštitnih mehanizama koje treba da uključimo kada govorimo o Božjem zakonu. Oni su značajni aksiomi koji su uvek tačni. Prvo, poslušnost zakonu nikada ne može proizvesti pravednost. Pravednost je ta koja proizvodi poslušnost.

Odakle dolazi pravednost? Ne iz pokušaja da se drži zakon – on dolazi od Isusa. Osoba koja ima verski odnos sa Isusom otkriće da pravednost proizvodi poslušnost.

Drugi aksiom: nije pitanje da li mogu da čuvam zakon da bi me Bog prihvatio. Radije, pitanje je da nakon što me Hristos prihvati, može li mi dati moć da budem poslušan?

I još jedno – za one koji pokušavaju da ukinu zakon da bi danas našli sigurnost. Pogrešno je davati ljudima sigurnost na osnovu nesavršenosti. To bi uradio samo legalista. Oni koji pokušavaju da ukinu zakon i degradiraju zakon kako bi dobili sigurnost, reklamiraju činjenicu da su legalisti. Naše uverenje je zasnovano na onome što je Isus učinio na krstu i na našem stalnom prihvatanju Njegove ljubavi. Naše uverenje je u potpunosti zasnovano na Isusu – ne na onome što radimo ili ne radimo. Za one koji su u verskom odnosu sa Isusom i čija je sigurnost

zasnovana na Njegovim zaslugama, zakon postaje dobra vest, jer nas neprestano dovodi do Njega.

„Oh“, kaže neko, „ne mogu da održim zakon; Pokušao sam.“ Ni uzeti nije mogao da hoda, ali Isus je rekao: „Ustani, uzmi svoju postelju i hodaj.“ I on je to uradio. Neko kaže: „Ne mogu biti poslušan, pokušao sam.“ Ni Mojsije nije mogao otvoriti Crveno more. Ali jeste. Neko kaže: „Ne mogu biti poslušan, to je preveliki zahtev.“ Ni Jonatan nije mogao povesti svog nosača oružja i popeti se na planinu i poterati čitave neprijateljske snage. Ali jeste.

Neko kaže: „Nemoguće mi je da poštujem zakon.“ Za Isusa Navina je bilo nemoguće da zaustavi sunce. Ali jeste. Neko kaže: „Nema šanse da budem poslušan.“ Ni Gedeon nije mogao da uništi Madijance sa 300 ljudi i bakljama i trubama, ali jesu. Neko kaže: „Ne mogu da držim Božji zakon.“ Ni Petar nije mogao da hoda po vodi. Ali jeste.

Bog od nas očekuje više od onoga što možemo da uradimo. To je tako, jer ono što je čoveku nemoguće moguće je Bogu. On je obećao da će, ako se prepustimo Njegovoj kontroli, On raditi u nama „da hoćete i učinite kao što mu je ugodno.“ Filipljanima 2:12,13.

6. ISUS SE OTKRIVA U DESET ZAPOVESTI

Verujemo u Božiji zakon – drugi deo

Kada sam bio dečak, moj tata je govorio: „Sine, zapamti da se uvek isplati činiti dobro, a nikada se ne isplati činiti loše.“ Pun pogodak! Kako si mogao da se ne složiš sa tim? Ali neki od nas su na teži način naučili da iako deset zapovesti izražavaju ono što je ispravno i upozoravaju na ono što nije u redu, u njima nema snage koja bi nam pomogla da ih održimo.

Mudar čovek, pred kraj svog života, govorio je o važnosti Božijih zapovesti. Propovednik 12:13, 14: „Glavno je svemu što si čuo...“ Da li vas zanima šta je najmudriji čovek koji je ikada živio imao da kaže kao zaključak svega? Solomon je došao na presto pre nego što je napunio osamnaest godina. Doneo je zlato iz Ofira i srebro iz rudnika Španije. Uvezio je drago kamenje i začine iz Arabije, a slonovaču iz Indije. Svaki dan je za njegovim stolom sedelo deset hiljada ljudi. Godišnje je njegova flota donosila resurse sa stranih obala u iznosu od deset miliona dolara. Kraljica od Sabe je došla da sazna za njegovo bogatstvo i rekla je kada je otišla da joj polovina od toga nije bilo rečeno. Dala mu je poklon od tri miliona dolara. Solomon je držao predavanja iz prirodne istorije, zoologije i ornitologije. Izgovorio je 3000 poslovice i komponovao 1005 pesama, ali je morao biti dovoljno star da umre pre nego što je znao dovoljno da živi. Pošto je naučio od Boga i iz škole teških udaraca, na kraju svojih dana sažeo je ceo posao. Rekao je: „Boga se boj, i zapovijesti njegove drži, jer to je sve čovjeku. Jer će svako djelo Bog iznijeti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla.”

Solomon je prepoznao vrednost Božjih zapovesti. Njegov otac David je često govorio o Božjem zakonu i sastavio svoj najduži psalam da ga hvali. Pavle, jedan od najvećih apostola, imao je mnogo toga da kaže u prilog Božjem zakonu i povezao ga je sa svojim naglaskom na opravdanje verom. Isus je bio veoma prijateljski nastrojen prema Božjem zakonu. Neki ljudi su mislili da On nije. Zašto? Zato što su pomešali Božji zakon sa predanjem, a moguće je da i mi danas napravimo istu grešku. Isus je jasno stavio do znanja u Mateju 5:17-19 da se zalaže za Božji zakon. Obratite pažnju na formulaciju: „Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke: nijesam došao da pokvarim, nego da ispunim. Jer vam zaista kažem: dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanjega slova ili jedne title iz zakona dok se sve ne izvrši. Ako ko pokvari jednu od ovijeh najmanjijeh zapovijesti i nauči tako ljude, najmanji nazvaće se u carstvu nebeskome; a ko izvrši i nauči, taj će se veliki nazvati u carstvu nebeskome.”

Sećam se javnih sastanaka, kada sam bio dečak, kada sam slušao ljude kako tvrde da ispuniti znači „ukinuti“. I sećam se da je moj otac propovednik čitao stih na taj način: „Ne mislite da sam došao da pokvarim zakon ili proroke, nisam došao da pokvarim, nego da ih ukinem.“ Nije imalo smisla! Očigledno, reč ispuniti ne znači „ukinuti“, jer kada je Isus kršten od strane Jovana Krstitelja, On je rekao: „ostavi sad, jer tako nam treba ispuniti svaku pravdu.“ Matej 3:15. On nije ukinuo pravedu krštenjem, On ju je jednostavno učinio lepšim, stavio na nju svoj pečat odobravanja.

Već duže vreme Adventisti sedmog dana su optuženi da su legalisti zbog našeg naglaska na Deset zapovesti.

Isus je bio prijateljski nastrojen prema Deset zapovesti. U Mateju 22 dao je sažet pregled dva glavna dela zapovesti. Jedan zakonik Ga je upitao koja je najveća zapovest. Obratite pažnju na stihove od 37 do 40: Isus je rekao: „A Isus reče mu: ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem, i svom dušom svojom, i svom misli svojom. Ovo je prva i najveća zapovijest. A druga je kao i ova: ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe. O ovima dvjema zapovijestima visi sav zakon i proroci.“

Isus je bio prijateljski nastrojen prema Deset zapovesti i otkrio ih je u svom životu. Deset zapovesti su ispisani Božji lik. Iste stvari koje se govore o Bogu govore i o Njegovom zakonu, i obrnuto. Bog je istina (Jovan 14:6), Njegov zakon je istina (Psalam 119:142). Bog je pravedan (Psalam 145:17), Njegov zakon je pravedan (Psalam 119:172). Bog je savršen (Matej 5:48), Njegov zakon je savršen (Psalam 19:7). Bog je svet (Isaija 6:3) Njegov zakon je svet (Rimljanima 7:12) Bog je nepromenljiv (Malahija 3:6), zakon je nepromenljiv (Matej 5:18), Bog je duhovan (Jovan 4:24), Njegove zapovesti su duhovne (Rimljanima 7 :1-4). Bog je zauvek (Psalam 9:7 i 90:2), Njegov zakon je zauvek (Psalam 119:44). Što znači da je uvek bilo, i uvek će biti pogrešno ubijati i lagati i poželite tuđe i krasti i činite preljubu i uzalud uzimate Božje ime. Uvek je bilo pogrešno, uvek će biti pogrešno. Nema doba kada se Božji zakon menja.

Zašto? Zato što deset zapovesti karakterišu šta je Bog i šta je Isus. Sviđa mi se priča o ženi koja je otišla u radnju tkanina, tražeći materijal za izradu haljine. Preturala je po zavrtanjima od tkanine i konačno pronašla jedan koji joj se dopao. Zastala je, prstima je prošla po tkanini, podignuvši je prema svetlu, i vlasnik radnje je primetio. Prišao joj je i rekao: „Sviđa ti se ta tkanina?“

„Pa, mislim da mi se sviđa. Samo sam pokušavala da zamislim kako bi to izgledalo sastavljeno u haljinu.“

On je rekao: „Pa, desilo se da imamo nešto od istog materijala napravljenog u haljinu na izložbi u prednjem izlogu. Mora da ste to propustili kada ste ušli.“ Otišli su do izloga i pogledali haljinu napravljenu od istog platna. Žena je rekla: „U zavoju je tkanina lepa, ali sastavljena u haljinu je još lepša. Ja ću je uzeti.“

Možemo pogledati Božji zakon i pridružiti se Davidu, Solomonu i Pavlu u prepoznavanju lepote zakona. Ne može se napraviti nijedno poboljšanje, osim jednog – da se tih deset zapovesti uobliču u život. Principi su lepi na kamenim pločama; mnogo su lepše sastavljene u Isusov život, jer Isus otkriva deset zapovesti.

Neki ljudi se zbune oko zakona u Bibliji. U Mojsijevo dane postojale su najmanje četiri različite vrste zakona. Postojali su građanski zakoni, zdravstveni zakoni, obredni zakoni i Deset zapovesti, ili Božji zakon. Građanski zakoni se možda ne primenjuju uvek na sadašnje društvo. Ceremonijalni zakoni završavali su se na krstu; bili su u izvesnom smislu prikovani na krst, jer su ukazivali na nešto što će se dogoditi na krstu. Ovo je podsetnik za svakoga ko se spotakne o

Kološanima 2:14-16. Može biti problem ako pažljivo ne pravite razliku između vrsta zakona u Starom zavetu.

Deset zapovesti nije ukazivalo na nešto što je trebalo da dođe. Zakon deset zapovesti citiraju Jakov, Pavle i Isus. Bilo bi teško osporiti činjenicu da je jedna od najvažnijih kvalifikacija Božijeg zakona činjenica da ga je On dao sa gore Sinaj svojim sopstvenim glasom.

Zašto je Bog dao deset zapovesti na Sinaju? Koja je bila Njegova svrha da ih napiše na taj način? Zapazimo različite svrhe zakona. Na prvom mestu, zakon je dat za znanje ljudima koji su postali neznalice. Rimljanima 3:20: „jer kroz zakon dolazi poznanje grijeha.“ Da li su Adam i Eva imali zakon i Deset zapovesti koji je visio na drvetu negde u Rajskom vrtu? Ne, nije im trebalo.

Zašto je Bog konačno morao da da zapovesti na gori Sinaj? Imao je dva miliona nepismenih ljudi koji su zaboravili većinu onoga što su ikada znali zbog degradacije njihovim ropstvom u Egiptu. Degeneracija čovečanstva je otišla toliko daleko da je Bog morao da zapiše svoj zakon kako bi oni mogli da ga nauče.

Moj profesor je to ilustrovao govoreći: „Kada te pozovem na večeru kod mene, ne kačim natpise na zidu koji kažu ne pluj! Zašto? Ja vam pokazujem time poštovanje da znate da to ne treba raditi. Ali ako se ispostavi da to ne znate, onda ću možda morati da stavim takav znak na zid.”

Božji zakon je postojao pre nego što je zapisan, jer greh je prestup Božijeg zakona. Videti 1. Jovanova 3:4. Stotinama godina pre Sinaja, Josif je rekao: „Kako mogu da grešim?“ Vidi 1. Mojsijeva 39:9. I pre toga Avram je držao Božji zakon. Vidi 1. Mojsijeva 18:19. Ovi drevni ljudi su znali za to. Ali na gori Sinaj je bilo napisano da svi jasno vide.

Druga svrha zakona data je u Jakovljevoj poslanici 2. Zakon je standard na sudu. Jakov 2:10: „Jer koji sav zakon održi a sagriješi u jednome, kriv je za sve.“ Stih 12: „Tako govorite i tako tvorite kao oni koji će *zakonom slobode* biti suđeni.“ Neki su rekli da su deset Božijih zapovesti jaram ropstva. Ali zapamtite, Bog je izveo Izrael iz ropstva na goru Sinaj, a Jakov je jasno video istinu. Držanje Božijeg zakona je sloboda.

U prošlom poglavlju smo primetili da je i zakon za zaštitu. Kada saobraćajac zaustavi nesavesnog vozača, to je za zaštitu svih – čak i onog koji nesavesno vozi.

Onda imamo zakon kao učitelj. Vidi Galatima 3:24. Zakon se koristi u legitimnom smislu kao učitelj koji treba da nas dovede u Hristovu školu. Legitimno je misliti o zakonu kao o merilu pravednosti. Legitimno je misliti o tome kao o znanju za neupućene ljude. Ali nelegitimno je, i uvek je bilo, pokušavati da se koristi zakon kao metod spasenja. Ovo je, naravno, tačka na kojoj je insistirao apostol Pavle.

Konačno, Božji zakon otkriva Božiju ljubav, jer niko neće biti srećan dok ne zna koja su pravila. To se više puta pokazalo u životima mladih ljudi. Kod kuće, u školi, na igralištu niko nije srećan ili siguran dok ne zna koja su pravila. Mladi ljudi postaju veoma nesrećni kada pravila igre nisu jasno navedena, bilo da je u pitanju košarka, tenis ili Monopol. Ako nemate pravila, nemate igru. A ako ne razumete pravila života, nemate srećnu osobu. Deset zapovesti jasno, sažeto, a opet sveobuhvatno govore o Božjoj ljubavi prema ljudima koje On želi da budu sigurni i srećni.

Neko je napisao stihove o deset zapovesti na ovaj način:

Iznad svega, voli samo Boga.

Ne klanjaj se ni drvetu ni kamenu.

Božje ime odbija da uzmeš uzalud.

Sabatni odmor pažljivo održavaj.

Poštuj svoje roditelje sve svoje dane.

Uvek drži svetim ljudski život.

Budi odan svom izabranom drugu.

Ne kradi ništa, bilo malo ili veliko.

Govori istinito o delima blišnjeg,

I oslobodi svoj um sebične pohlepe.

Deset zapovesti predstavljaju samo minimum. Oni su prošireni kroz ostatak Svetog pisma, a Sveti Duh može nastaviti da ih širi u našim umovima i životima danas. Jedna je stvar ne krasti – ali zapovest se može proširiti na pozitivnu stranu da branimo prava i imovinu naših suseda. Nebo je granica u boljem razumevanju i tumačenju svake od deset Božijih zapovesti.

Želeo bih da vas podsetim da onaj ko u svom srcu nalazi neprijateljstvo prema Božijem zakonu reklamira nešto loše. Rimljanima 8:7: „Jer tjelesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijemu niti može.“ Grešni um, srce koje nikada nije obnovljeno Božjom blagodaću, osoba koja se nikada nije nanovo rodila, je ona koja je protiv Božijih zapovesti. Otkrivenje 12:17 kaže da je aždaha ta koji je protiv Božjih zapovesti, a isto poglavlje identifikuje aždahu kao đavola.

Prva Jovanova 5:2, 3 kaže da zapovesti nisu teške. Ako neko kaže da su Deset zapovesti jaram ropstva, on pokazuje problem u svom srcu. Jer Isus je uzvisio zakon i učinio ga časnim. Vidi Isaiju 42:21.

Ali moguće je pogledati zakon Božiji i videti lepotu tamo, a opet reći: „Teško meni.“ Pavle je izrazio ovaj paradoks u Rimljanima 7 kada je rekao: „Jer imam radost u zakonu Božijemu po unutrašnjemu čovjeku.“ „Hvalim zakon da je dobar.“ „Jer znamo da je zakon duhovan; a ja sam tjelesan, prodan pod grijeh.“ Nalazimo jedan problem u Božijem zakonu, da tamo nema moći. Nismo više u stanju da držimo Božji zakon nego što je uzet sposoban da hoda. Vidite Luku 5:24. Šta možemo da uradimo?

Ako dvogodišnjaku stavite sekiru u ruke i kažete mu da poseče drvo, sekira je slaba zbog slabog tela. Stavite istu sekiru u ruke iskusnog drvoseče, i drvo se sruši na zemlju. Zakon o deset Božjih

zapovesti je slab kroz telo, ali kada Sin Božiji uđe, postoji druga priča. Osim Isusa, nemoguće je da se pokoravamo Božijem zakonu, ali sve možemo kroz Hrista koji nas jača.

To nas dovodi do sledećeg glavnog stuba, Isusova vera. Samo proučavanje zakona ne donosi ništa osim frustracije. Isusova vera donosi moć poslušnosti. Možemo biti više od pobednika kroz Njega koji nas je voleo.

7. VERA ISUSOVA

Verujemo u Isusovu veru – Prvi deo

Primetili smo da je haljina isto toliko besplatna kao i poziv, da je hrišćanski život isto toliko dar kao i oprost. Videli smo da su i opravdanje i posvećenje verom u Isusa Hrista. Ponekad koristimo izraz „opravdanje verom“. Zaista, to je pogrešan naziv. To je opravdanje verom u Isusa. Vera uvek mora da ima predmet; nikada nije sama sebi svrha. Dakle, opravdanje je samo verom u Isusa Hrista, a i posvećenje je samo verom u Isusa Hrista.

Ukratko ćemo se osvrnuti na Isusovu veru. U Otkrivenju 14:12 imamo uvid u narod poslednjeg vremena, neposredno pre nego što je Isus došao. Opisuju se kao narod koji drže zapovesti Božije i imaju veru u Isusa. Samo tako svako može da drži zapovesti Božije!

Neki kažu da je nemoguće savršeno poštovati Božje zapovesti. Kažu da možemo poslušati, ali ne savršeno. Pretpostavljam da ćeš to morati da mi objasniš. Da li je moguće biti malo trudna? Čini se da u držanju zapovesti Božijih ili činiš ili ne. To je sve ili ništa. Mislim da ne postoji takva stvar kao nesavršena poslušnost. Kada bi moja deca došla kod mene i rekla: „Pa, rekao sam istinu, ali nisam je rekao savršeno“, rekao bih: „Da vidimo da li možemo malo da poradimo na tome, možda tamo u zadnjoj sobi!“ Ili slušaš ili ne.

Jedini način na koji neko može da drži Božje zapovesti je kroz istu vrstu vere koju je imao Isus. Kakva je bila Isusova vera? Bila je to vera ili poverenje ili zavisnost od drugog za moć umesto od njega samog. Ovo je bila jedna od najtežih stvari koje je Isus uradio, jer je imao moć. Imao je moć koju ti i ja nikada nećemo imati. On je rođen sa tim. Bio je Bog kao i čovek. On je celog života bio u iskušenju da upotrebi tu moć. Ali On to nikada nije uradio. Umesto toga, Njegov život je primer čoveka koji živi kroz zavisnost od moći koja dolazi od Oca. Isus je primio silu ličnom zajednicom sa Bogom i u proučavanju Biblije i molitvi. Ista moć je danas dostupna vama i meni i možemo je primiti na isti način – kroz ličnu zajednicu sa Bogom u proučavanju Biblije i molitvi.

Sledeći put kada čujete da neko kaže da ne možemo poslušati, verovatno bi trebalo da mu pročitate 2. Korinćanima 10:4, 5: „Jer oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božije, i robimo svaki razum za pokornost Hristu.“ Isto tako Jevrejima 13:20, 21: Božja je volja „da vas savrši u svakome djelu dobrom, da učinite volju njegovu, čineći u vama što je ugodno pred njim.“

Previše je biblijskih dokaza da Bog ima moć da možemo da poslušamo, moć da pobedimo, da bismo mogli tvrditi da je to nemoguće. Dakle, ako ikada čujete da sve što možemo da uradimo je samo da nastavimo da padamo, propadamo i grešimo dok Isus ne dođe, bolje je da proverite sami i vidite šta Biblija kaže na tu temu.

Ovo dovodi do sledećeg pitanja. Kako? Hajde da se upustimo u detalje tamo i vidimo šta to praktično znači.

Sva prava poslušnost dolazi iz srca. Dolazi iznutra ka spolja. Videti Matej 12:33-35. Ako je to tačno, onda svaka poslušnost koja ne dolazi iz srca mora biti lažna poslušnost, zar ne? Svaka spoljašnja poslušnost, gde ja primoravam sebe na poslušnost, mora biti lažna poslušnost. „Sva prava poslušnost dolazi iz srca. Hristos je sve radio iz srca. A ako pristanemo, On će se tako poistovetiti sa našim mislima i ciljevima, tako uklopiti naše srce i um u saglasnost sa Njegovom voljom, da ćemo, kada Mu budemo poslušni, biti samo izvršavanje sopstvenih impulsa.” (Čežnja vekova, str. 668). Da li vam se sviđa ideja spontane poslušnosti? Da li bi poslušnost bila težak posao ako bi pokoravanje bilo naš lični impuls? Kada smo pod kontrolom Hrista, mi ćemo sa psalmistom reći: „Hoću činiti volju tvoju, Bože moj, i zakon je tvoj meni u srcu.“ Psalam 40:8. Kao što je jedan hrišćanski pisac rekao: „Kada upoznamo Boga kao što je naša privilegija da ga poznajemo, naš život će biti život neprekidne poslušnosti. Kroz uvažavanje Hristovog karaktera, kroz zajednicu sa Bogom, greh će nam postati mrzak.” (Čežnja vekova, str. 668.)

Dozvolite mi da vas sada pitam, ako ste mrzeli greh kao što je Isus (Jevrejima 1:9), ako je vaše najveće zadovoljstvo bilo u vršenju Njegove volje, ako biste slušajući Njega samo izvršavali svoje sopstvene impulse, da li bi bilo teško učiniti ono što je ispravno? Da li bi bilo teško poslušati? Želeo bih da odem toliko daleko da kažem da bi bilo teško ne biti poslušan! Pa, to svakako pokazuje cilj i pokazuje nam na šta želimo da se usmerimo. Ali šta kada se to ne desi?

Evo jednog starog pisma napisanog na plavom papiru. Piše:

„U pomoć! Imam neka pitanja na koja sam mislila da sam dobila odgovore pre nekoliko godina, tako da sam se ustručavala da ih postavim. Molim vas, zanemarite moje bepske hrišćanske ideje i recite mi šta ste otkrili, pošto ste na hrišćanskom putu duže od mene. Radi se o našoj volji: Dokle ćemo ići? Da li je davanje Bogu naše volje sve što treba da uradimo?

Da pojasnimo, evo primera, i to je sve. Nije problem, ali principi mogu biti od koristi. Kako se boriti protiv apetita? Da li čovek samo kaže Bogu da to ne može da kontroliše, i traži od Boga da uzme njegovu volju, a onda neka Bog učini da ne želi da jede?

U međuvremenu, kada je gladan, da li treba da uzima tablete za dijetu da pomogne Bogu? Da li se čovek prisiljavate da budete zauzeti ceo dan da biste se klonili hrane? Da li bežite iz kuhinje da ne bi bili izloženi iskušenju? Ili samo treba reći 'Bože, možeš da radiš šta god želiš sa mojom voljom, uključujući kontrolu mog apetita jer ja ne mogu. Rezultati su na tebi.' I onda bukvalno sednete i jedete dok čekate da Bog promeni čovekovu volju i postupke? Kad Bog odvede čoveka dotle gde ne želi da jede, onda čovek zna da je to protivno Božijoj volji.” (To je malo čudno u ovom pismu jer poslednji što znam je da je Bog za jelo a ne protiv!) Čovek ne želi da povredi Boga; međutim, on i dalje želi da jede jer je hrana dobrog ukusa. Da li treba da nastavi i jede dok čeka da Bog oduzme želju, ili da vežba svoju volju i pokuša da to ne čini? Kakav je odnos između volje i snage volje? Kada tražim od Boga da opere moje grehe i da mi da novo srce, da li da verujem da to čini jer je obećao? Da li onda samo čekam da On sve to uradi, bez obzira koliko dugo

čekanje traje, što je ideja da se ne trudimo, samo da se predamo? Da li On oduzima hranu, ili apetit? Da li će On uslišiti molitve za druge stvari dok se ugađanje apetitu nastavlja?

Pročitala sam mnogo odgovora i obećanja; Doživela sam rešenja za mnoga pitanja, ali ovog puta sam zbunjena. Možda sam nestrpljiva ili tražim lak izlaz, ali mislim da sam iskrena prema Bogu i sebi. Koliko su doslovna uputstva i obećanja? Nestrpljiva sam za vaš odgovor, jer se neizvesnost oko ovoga nastavlja.“

Pa, da li mislite da to zaslužuje odgovor? Slučajno znam odakle je pismo – od jedne briljantne mlade žene koja je bila žena pastora. I ona sama je bila teolog. Studirala je teologiju i grčki i hebrejski i sve ostale ozbiljne predmete. Nestrpljivo je čekala moj odgovor. Ja sam joj lično dao odgovor i daću ga vam. Želim da dam najkraću moguću verziju.

Ako uđete u odnos sa Gospodom Isusom, i nastavite taj odnos sa Isusom od sada dok On ne dođe, On će učiniti ostalo. To je najjednostavniji odgovor. Filipljanima 1:6 kaže: „Uzdajući se u ovo isto da će onaj koji je počeo dobro djelo u vama dovršiti ga tja do dana Isusa Hrista.“

Ako je svadbena haljina besplatna kao i pozivnica, i ako, kao što smo već primetili, sve što možemo da uradimo je da se nađemo sa Hristom i ostanemo sa Hristom, onda je odgovor vrlo jednostavan. Da li imate smislen, vitalan odnos sa Gospodom Isusom? Suma i suština čitave stvari hrišćanske blagodati i iskustva sadržani su u veri u Hrista, u poznavanju Boga i Njegovog Sina koga je On poslao. Videti Jovan 17:3.

Zvuči jednostavno, ali želim da vas podsetim da je to upravo ono na šta većina hrišćana ne troši dovoljno vremena. Misle da je to rezervisano za male stare dame sa sedom kosom i artritisom koje se spremaju za finalni sipit. Nije za nas. Previše je mistično. Moramo da se potrudimo da uradimo ono što je ispravno, da se potrudimo da budemo dobri, da se potrudimo da to uradimo. To je sama tajna našeg poraza. Većina nas u tom sindromu dobro poznaje ožiljke na glavi. Izubijani smo i izranjavljeni jer činimo sve osim jedne stvari na koju nas Isus poziva: dođite k njemu, ostanite s njim, prihvatite odmor i pobeđu koju On čeka da nam da.

Znam da ovo nosi sa sobom neka prave nedoumice. Znam kako je kad ujutro čitam Bibliju i gledam na sat da vidim da li sam ispunio svojih sat vremena. Znam kako je čitati o Isusovom životu i preskačući dalje da vidim koliko je još stranica do kraja poglavlja. Ako mislite da ste jedini koji je to ikada uradio, razmislite ponovo.

Ali kada ste zaglibili u učenju u školi, niste napustili školu jer je to bio težak posao, zar ne? Kada sam u školi proučavao vladu Sjedinjenih Država, bilo mi je nasmrtno dosadno. Radije bih pročitao telefonski imenik. Ali da li sam napustio školu jer mi se nije sviđala predmet o američkoj vladi? Ne, ostao sam tamo. Imao sam na umu cilj koji je imao veze sa mojom životnom karijerom. Zar ne treba da Bogu damo bar jednako vreme kao što dajemo profesoru istorije, kada to ima veze ne samo sa sadašnjim vremenom, već sa večnošću?

Verujem da kada shvatimo da Isus kuca na vrata srca, jedino ima smisla da mu damo barem jednako vreme kao profesoru istorije.

Neki od nas su govorili o životu predanog poštovanja tek toliko da neke ljude unerveže. Oni su rekli: „To je samo još jedan sistem gde su dela važna. Ne pričaj o tome. Samo nam dajesh opet nešto drugo da radimo.”

Bio sam zabrinut zbog ovoga jednog dana kada sam dobio drugo pismo. Pisac je hrišćansko iskustvo predanja uporedio sa Nojevom barkom. Pismo je počelo „Moj dragi prijatelju Noje.“ Hajde da vidimo da li ste shvatili poruku.

„Moj dragi prijatelju Noje,

„Već neko vreme osećam da bih trebala da vam pišem u vezi sa nekim stvarima koje propovedate u poslednje vreme. Molim vas da razumete da vas lično podržavam i verujem da ste iskreni. Ali postoji nekoliko tačaka koje bi možda trebalo da razjasnite. Sasvim sam siguran da stvarno ne verujete u ono što izgleda da govorite.

„Pre svega, dozvolite mi da vas pohvalim za vašu poruku da dolazi potop. Znae, naravno, da ja verujem u ovo koliko i vi. Potop zaista dolazi, i svet mora biti upozoren. Znam da vam je Gospod dao posebnu poruku o ovom pitanju, a vi ste je mnogo puta propovedali. Takođe, dozvolite mi da vam se pridružim u vašoj brizi da ljudi shvate da moraju da traže od Gospoda izbavljenje od potopa. Samo kroz Njegovo delo u našu korist možemo biti spaseni od potopa. Moramo se potpuno osloniti na Njega za naše spasenje. Mi nemamo sopstvene zasluge koje bi nas mogle preporučiti u Njegovu naklonost, i naša sigurnost uvek mora biti u Njegovim zaslugama. Možda ovo treba više da naglasite; Znam da verujete to.

„Ali ovo o kovčegu: mnogi smatraju da ste potrošili previše vremena pričajući o njemu. Bojim se da ću morati da se složim sa njima, mada ni na trenutak ne dovodim u pitanje vašu iskrenost u tome. Zar ne vidite da ovo miriše na legalizam? To je, ako mi oprostite, krajnje subjektivan pristup problemu potopa. Naše spasenje ni na koji način ne može zavisiti od bilo čega što radimo. Bojim se da mnogi ljudi žele da uđu u kovčeg kao samo još jedna vrsta dela. Nikada ne smemo da činimo, ili čak izgleda da činimo bilo šta što činimo osnovom ili uslovom za naše spasenje od potopa.

„Pozivam vas da pažljivo razmislite o svom stavu. Ako ste nekim slučajnim slučajem bili u pravu u vezi sa ovom barkom, onda hajde da se suočimo sa tim, Noje, vi ste ispred svog vremena. Ako postoji šansa da pre nego što se potop završi, ovaj posao oko kovčega može postati relevantan, onda barem sačekajte dok kiša ne padne dovoljno dugo kako bi ljudi mogli sami da procene tačno i pošteno o tome da li Bog od njih očekuje da plivaju, veslaju ili ulaze u neku barku. A onda, ako je potrebno, dođite kod nas sa svojom barkom. Do tada, ne talasajte.

“S poštovanjem, Ann”

U stvari, njeno ime je bilo više od samo Ann. Njeno puno ime je bilo „Ann T. Diluvian”¹¹!

¹¹ Aluzija na osobu koja je živel pre potopa, prim prev.

Shvatam da vaš lični, privatni život sa Bogom, vaše predano iskustvo iz dana u dan, može za vas postati oslanjanje na dela. Potreban je lopov da bi prepoznao lopova. Ali postoji jedna stvar koju ne radim kada to postane oslanjanje na dela. Ne odbacujemo ih iz tog razloga. Padam na kolena i molim Boga da mi pomogne sa tim problemom. Upoređujem beleške sa drugim hrišćanima koji se bore, da saznam šta im je pomoglo. Nastavljam da tražim Boga, jer postoji jedna stvar koju Bog ne može učiniti za nas. Bog ima sveto poštovanje prema našoj moći izbora. On ne može i nikada neće tražiti Sebe za nas. On je taj koji je rekao: „I *tražite* me, i *naći ćete* me, kad me potražite svijem srcem svojim.“ Jeremija 29:13. Jedina stvar na koju nas Bog poziva je da pristanemo na Njegovo učešće u našim životima otvarajući vrata našeg srca za odnos s Njim iz dana u dan. On nas poziva da provedemo vreme u upoznavanju s Njim.

Pa, neko kaže, šta se dalje dešava? Kako to funkcioniše? Možemo li biti specifični o tome? Da, mi možemo. Rečeno nam je da je nauka spasenja važna. Eksperimentalna religija je legitimna. Hajde da to sastavimo ovako.

Postoji samo jedna prava poslušnost. Već smo to primetili; to je vrsta koja dolazi iznutra napolje, a ne spolja unutra. Ova poslušnost je spontana, impulsivna. Mi uživamo u poslušnosti; to nije nešto što je teret na našim plećima. Kada upoznemo Boga kao što je naša privilegija da ga poznajemo, naš život će biti život neprekidne poslušnosti. Prva Jovanova 3:6 je tekst koji je korišćen u vezi s tim: „Koji god u njemu stoji ne griješi.“ Sve dok prebivamo u Njemu, greh nema vlast nad nama.

Pa, kažete, to zvuči dobro, ali ne zvuči stvarno. Većina nas je bolno svesna da još uvek ne boravimo u Njemu, sve vreme. Tako nastavljamo da padamo, propadamo i grešimo. Da li je ovo očekivano za hrišćane? Šta je sa vremenskim periodom dok rastemo ka stalnom prebivanju u Hristu?

Drago mi je zbog 1. Jovanova 2:1: „Ovo vam pišem da ne griješite.“ Očito da je moguće. Nemojte mi reći da se Bog igra sa nama. „Ovo vam pišem da ne griješite; i ako ko sagriješi, imamo zastupnika kod oca, Isusa Hrista pravednika.“ Obe stvari su u tom jednom stihu – delo Božije za nas i delo Božije u nama.

Isus je rekao ženi koju su dovukli do njega: „Ne osuđujem te.“ Videti Jovan 8:2-11. Tu imate opravdanje. Zatim je dodao: „Idi i ne greši više.“ Tu imate posvećenje. Oba su uključena. „Često ćemo morati da kleknemo i plaćemo pred Isusovim nogama zbog svojih nedostataka i grešaka. Ali čak i ako nas neprijatelj savlada, Bog nas ne ostavlja. Pročitaj Put Hristu, strana 64.

Biblija je puna ljudi koji su često morali da kleknu i plaču pred Isusovim nogama. Očigledno je da su imali i gubili zajednicu sa Hristom. Jednom su zavisili od Božje moći, a drugi put od sopstvene moći.

Marta. Ona kaže: „Gospode, znamo da sve što zatražiš od Boga, On će ti dati“, čak i u prisustvu smrti. Nekoliko minuta kasnije, ona kaže: „Ne sklanjaj kamen! Biće smrad ako otvoriš grob!“ Prvo ona pokazuje veru; onda ona pokazuje nedostatak vere.

Peter. U jednom trenutku hoda po vodi, a u sledećem tone. U jednom trenutku Petar kaže: „Ti si Hristos, Sin Boga živoga“, a Isus mu daje pohvalu. Nekoliko trenutaka kasnije on govori glupost, a Isus mu kaže: „Odlazi od mene, Sotono.“

Mojsije. On je Božji čovek koji vodi dva miliona robova iz Egipta. Ali on uzima štap i udara o kamen kada mu je rečeno da razgovara sa njim.

Ilija. On priziva vatru sa neba, zatim odlazi da se moli za kišu i ništa se ne dešava. Ponovo se moli i ništa se ne dešava. Opet i opet i opet ništa se ne dešava. Molio se sedam puta pre nego što je pala kiša, jer je bio opijen silom. Mislio je da sve što treba da uradi je da pucne prstima i da će kiša doći. Skliznuo je u zavisnost od sebe, a Bog nije mogao da odgovori na njegovu molitvu sve dok ponovo nije došao do kraja sopstvenih sredstava.

Isus Navin. On okružuje Jerihon i zidovi se ruše. U sledećoj bici, kod Aja doživljava poraz.

Možete proći kroz listu. Predanje, pa ponovo ne predaje, je ono što se može očekivati za hrišćane koji rastu, jer oni uče da sve više zavise od Boga i sve manje od sebe. Božji cilj je da nas odvede tamo gde ćemo zavisiti od Njega sve vreme, a ne samo deo vremena.

Postajemo nestrpljivi. Dok nastavljamo naš odnos s Njim, počinjemo da slušamo neprijatelja koji kaže: „Ti čak nisi ni hrišćanin.“ Obeshrabrujemo se našim odnosom, prestajemo da tražimo Boga i padamo u šablon koji nam je tako poznat. Zato nas treba stalno podsećati na osnove. Ako nacrtamo krug oko kontinuiranog odnosa sa Isusom, on će nastaviti delo koje je započeo.

Neko kaže: „Koliko će to trajati? Da li ću uspeti do kraja vremena?“ Zapamtite, to je u Božjoj domeni, a ne u našoj. Do kakvog god savršenstva On treba da me odvede, Njegova je briga. Nemojte se zaglaviti pričajući o savršenstvu i o tome koliko je savršeno savršeno. Savršenstvo je veoma neisplativa tema, jer čim počnete da trošite mnogo vremena na savršenstvo, vaša pažnja će biti usmerena na vas same. Zahvalan sam što vas podsećam da je savršenstvo u Božjoj domeni. Ako je svadbena haljina poklon jednako kao i pozivnica, mogu Mu verovati.

Pa, kažete, šta je sa tim dok pokušavam da porastem u Isusov lik, tražeći Ga, puštajući Mu da radi svoj posao? Da li će doći vreme kada ću moći da shvatim da je On to postigao? I ko je to postigao? Ovo je jedno od uobičajenih pitanja. Ko je to uradio? Kad god govorite o cilju koji Bog ima na umu, neko će sigurno pitati, ko je to uradio? Ja odgovaram da su to uradili Enoh i Ilija i Mojsije. Povrh toga, nije vas briga ko je to uradio!

Ne pokušavam samo da izgledam pametan ovakvim odgovorom. To se stvarno nikoga ne tiče. Kad god čujete da neko priča o svojim pobedama i kako više ne greši, možete znati da nešto nije u redu, jer što smo bliže Isusu, to manje reklamiramo svoja dostignuća. Zato pazite da li ste ikada u iskušenju da pričate o svom uspehu i pobedama, ili ako čujete da neko drugi reklamira svoje.

Evo pesme koja to dobro kaže:

Lav je sreo tigra dok su pili pored bazena.

Reče tigar lavu: „Zašto ričeš kao budala?“

„To nije glupo“, rekao je lav, sa sjajem u očima.

„Zovu me kraljem svih zveri, jer ja se reklamiram.

Čuo ih je zec kako pričaju, potrčao kući kao strela.

Mislio je da će pokušati lavovski trik, ali njegova rika je bila samo škripa.

Tuda je šetala lisica, i dobila ručak u šumi.

Naravoučenije: Nikada se ne reklamiraj, osim ako imaš robu.

Mi nismo ti koji postižu savršenstvo; to je Božije delo. Svako ko ide unaokolo govoreći: „Učinio sam to, shvatio sam, pobedio sam“, uskoro će se naći savladan od strane neprijatelja. Nemamo robu, pa je bolje da se ne oglašavamo!

Što se čovek više približi Isusu, to će se manje videti u sopstvenim očima. Možete videti Isusa u daljini. Dok gledate u Njega, On može izgledati prilično nizak, možda otprilike vaše veličine, možda čak i manje. Ali kada se približite shvatite da ste samo kamenčić pored planine i vapite za pomoć u svojoj velikoj potrebi.

Zato, molim vas, nemojte tražiti vreme kada će neko, ili kada ćete sami moći da objavite da ste dosegli bilo šta. Možemo samo da pognemo glave pored carinika u hramu i kažemo: „Bože, milostiv budi meni grešnom.“ Luka 18:12.

8. VERA U KRIZI

Verujemo u Isusovu veru – drugi deo

Prava je prednost da mali vetrovi duvaju pre nego što dođu veliki. Prednost je naučiti da trčimo sa pešacima pre nego što pokušamo da održimo korak sa konjima.

Primetimo Matej 7, gde imamo Isusovu analogiju dve različite vrste zgrada i kako one izdržavaju oluju, podrhtavanje i vetar. Stih 24: „Svaki dakle koji sluša ove moje riječi i izvršuje ih, kazaću da je kao mudar čovjek koji sazida kuću svoju na kamenu: I udari dažd, i dođoše vode, i dunuše vjetrovi, i napadoše na kuću onu, i ne pade; jer bješe utvrđena na kamenu. A svaki koji sluša ove moje riječi a ne izvršuje ih, on će biti kao čovjek lud koji sazida kuću svoju na pijesku: I udari dažd, i dođoše vode, i dunuše vjetrovi, i udariše u kuću onu, i pade, i raspade se strašno.”

Danas postoje krize vetra i poplava i kiše, krize tragedije i bolesti i tuge koje otkrivaju ono što mi zaista jesmo, umesto kakvim se činimo. Primetili smo neku vrstu duhovne šizofrenije u carstvu hrišćanske religije; osoba može izgledati dobro a biti je loša. Čak je i među Isusovim učenicima bilo nekih koji su izgledali dobro kao i ostali, ali kada je nastupila kriza, razlika je bila vrlo jasna.

Vidimo Judu kako izgoni đavole i leči bolesne. Očigledno je išao sa sedamdesetoricom kao jedan od Hristovih posebnih predstavnika. Ali kada su mu novčići zazveckali u džepu, pojavio se sasvim drugačiji lik. Vidimo Petra kako izgleda dobro, kako leči bolesne i podiže mrtve i izgoni đavole, ali zbog pravca kojim je vodila njegova samoživost, kada je bilo vruće, preklinjao je zaklinjao se.

Bilo u dane Hristove ili u naše, dolazak krize nije loš. Krize pokazuju Božju ljubav u tome što nam dozvoljava da zavirimo duboko u svoja srca, koja su varljiva iznad svega i očajnički zla. Moramo da shvatimo našu potrebu da bismo se mogli pripremiti za poslednje događaje poslednjih dana. Moramo otkriti da li je naša vera iskrena, zasnovana na pravim motivima ili imamo sebičan razum, čak i za odlazak u crkvu.

Vidiš drvo u šumi. Spolja izgleda dobro, ali je iznutra pokvareno. Niko ne zna njegovo pravo stanje dok se ne razvije oluja i šumski džin se ne sruši. Neki od nas su doživeli zemljotres tokom studentskih dana. Zemljotres se desio u subotu popodne. U toku je bio sastanak, a na balkonu je bio i jedan oženjen student sa porodicom. Zidovi su počeli da se tresu unutra i van, a prozori su izgledali kao od plastike. Ne oklevajući ni trenutka, taj student je potrčao sa balkona na travnjak ispred, dok su njegova žena i deca ostali na balkonu. Za to je dobio velike prekore. Drugi su čudno ćutali kada su shvatili šta su i sami uradili. Ako ste ikada utvrdili da ako ste u požaru nećete raditi gluposti kao što je spašavanje tiganja, onda kada dođe do požara i otkrijete da izlazite na vrata sa vešalicom, i vi ćete biti tihi kada ljudi pitaju šta se dogodilo.

Brat i ja smo se igrali oko drvarnice iza bakine kuće. Oboje smo izgledali isto – smireni, hladni i pribrani. Osica je ubola mog brata. Počeo je da plače i da vrišti na način koji sam smatrao glupim – sve dok me brat od osice nije uboo. Usledio je prvi duet koji smo moj brat i ja ikada pevali!

Zato kažem da ne znate, dok vas ne pogodi, kako ćete reagovati. Međutim, neki naučnici koji su proučavali ljudsku prirodu zauzimaju stav da je svaka reakcija u krizi unapred smišljena. Ako je to tačno, to znači da je na neki način naša reakcija u krizi unapred programirana. Kriza ne predstavlja nikakvu promenu. Kriza otkriva šta smo zaista. To je poenta. Otkriva šta nas motiviše; otkriva obim naše vere. Kada dođe do nekog problema, kada dođe do neke tragedije i čovek stisne pesnicom – na Boga, ono što njegov gnev otkriva je da je sve vreme tiho stiskao pesnicu prema Bogu – iako to možda nije sam shvatio.

To nas dovodi do naše tačke u vezi sa vetrom i kišom, gradom i zemljotresima. Kuća ne menja temelje – kuća propada. Ako nije zasnovana na čvrstoj steni pre poplava, ona se ruši kada dođu poplave. To je jednostavno tako. Zaključak je neizbežan. Kriza nikoga ne menja.

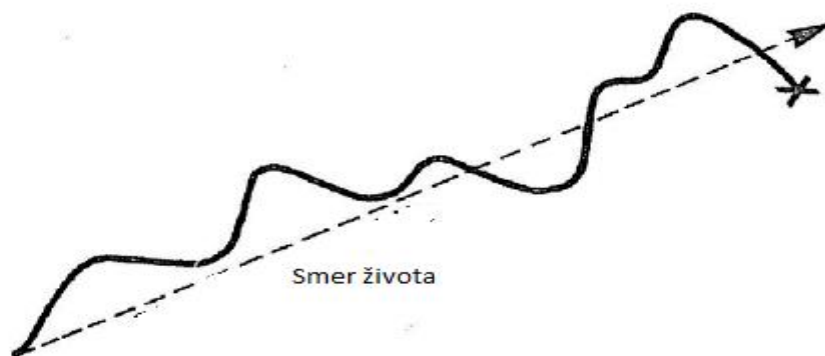
Lepo je ako *posle* krize imate vremena da se promenite. Ovo se desilo i može se desiti. Dvojica učenika na putu za Emaus bili su obeshrabreni i uplašeni, sumnjali su i ispitivali se. Ali kada su otkrili tajnu svojih gorućih srca, uspeali su da razviju poverenje i veru koje ranije nisu poznavali. Učenik koji je psovao i koji se kleo kod vatre, mogao je da padne ničice i promeni se posle krize. Kriza nije proizvela promenu – proizvela je razmišljanje koje je dovelo do promene.

Kriza ne menja čoveka, ona samo otkriva. Obično, posebno na početku, kriza vodi čoveka da poveća pravac u kome se već kreće. Penjete se na planinu. Ako padnete i kad ustanete, dva-tri koraka ste ispred mesta gde ste pali, dalje gore. Ako se spuštate niz planinu i padnete, kada ustanete, dva-tri koraka ste ispod mesta gde ste pali. Pad je kriza koja jednostavno povećava vašu udaljenost u pravcu u kojem ste krenuli.

Nakon krize, moguće je da shvatite prirodu svog stanja i tražite promenu tako što ćete dozvoliti Svetom Duhu da radi svoj posao. Moguće je, ako ima vremena.

Što se tiče pravca – gore ili dole – imamo neke zanimljive informacije koje razjašnjavaju zablude mnogih mladih ljudi. Neki su mi došli u velikom obeshrabrenju jer su shvatili da ako neko uradi nešto loše neposredno pre nego što umre, tako da nema vremena da to ispravi, biće izgubljen zauvek. Ja ne verujem u to. Ja radije verujem u ono što opisuje mala knjiga Put Hristu, da karakter nije određen povremenim dobrim delom ili povremenim zlodelom, već smerom života. Pročitajte o tome u Putg Hristu, strane 57, 58.

Dakle, ako biste želeli da nacrtate nečiji život, to bi moglo izgledati otprilike ovako:

Primitite da je život ove osobe usmeren naviše, iako ona umire odmah nakon što je izgubila strpljenje. Neko kaže: „Šteta, nikada neće biti spasen.“ Ali Bog gleda na pravac života.

S druge strane, neko može da umre u crkvi, ali njegov život izgleda ovako:

Prijatelji mogu reći: „Bravo za njega! Umro je u crkvi!“ Ali gde čovek umre nije odlučujući faktor, jer Bog gleda na pravac života.

Kriza će nam često reći u kom pravcu idemo otkrivajući se sami sebi i povećavajući svoje usmerenje.

Ne verujem mnogo u pokajanja na smrtnoj postelji. Ne znam kako bi neko mogao, jer ako ikada dođe do krize, to je smrt, kada se sretnu vreme i večnost. Ako kriza jednostavno otkriva ono što već jeste, i ako vas kriza ne menja, i ako – kao u slučaju smrti – nema vremena da se posle krize promenite, kako biste mogli da prihvatite pokajanje na smrtnoj postelji osim u izuzetno retkim izuzecima?

Hrabrost i poverenje u Boga ne dolaze u trenutku. Ove nebeske milosti stižu se iskustvom godina. Potrebno je vreme da se ljudsko preobrazi u božansko. Dakle, možemo videti da krize pokazuju Božju ljubav. On dozvoljava manjim vetrovima da duvaju da bismo mogli da se sagledamo i pripremimo za veće vetrove koji dolaze.

Zanimljivo je primetiti da je svako iskušenje kriza, jer nam svako iskušenje svojim rezultatima otkriva upravo ono što smo bili u vreme iskušenja.

Nikada neću zaboraviti komentar koji je jedan od mojih glavnih profesora dao na času Biblije na teološkoj školi – da ako osoba nije predana Bogu pred vreme iskušenja, male su šanse da se tada preda. Ako osoba već ne poznaje vitalni odnos sa Bogom i zavisnost od Njegove moći kada dođe iskušenje, tada su male šanse da se preda. Ono što se obično dešava je da smo sami, u zavisnosti od sopstvene snage, naše sopstvene sile. Jaki „uspevaju to“, a slabi ne.

Jevrejima 4:16,17 kaže se da imamo Prvosveštenika i da smo pozvani „Da pristupimo dakle slobodno k prijestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat za vrijeme kad nam

zatreba pomoć.“ Obratite pažnju na redosled. U tekstu se ne kaže: „pristupimo dakle slobodno k prijestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat u vreme potrebe“. Kaže: „Da pristupimo dakle slobodno k prijestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat za vrijeme kad nam zatreba pomoć.“ Osoba koja dođe pred presto samo u vreme potrebe neće dobiti mnogo milosti. Jeste li to otkrili? Milost se mora pronaći pre tog vremena. Ako se tada zadobije blagodat, kriza iskušenja će otkriti njeno prisustvo u vašem životu. Ako milost nije pronađena pre krize, kriza će otkriti njeno odsustvo.

Možemo živeti tako blizu Boga iz dana u dan da će se u svakom neočekivanom iskušenju naše misli okrenuti ka Njemu prirodno kao što se cvet okreće suncu. Ja to želim, zar i vi to ne želite?

Postoje svakakve krize. Naslediti milion dolara od bogatog ujaka mogla bi da bude kriza. Ima ljudi koji su rekli: „Da sam imao mnogo novca, poslao bih deset učenika u školu. Sagradio bih novu crkvu. Ja bih dao ovoliko ovde i toliko tamo.“ Ispostavilo se da kada su nasledili toliko novca da ništa slično nisu uradili. Razgovarao sam sa dvojicom muškaraca koji su zaradili veliku svotu novca i impulsivno sam rekao: „Vi ste stvarno u prednosti. Možete imati svoje vreme nevolja pre nas ostalih. Moći ćete da otkrijete šta vas zaista motiviše pre nego što to učinimo mi ostali.“

Naišao sam na nekoliko ljudi koji misle da bi bilo uzbudljivo živeti u danima mučenika. Rekli su mi: „Da sam živeo tada, sa krvlju mučenika koja mi nekako teče kroz vene, samo bih prišao tim ljudima i rekao: 'Možete da me spalite. Neću odustati od svoje vere.'“ Ali nikada ne znamo šta ćemo učiniti dok kriza zapravo ne dođe. Mnogi koji su mislili da mogu da prebrode oluje na hiljadu mora, udavili su se, takoreći, u kadi. Tako to ide. Toliko smo prevareni u pogledu sopstvenih srca. Nije nikakvo čudo što Bog u svojoj ljubavi dopušta iskušenja i nevolje da bismo mogli da vidimo sebe onakvima kakvi zaista jesmo. Nije ni čudo što Jakov kaže: „Svaku radost imajte, braćo moja, kad padate u različne napasti, Znajući da kušanje vaše vjere gradi trpljenje; A trpljenje neka djelo dovršuje, da budete savršeni i cijeli bez ikake mane.“ Jakovljeva 1:2-4.

Ovoliko znamo: na samom kraju vremena, neposredno pre nego što Isus ponovo dođe, biće velika kriza. Ljudi će brzo ići u ovom ili onom pravcu. Ono što će biti drugačije u vezi sa ovom poslednjom velikom krizom, kada vetar duva uraganskom snagom, je to što posle neće biti vremena za promene. Promene moraju doći pre tog vremena. Ako je to tačno, onda bi Bog bio veoma zabrinut da razumemo sebe onakvima kakvi jesmo, mnogo pre nego što to vreme ikada dođe.

U Amosu 8 je prorečeno vreme kada će ljudi trčati od mora do mora, od obale do obale, tražeći iskustvo koje su zanemarili i koje više ne mogu pronaći. Oni su očajni. Među njima će biti i mnogi koji su nazvani religioznim ljudima – ali ne duhovni ljudi, jer duhovni ljudi poznaju Boga.

U istom poglavlju kao i Isusova analogija dve vrste kuća, jedne na steni i jedne na pesku, On daje naznaku kako se suočiti sa krizom kada dođu i kako se pripremiti za njih unapred. Postoje dva pokazatelja: Matej 7:21: „koji čini po volji oca mogega koji je na nebesima“ i Matej 7:23: „nikad vas nijesam znao; idite od mene.“ Evo dva faktora – vršenje Božije volje i poznavanje Njega.

Ovo može biti prilično nezgodno zbog potencijala za duhovnu šizofreniju u kojoj se osoba može zavarati misleći da vrši Božju volju samo zato što se spolja povinuje standardima crkve. Ljudi su se u Hristovo vreme zavaravali misleći da vrše Božju volju jer su plaćali desetak i držali subotu i bili pažljivi sledbenici zdravlja – ali su sve vreme planirali ubistvo u svojim srcima. Takođe je moguće da se ljudi zavaravaju ako zavise od svojih osećanja. Ljudi čak mogu izgoniti đavole i činiti divne stvari u Isusovo ime, a da Ga i dalje ne poznaju. Videti Matej 7:21-23.

Stoga je važno da ovo navedemo kako bi svi razumeli. Kada zaista poznajemo Boga kao što je naša privilegija da ga poznajemo, naš život će biti život poslušnosti. Videti 1. Jovanova 2:4. Ovo postavlja poznavanje Boga kao uzrok, a vršenje Božje volje kao rezultat. Stoga bi važnije od ta dva bilo poznavati Boga.

Jednog dana mi je neko rekao: „Vera i dela su kao dva vesla. Koristiš ih kao dva vesla dok veslaš svoj čamac prema nebeskim obalama.“ Pa vera i dela su kao dva vesla u tome da su oba potrebna. Ali oni nisu kao dva vesla u smislu da oba uzrokuju naše spasenje. Možemo reći da su i vera i dela važni. Možemo reći da su vršenje Božje volje i poznanje Boga podjednako važni. Ali to i dalje dozvoljava pretpostavku da je jedno u potpunosti uzrok drugog.

Pa kako da znam da li idem u pravom smeru, da li idem ka Bogu, da li idem na planinu umesto dole? Odlučujući faktor je, da li imam lični, smisleni odnos poznavanja Boga iz dana u dan?

Kada Ga upoznam kao što je moja privilegija da ga poznajem, moj život će biti život neprekidne poslušnosti. Ako imam problema sa kontinuiranom poslušnošću, ne smem da zaboravim da to nije zato što se ne trudim dovoljno da poslušam. To je zato što još ne poznajem Boga jer je moja privilegija da ga poznajem. Tu se nalazi problem. Ako nastavim da se upoznajem sa Bogom, On je obećao da će završiti delo koje je započeo. On će me uvesti u poslednju veliku krizu, spreman i gotov da je uspešno prođem. On mi neće isprati mozak; promena neće biti spoljašnja. Biću nova osoba iznutra i spolja – ista do kraja.

Tokom Drugog svetskog rata agenti su se u Engleskoj obučavali opasnim veštinama „špijuna i kontrašpijuna“. Kamp za obuku je bio izuzetno rigorozan. Učitelji su povelili savezničke trupe koje su krenule u špijunažu i koje su menjale okruženje, hranu, navike, prakse i običaje. Obukli su ove vojnike u nemačke uniforme i dali im nemačka imena. Hranili su ih nemačkom hranom i učili ih nemačkim izrazima. Želeli su da se tako potpuno preobraze da bi sebe, svesno i podsvesno, smatrali Nemcima. Takvu promenu je teško ostvariti, kada čovek može da se nosi samo sa spoljašnjim. Ali lideri su postigli određeni stepen uspeha. Koliko je to bio uspeh trebao je da odredi završni test koji niko od polaznika nije očekivao.

Po završetku obuke izvedeni su na bivak. Nakon što su marširali ceo dan i daleko u noć preko mnogo milja vrtoglavim tempom, konačno im je dozvoljeno da se zgužvaju u patetične male gomile u svojim šatorima za štenad. Odjednom su ih narednici prodrмали i probudili. Upalivši im reflektore u oči, vikali su: „Ko si ti?“

Sada, ako ste vi jedan od ovih agenata, i trepnuvši pospanim očima rekli biste: „Ja sam Henri Smit“; „a odakle si ti?“ „Iz Kanade“; i „Kuda ideš?“ „Kući majci!“ neće proći dugo dok se ne vratiš kući majci – ili se vratiš na front.

Ali ako ste se probudili iz dubokog sna sa potpuno ispunjenim treningom i kada bi rekli: „Ko si ti?“ vi ste odgovorili: „Moje ime je Hajnrih Šmit“; "Odakle si?" „Ich komme von Frankfurt“; "Gde ideš?" „Ich gehe nach Hamburg“, neće proći mnogo vremena i špijuniraćete Nemce u Hamburgu.

Neki su prošli test. Ali mislim da vidim drugačiju scenu. Vidim Majstora Učitelja koji se ne bavi samo nemačkim crnim hlebom i odećom i izrazima, ne samo spoljašnjim postupcima. Vidim Učitelja koji se bavi umovima i srcima i svrhama i motivima, ukusima, sklonostima, ambicijama, strastima. I zbog ove obuke u bliskoj vezi sa ovim Majstorskim Učiteljem, koji je i naš najbolji prijatelj, mi se transformišemo iznutra i spolja.

Jednog dana će se upaliti reflektori. Potreseni smo kao iz dubokog sna. Glasovi zahtevaju: "Ko si ti?"

Mi sa poverenjem odgovaramo: „Ja sam Isusov sledbenik. "Odakle si?"

"Ja sam stranac i hodočasnik na zemlji."

"Gde ideš?"

„Tražim nebeski grad čiji je graditelj i tvorac Bog.“

Verujem da je Bog odlučan da svako od nas bude u toj grupi, zar ne?

Ako Bog odluči da dozvoli da duvaju neki manji vetrovi, čak i ako u to vreme izgledaju kao veliki, možemo biti zahvalni umesto da se plašimo. Jer manje krize nam pomažu da razumemo sebe kako bismo, Njegovom milošću, bili sigurni u svom pravcu. Hvala Bogu za male krize koje nas spremaju za veće! Hvala Bogu što je Petar imao vremena da se spusti ničice u baštu i pokaje se za svoje preklinjanje i zaklinjanje i samodovoljnost. Hvala Bogu što su nam vrata Njegove milosti i dalje otvorena i što nas danas poziva da nastavimo da biramo da idemo u Njegovom pravcu, sa Njim. On je obećao da će nas izvede više od pobednika kroz svoju ljubav i moć.

9. DAN KOGA SE TREBA SEĆATI – I

Verujemo u subotu sedmog dana – prvi deo

Džoni je krenuo u nedeljnu školu jednog vedrog, sunčanog dana. Imao je dva novčića u džepu, jedan za Gospoda i jedan za kornet sladoleda na putu kući. Sagleo se na uglu, i jedan od novčića je otkotrljao niz odvod i nestao je iz vida. Upravo je žalio zbog gubitka Gospodnjeg novčića kada je sreo prijatelja koji nije išao u nedeljnu školu. Rekao je Džoniju: „Idemo na pecanje. Džoni je rekao: „Ne mogu da idem na pecanje. Idem u nedeljnu školu.”

Ali bio je to tako divan dan i njegov prijatelj je bio toliko ubedljiv, da je Džoni umesto toga odlučio da ode na pecanje. Pokušao je da odmeri stvari tako da bude kući otprilike u isto vreme kao i obično, ali je malo zakasnio. Bilo je blata na cipelama, vlage na pantalonama i nepogrešivog mirisa riba na rukama. Za samo nekoliko minuta majka je imala celu priču.

Rekla je, „Džoni, naučiću te u vezi odlaska na pecanje u nedelju. Želim da odeš u svoju sobu i uzmeš svoju Bibliju i pročitaš četvrtu zapovest pedeset puta.”

Tako je Džoni otišao u svoju sobu, seo i počeo da čita. „Sjećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvojemu.” Pročitao je do kraja i stavio oznaku na komad papira. Zatim je čitao odlomak iznova i iznova. Ubrzo ga je naučio napamet. Prošao je kroz to pedeset puta, a onda je izašao iz svoje sobe i obećao majci da više nikada neće ići na pecanje u nedelju.

Nekoliko nedelja kasnije, u školi, učitelj je rekao: „Danas ćemo pogledati dane u nedelji. Ko bi hteo da nam da dane u nedelji po redu?”

Džoni je podigao ruku. Recitovao je: „Ponedeljak, utorak, sreda, četvrtak, petak, subota, nedelja.”

Učitelj je rekao: „U redu je, Džoni, osim jednog malog problema. Počeo si od ponedeljka, a trebalo bi da počneš od nedelje, prvog dana u nedelji. Da li bi želeo da pokušaš ponovo?”

Džoni je zastao na trenutak i počeo ponovo. "Ponedeljak, utorak, sreda, četvrtak, petak, subota, nedelja."

Učitelj je rekao: „Izvini, Džoni. Možda nisi razumeo. Zamolio sam te da počneš od prvog dana u nedelji – nedelje. Probaj još jednom.”

Ovog puta je usledila duža pauza, a onda je Džoni rekao: „Ponedeljak, utorak, sreda, četvrtak, petak, subota, nedelja.”

U ovom trenutku učitelj je rekao Džoniju da ostane posle škole, na šta je on odgovorio: „Učitelju, da si pročitao četvrtu zapovest onoliko puta koliko sam ja, znao bi da je nedelja sedmi dan u nedelji. Učitelj je poslao Džonija kući majci po neki bolji odgovor.

Primitili smo da postoji šest glavnih stubova koji adventiste sedmog dana razlikuju od drugih protestantskih hrišćana: Proučavali smo poruke tri anđela, svetinju i sud, Božji zakon i Isusovu veru. Sada bacimo pogled na stub verovanja o suboti. U narednim poglavljima ćemo se osvrnuti na stanje čoveka nakon smrti. Ovo su međaši, ili ono što su naši pioniri smatrali osnovnim stubovima naše vere.

Primitili smo dve niti koje prolaze kroz sve ove stubove. Jedno je opravdanje verom, veliko učenje Martina Lutera i reformacije. Drugi je posvećenje verom, po čemu je Džon Vesli bio poznat. Nalazimo zanimljivu kombinaciju ova dva u svim našim stubovima vere.

Dok razmatramo subotu kao jedan stub vere, pozivam vas da čitate iz poznatog poglavlja. Posebno obratite pažnju na razlog dat u sredini 2. Mojsijeve 20:8-11 o tome zašto treba svetkovati subotu. „Sjećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvojemu; tada nemoj raditi nijednoga posla, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim.” Zašto? „Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i što je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.“

Kada je počela subota? Pri stvaranju. Dakle, ideja da ste možda čuli da je subota stvorena za jevrejski narod ne stoji, jer jevrejski narod smatra Avrama ocem svoje rase, a on nije došao 2000 godina nakon što je Bog uveo subotu. Primitite da je subota bila u čast stvaranja sveta.

Da li ste znali da nedeljni ciklus nikada nije prekinut od dana stvaranja? Kalendar je promenjen, što se tiče brojeva, ali nedeljni ciklus nikada nije prekinut. Da li ste znali da ne postoji astronomski razlog za nedelju, kao što postoji za mesec, dan i godinu? Jedinu razlog za postojanje nedelje je stvaranje – sedam dana stvaranja.

Naši pioniri sredinom prošlog veka naišli su na istinu o suboti nakon što je vekovima bila uglavnom izgubljena iz vida. Ovi vernici ranog adventa su slušali baptističkog propovednika, Viliijama Milera, i verovali su da se Isus vraća 1844. On se nije vratio i bili su razočarani. Ali oni koji su nastavili da uče našli su odgovor na svoje razočaranje u učenju o svetinji i sudu, kao što smo već приметili. Dok su proučavali svetinju opisanu u Starom zavetu, ušli su kroz predvorje u prvu prostoriju i drugu prostoriju i došli do kovčega. Unutar kovčega su pronašli Deset zapovesti. I uključenu u Deset zapovesti našli su četvrtu zapovest koja je veoma jasno pokazala koji je dan Božji dan obožavanja.

Dok su dublje pogledali, otkrili su da se ljudi na samom kraju, neposredno pre nego što Isus dođe, prepoznaju po Isusovoj veri i držanju svih zapovesti. Oni će biti poznati po svom strpljenju. Počeli su da pokušavaju da vide kako se zapovest o suboti uklapa u poruke tri anđela koje smo proučavali.

Otrpili u to vreme, Rejčel Ouks (Rachel Oakes), baptistkinja sedmog dana, došla je u grad Vašington u Nju Hempširu (New Hampshire). Razgovarala je sa ovim pionirima čak i pre 1844, pokušavajući da im saopšti istinu o suboti sedmog dana, ali je od njih dobila malo odgovora. Bili su previše zaokupljeni pripremama za dolazak Gospoda. Ali kada Gospod nije došao, počeli su da slušaju šta ona govori.

Razmislimo na trenutak koliko je ovo bilo ironično. Pretpostavimo da je Rejčel Ouks, dobra hrišćanka, došla u grad sa istinom da ne bi trebalo da kradeš, ili ne bi trebalo da lažeš i varaš, ili ne bi trebalo da poćiniš preljubu, ili neko od drugih zapovesti, a ljudi su rekli: „Izvini, Rejčel. Nemamo vremena da vas slušamo. Zauzeti smo pripremama za dolazak Gospodnji.” Bilo bi skoro smešno, zar ne? Ali zapovest sa kojom je bila zainteresirana je isto toliko deo Deset zapovesti kao i ostale.

Pa, nakon razočaranja 1844. godine, slomljena srca su bila širom otvorena za više istine. Čovek po imenu Frederik Viler (Frederick Wheeler), metodistički propovednik, slušao je Rejčel Ouks, prihvatio subotu i počeo da priča o tome. Tada je čovek po imenu Vilijam Farnsvort, koji je danas sahranjen na malom groblju iza crkve u Vašingtonu, Nju Hempšir, prihvatio subotu kasno 1844. Tada je baptistički propovednik po imenu Tomas Prebl (Thomas Preble) prihvatio subotu i počeo da piše o tome. On je u svoje spise uključio neka zanimljiva upozorenja iz Danila 7 o sili koja će pokušati da promeni Božji zakon. Pomorski kapetan u penziji, Džozef Bejts (Joseph Bates), čitao je Prebleove spise, video istinu i prihvatio subotu sedmog dana. Počeo je i da piše. A nedaleko, mladi par, Džejms i Elen Vajt (James and Ellen White), čitali su Bejtsove spise. Prihvatili su takođe učenje o suboti. To je bio početak.

Dok su ovi ljudi proučavali svetinju i sud, kovčeg Božji i deset zapovesti, mnoge stvari su počele da se razjašnjavaju – posebno kada su proučavali događaje poslednjih dana u vezi sa subotom.

Počeli su da shvataju da subota ima poseban značaj za Božji narod koji živi na zemlji u poslednjim danima. Shvatili su da će doći vreme testiranja u vezi ove istine. I dok su proučavali proročanstva Danila i Otkrivenja, videli su ne samo da je subota sedmog dana jasno iznesena u Bibliji, već su počeli da shvataju šta Bog misli o tome, posebno dok su čitali upozorenja u poruci trećeg anđela u Otkrivenju 14:9-12. Došli su do zaključka da će u velikom konačnom sukobu između greha i pravednosti biti u pitanju Božji zakon, posebno subota.

Tada su neki od njih počeli da vide nešto dublje od samog dana bogoslužjenja, jer subota je znak spasenja verom. U danu bogoslužjenja koji je uvela antihristova sila iz Danila i Otkrovenja, otkrili su simbol spasenja delima.

Dakle, dublje pitanje je vera ili dela, Božji metod spasenja protiv đavoljeg sistema. To je postalo pitanje vere u Boga ili u vaše sopstvene napore. To je postalo pitanje odmora, ili pitanje rada. A uključivalo je i pitanje lojalnosti Bogu, jer je subota, kako su otkrili, rođendan sveta, dan svake nedelje u čast stvaranja. Ni sam Bog ne može promeniti rođendan sveta. Niko nikome ne može promeniti rođendan.

Recimo da ti je rođendan u julu, ali ja odlučujem da ću ti promeniti rođendan na 1. novembar ove godine. Kažem vam: „Vaš rođendan je sada promenjen u 1. novembar.“ Kažete: „Šta uopšte mislite ko ste? Sam Bog ne može da promeni moj rođendan!”

Čak i ljudi koji su pokušali da promene Linkolnov i Vašingtonov rođendan moraju da priznaju da nisu uspeli. Koliko sam razumeo, Linkoln je još uvek rođen na isti datum kada je rođen. Dakle, sada u USA imamo dan koji se zove „Dan predsednika“. To dokazuje samo jedno.

Rođendani nisu promenjeni. Činjenica da je takva promena pokušana je dokaz da nam Linkoln i Vašington jednostavno više nisu toliko važni.

Dakle, glupo je, kao i bogohulno, da ova antihristova sila iz Danila i Otkrivenja misli da može da promeni Božji zakon koji uključuje rođendan sveta.

Pa, dok su ovi ljudi nastavili da proučavaju, shvatili su da će na samom kraju vremena postojati grupa Božijeg naroda koji će radije umreti za istinu nego odustati od nje, koji će radije umreti za Hrista i Njegov zakon nego da ih se odrekne. Prema Otkrivenju 13 i Danila 7, upravo će to biti pitanja. Za Božji narod će biti velika nevolja u vezi sa njihovom odanošću Njemu i Njegovom zakonu.

Zaustavimo se ovde na trenutak. Pretpostavimo da sam ja jedan od onih koji kažu da se Božji zakon ne može poštovati. Da je to istina, niko ne bi mogao da poštuje zapovest o suboti, zar ne? Zašto bi neko umro za istinu kojoj se ne može pokoriti?

Zamenimo: Umesto zapovesti subote koja je u sredini deset, pretpostavimo da vas je neko jednog dana doveo na sud zato što je hteo da vas natera da kradete. Pretpostavimo da je „žig zveri” terao sve da krađu, da prekrše osmu zapovest umesto četvrte. Izvode vas na sud i kažu: „Mi razumemo da verujete da Božji zakon kaže da ne treba da kradete.“

Kažete: „Da, to je ono u šta verujem.“

Kažu: „Svakoga ćemo naterati da krađe, a ako odbijete da kradete, bićete ubijeni.

Kažete: „Pa, ja ne verujem da se taj zakon može održati. ”

Kažu: „Molim?“

Kažete: „Ne verujem da je moguće držati tu zapovest o ne krađi. U stvari, i sam sam kleptomani.“

Kažu: „Izvinite. Očigledno smo vas greškom doveli na sud!” Odmah su poništili vaš sudski slučaj.

Zašto bi vas neko odveo na sud da vas natera da prekršite zakon za koji ne verujete da se može poštovati? Da li bi to imalo smisla? Ipak, proroštvo i u Danilu i u Otkrivenju je da će ljudi biti pozvani pred sud u vezi sa subotom, četvrtom zapovesti.

Da li biste umrli za zapovest koju ste sve vreme kršili? Biblija uči da ako znaš šta znači imati Isusovu veru, onda imaš moć da poštuješ Božji zakon. Oni koji brane Božji zakon ne samo da ga čuvaju i paze na njega; oni veruju i doživljavaju Božju moć da mu se povinuju.

Dakle, sve je ovo imalo smisla prvim pionirima. Počeli su da budu veliki branioci zakona i subote. Toliko su pričali o zakonu i suboti da su počeli da zanemaruju krst i oproštaj. Imali su tendenciju da uzimaju zdravo za gotovo da su svi u hrišćanskom svetu znali za krst i oprostjenje, pa su zanemarili temelj hrišćanske vere, pomirenje i Isusa koji je umro za naše grehe, jer su bili previše zauzeti odbranom zakona i subote.

Dok smo se bližili kraju 19. veka, jedna mala dama u njihovoj sredini pisala je crkvi i rekla: „Propovedali smo zakon dok nismo bili suvi kao brda Gilboa na kojima nije bilo ni rose ni kiše.

Moramo propovedati Hrista u zakonu, a u propovedanju će biti soka i hrane koja će biti kao hrana izgladnelom stadu Božjem“. – EG Vajt, Review and Herald, 11. mart 1890.

Sada bih želeo da promenim brzinu na trenutak i predložim nešto što bi nekada vredelo pisanja cele knjige. Nalazi se u Jevrejima 4, a ključna reč je odmor. Kada pomislite na subotu, da li mislite na odmor? Očigledno je pisac ovog odlomka mislio na odmor. Iako je za ovo poglavlje potrebno malo dodatnog proučavanja, postoji nešto što smo zakasnili u razumevanju.

Bog ima na umu da se odmaramo na tri načina – da se odmaramo od pokušaja da zaradimo svoj put do neba, da se odmaramo od pokušaja da pobedimo neprijatelja i da poštujemo Božji zakon sopstvenim naporima i da se odmaramo od razmišljanja da možemo da dođemo u Obećanu zemlju sami. Spasenje je sasvim Božije delo.

Jevrejima 4 govori se o jevrejskom narodu i zašto je Izrael tako dugo lutao pustinjom pre nego što je ušao u Obećanu zemlju. Razlog je bio njihov nedostatak vere. Ovi ljudi nisu ušli u Božiji počinak iako su bili Božji narod. Kada je Mojsije otišao u Egipat i suočio se sa faraonom, rekao je: „Ovako kaže Gospod: Pustite moj narod.“ Dakle, oni su bili Božji narod. Kroz sva svoja lutanja po pustinji prinosili su žrtve ujutru i uveče. Imali su jagnje koje je pokazivalo na Isusa. Bog je bio sa njima. Ali ovde, u poslanici Jevrejima, možemo primetiti poruku koja je napisana za nas danas.

Jevrejima 4:4: „Jer negdje reče za sedmi dan ovako: i počinu Bog u dan sedmi od sviju djela svojijeh.“ Zatim postoji molba da uđemo u Božji počinak. Obratite pažnju na stihove 9 i 10: „Daklem je ostavljeno još počivanje narodu Božijemu. Jer koji uđe u pokoj njegov, i on počiva od djela svojijeh, kao i Bog od svojijeh.“

Možda ćete na prvi pogled pomisliti da ovo poglavlje govori o odmoru od pokušaja da zaradite svoj put do neba. Pa, to je uključeno u poglavlje u 3. stihu, gde nam poslednja fraza govori da su dela završena od postanka sveta. Postoji slična fraza u Otkrivenju 13:8 o Jagnjetu zaklanom od postanka sveta. Dakle, opravdanje je ukratko predloženo u ovom poglavlju. Ali glavni cilj poglavlja je posvećenje, koje je odmor od naših sopstvenih napora da pobedimo. Subota je data kao simbol ovoga.

Sada primetite da je subota, kao i spomen na stvaranje, trebalo da bude simbol posvećenja. Ako želite da to proverite, pročitajte Jezekilj 20:12, 20 i 2. Mojsijeva 31:13. Dakle, kada Jevrejima 4 govori o subotnom odmoru, govori se o ostatku koji je uključen u posvećenje. Kada razmišljamo o posvećenju, mislimo da živimo hrišćanskim životom. Dozvolite mi da vas pitam, da li smatrate da je hrišćanski život opuštajuća stvar? Ili vam je to težak posao? Da li ste zamenili breme greha za breme svetosti? Da li ste otkrili značenje u Isusovom milostivom pozivu: „Dođite k meni svi koji sete umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti?“

Da li ste iskusili odmor koji Hristos daje, ne samo zbog krivice greha već i od njegove moći? Ili se još uvek trudite da poštujete Božji zakon? Kada dođemo Isusu da se odmorimo i On nam da moć koju nemamo, poslušnost može da deluje umirujuće.

Čak i do današnjeg dana, reči Jevrejima 4 još uvek odzvanjaju u ušima Božjeg naroda – Daklem je ostavljeno još počivanje narodu Božijemu.

Zatim u 11. stihu čitamo nešto što može izgledati teško razumljivo: „Da se postaramo dakle ući u taj pokoj.“ Kako se trudite da se odmorite? Dve reči se bore jedna protiv druge! Pa, vratimo se Isusovom pozivu u Mateju 11: „Dođite k meni svi koji sete umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.“ Ako imamo odmor dolaskom k Njemu, i ako treba da se trudimo da se odmorimo, onda bi trud morao biti napor koji se ulaže iz dana u dan da bismo došli do Isusa.

Da li ste otkrili da je potreban napor da rezervišete najbolje vreme svog dana da provedete sami s Bogom? Otkrio sam da je s vremena na vreme potrebno svaki deo truda koji mogu da uložim. Propovednicima je možda još teže, jer nam je lako biti toliko zaokupljeni delom Gospodnjim da zaboravljamo Gospodara dela.

Ali u vašem dnevnom rasporedu, može biti potrebno pravo planiranje okosnica i odlučnost – trud – da biste lično došli Hristu, sami, iz dana u dan. Eto gde je trud, u dolasku k Njemu i u tome da se nastavi da dolazi k Njemu. Ali to je način na koji mi ulazimo u počinak, i na taj način subota postaje značajna.

„Oh“, možda ćete reći, „ne treba mi subota. Mogu imati posebno vreme za zajednicu sa Bogom svakog dana u nedelji.“ Ne, iako svakodnevno provodimo vreme u zajednici sa Hristom, ipak nam je obećano da će Isus doći na poseban način sedmog dana. On to radi još od stvaranja.

Sve su ove stvari postale jasne našim pionirima, i iako adventisti danas nisu zainteresovani da svetkuju subotu samo da bi bili drugačiji, oni su voljni da trpe komentare ljudi koji ne razumeju, jer vide nešto mnogo dublje u ovom danu obožavanja koji uključuje njihovog Stvoritelja, njihovog Gospoda, njihovog Spasitelja i njihovog Prijatelja.

10. DAN KOGA SE TREBA SEĆATI – II

Verujemo u subotu sedmog dana – drugi deo

Adventisti sedmog dana su optuženi da su se popeli na zver i da je jašu sa mamuzama, i to sa dobrim razlogom. Čak smo bili u opasnosti da naučimo da mrzimo zver više nego da volimo Isusa. Nadam se da ćemo u procesu kratkog pogleda na Danila i Otkrivenje po ovom pitanju nekako više videti ljubav i lik Isusa nego sliku zveri.

Počnimo sa Otkrivenjem 14:1: „I vidjeh, i gle, jagnje stajaše na gori Sionskoj, i s njim sto i četrdeset i četiri hiljade, koji imahu ime oca njegova napisano na čelima svojim. I čuh glas s neba kao glas voda mnogijeh, i kao glas groma velikoga; i čuh glas gudača koji guđahu u gusle svoje. I pjevahu kao novu pjesmu pred prijestolom i pred četiri životinje i pred starješinama; i niko ne mogaše naučiti pjesme, osim onijeh sto i četrdeset i četiri hiljade koji su otkupljeni sa zemlje. Ovo su koji se ne opoganiše sa ženama, jer su djevstvenici, oni idu za jagnjetom kud god ono pođe. Ovi su kupljeni od ljudi prvenci Bogu i jagnjetu. I u njihovijem ustima ne nađe se prijevara, jer su bez mane pred prijestolom Božijim.”

Ova grupa ljudi ima na čelu napisano ime Oca. Oni su grupa koja je izuzetno lojalna do kraja velike borbe između dobra i zla. Ista grupa se takođe pominje u Otkrivenju 7:1-4: „I potom vidjeh četiri anđela gdje stoje na četiri ugla zemlje, i drže četiri vjetra zemaljska, da ne duše vjetar na zemlju, ni na more, niti na ikako drvo. I vidjeh drugoga anđela gdje se penje od istoka sunčanoga, koji imaše pečat Boga živoga; i povika glasom velikijem na četiri anđela kojima bješe dano da kvare zemlju i more, govoreći: Ne kvarite ni zemlje, ni mora, ni drveta, dokle zapečatim sluge Boga našega na čelima njihovima. I čuh broj zapečaćenijeh, sto i četrdeset i četiri hiljade zapečaćenijeh od sviju koljena sinova Izrailjevijeh.”

Opet čela. Naglasak je na čelima. Ovde imate grupu ljudi zapečaćene na čelima; ime Oca napisano je na njihovim čelima. Očigledno, oni su na strani Boga.

Međutim, postoji još jedna grupa koja dobija nešto na čelima. O njima možete pročitati u Otkrivenju 13:1-9. Hajde da primetimo ceo odlomak tako da imamo pravu scenu pre nego što nastavimo. „I stadoh na pijesku morskome; i vidjeh zvijer gdje izlazi iz mora, koja imaše sedam glava, i rogova deset, i na rogovima njezinijem deset kruna, a na glavama njezinijem imena hulna. I zvijer koju vidjeh bijaše kao ris, i noge joj kao u medvjeda, i usta njezina kao usta lavova, i dade joj zmija silu svoju, i prijestol svoj, i oblast veliku. I vidjeh jednu od glava njezinijeh kao ranjenu na smrt, i rana smrti njezine izliječi se. I čudi se sva zemlja iza zvijeri, i pokloniše se zmiji, koja dade oblast zvijeri. I pokloniše se zvijeri govoreći: ko je kao zvijer? i ko može ratovati s njom? I dana joj biše usta koja govore velike stvari i huljenja, i dana joj bi oblast da čini četrdeset i dva mjeseca. I otvori usta svoja za huljenje na Boga, da huli na ime njegovo, i na kuću njegovu, i na one koji žive na nebu. I dano joj bi da se bije sa svetima, i da ih pobijedi; i dana joj bi oblast nad svakijem koljenom i narodom i jezikom i plemenom. I pokloniše joj se svi

koji žive na zemlji kojima imena nijesu zapisana u životnoj knjizi jagnjeta, koje je zaklano od postanja svijeta. Ako ko ima uho neka čuje. ”

Kasnije, ovo poglavlje govori o sili koja će dati život ovoj zveri. Stih 16: „I učini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovima, da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima žig, ili ime zvijeri, ili broj imena njezina.”

Dakle, ovde imate drugu grupu koja se pojavljuje na kraju velikog sukoba između dobra i zla. Oni su sledbenici zveri, i imaju nešto od zveri na svojim čelima – žig – ne pečat, već žig. Dakle, kontrast na kraju vremena je između dve grupe, jedne sa Božjim pečatom i imenom Božijim na čelima, a druge sa žigom zveri na čelu *ili u ruci* . Veoma zanimljiv dodatak.

Voleo bih da postoji neki način da ovu temu učinimo jednostavnom, prizemnom, tako da i najmanji dečak i devojčica koji uopšte mogu da razumeju mogu da razumeju. Hajde da pokušamo.

Kada Isus ponovo dođe, imaćete ili Božje ime na svom čelu ili žig zveri na čelu ili ruci. Dva izbora. Očigledno će se ove dve grupe polarizirati iz više od dve grupe, jer će do neposredno pre dolaska Isusa postojati najmanje tri grupe. Otkrivenje 3 govori o njima, vrućim, hladnim i mlakim.

Ali kada Isus zaista dođe, tri grupe će se pretvoriti u dve grupe, samo dve. Mlako je nestalo, a postoje samo toplo i hladno. Biće onih sa Božjim pečatom na čelu i onih sa žigom zveri na čelu ili ruci. Druge oznake za ove dve grupe ih označava kao dobre i zle, pravedne i zle, pšenicu i kukolj, ovce i jarce.

Imate li prilično dobru ideju u kojoj grupi želite da budete? Da li shvatate alternative? Ako ste u jednoj grupi, nećete moći da kupujete ili prodajete. Imaćete smrtnu kaznu. Ovo je „Božja grupa“. Ako ste u drugoj grupi, doživete nešto što se zove sedam poslednjih zala; izgrizanje jezika od bola, sunce će vas pržiti, a trpićete i niz drugih stvari koje ne zvuče nimalo poželjno. Kada pogledate alternative, čini se da ste u nevolji u svakom slučaju, zar ne? Izgleda da neće biti mesta gde da se sakrije. Ali pre nego što završimo, videćemo da postoji velika razlika između to dvoje.

Daću dve-tri poente koja neću da pokušavam da dokažem. Prva je da Otkrivenje 12 govori o sili koja je jasno identifikovana kao paganski ili neznabožački Rim. Sledeća tačka je u Otkrivenju 13, gde smo već čitali o zveri koja na kraju ima žig. Ova sila dobija svoj autoritet od paganskog Rima. Ako sastavite knjige Danila i Otkrivenja i posebno proučite Danila 7 i Otkrivenje 13, naći ćete najmanje 8 tragova koji jasno identifikuju ovu moć zveri. Evo liste: (1) Ova zver dobija svoj autoritet od paganskog Rima. (2) Ova zver je sila koja huli na Boga. (3) Ima političku snagu u istoriji. (4) Ratuje protiv Božjeg naroda; možemo je nazvati progoniteljskom silom. (5) Vlada 1260 godina. (6) Na kraju tog vremena dobija smrtonosnu ranu. (7) Na njoj je primenjen broj, 666. (8) Ima oznaku koju ljudi mogu primiti ili na čelo ili na desnu ruku.

Već smo primetili da Bog ima pečat koji možete primiti na svoje čelo, ali ne i na ruku. Vi znate da je knjiga Otkrivenja puna simbola. Kada nešto primite u čelo, šta dobijate? Da li će neko da

dođe sa vrelim gvožđem kakvom se žigoše stoka i da vam ga pritisne u čelo? Ne. Božji pečat je simbol nečega što prihvatate u svoje shvatanje, u vašu savest.

Ljudski mozak se sastoji od tri dela, malog mozga, velikog mozga i produžene moždine. Veliki mozak se nalazi u prednjem delu mozga, na čelu. To je oblast mozga koja je jedinstvena za čoveka. Životinja nema mnogo velikog mozga. Ovo je oblast u kojoj žive savest i razum. To je mesto gde Bog komunicira sa čovekom. To je takođe prvi deo mozga koji je oštećen stimulansima, narkoticima ili neumerenošću. Kada govorite o svom čelu, mislite na svoje procese razmišljanja. Ako imate pečat Božiji na svom čelu, prihvatili ste nešto u svoje razmišljanje, svoje rasuđivanje, svoju savest.

Na šta bi se odnosila desna ruka (osim vas levorukih!)? Predlaže rad, akciju, aktivnost. Kada prihvatite Božji pečat, on mora biti na vašem čelu. Ali kada prihvatite žig zveri, on može biti ili na vašem čelu ili na vašoj ruci. Očigledno će biti nekih koji prihvataju žig zveri u svoje razmišljanje, dok se drugi jednostavno slažu sa tim spolja.

Šta je pečat Božiji? Šta je bilo koji pečat? Pa, pečat vlade uključuje najmanje tri stvari. Dobar primer je rani pečat Sjedinjenih Američkih Država. Imao je ime Džordža Vašingtona, našeg prvog vladara. Imao je njegovu titulu, predsednik. I imala je teritoriju kojom je on vladao, Sjedinjene Američke Države. Tri dela za pečat.

Gde u Bibliji nalazite nešto što navodi Božje ime, Njegovu titulu i teritoriju kojom vlada? Pogledajmo prvo Otkrivenje 14:7. Ovo ima veze sa anđelom koji leti nebom sa određenom porukom neposredno pre nego što Isus ponovo dođe. Kaže: „Bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.” Da li vas ta poslednja rečenica na nešto podseća?

U našem poslednjem poglavlju razmatrali smo Božji dan bogoslužjenja, a primetili smo i četvrtu zapovest, tačno u sredini Božijeg zakona. Hajde da to još jednom pogledamo.¹² „Sjeti se subotnoga dana, drži ga svetim. Šest dana radi i obavlja sve poslove svoje. Ali sedmi dan jest subota, dan odmora u čast Gospodu, Bogu tvojemu...” Ovde je ime, zar ne? Subota je subota Gospoda Boga tvoga „Tad ne smiješ raditi nikakva posla, ni ti ni sin tvoj ili kći tvoja, ni sluga tvoj ni sluškinja tvoja ni stoka tvoja ni stranac, koji boravi kod tebe unutar vrata tvojih. Jer u šest dana stvorio je Gospod...” Koja je Njegova titula ovde? Naš Stvoritelj. „Stvorio je Gospod.” Dakle, imate Njegovo ime i Njegovu titulu. On je Gospod, naš Tvorac, naš Stvoritelj. Šta je On stvorio? Koja je teritorija kojom On vlada? On je stvorio „nebo i zemlju, more i sve, što je u njima...” Ovaj opis Boga nije dat samo u vreme Mojsija i jevrejskog naroda, već se ponovo ponavlja u Otkrivenju 14, neposredno pre nego što se Biblija završava. U oba slučaja nailazite na scene od velike važnosti vezane za Božji pečat.

Dakle, primećujemo da zapovest o suboti sadrži Božji pečat, jer se tu pojavljuju Njegovo ime, Njegova titula i teritorija kojom On vlada. Kada imate grupu ljudi na samom kraju koji imaju Božji pečat na svojim čelima, oni sigurno moraju da drže subotu četvrte zapovesti.

¹² Prevod Ivana Šarića

Ali, molim vas, zapamtite prijatelju, da postoji više od svetkovanja subote nego da se svetkuje subotom. Moguće je proći kroz forme i pokrete i pokušati da dobijete Božji pečat samo na svojoj ruci. Ali to je uzaludan pokušaj, jer je pečat Božiji dat samo na čelu. Ljudi koji istinski obožavaju Boga obožavaju Ga iznutra.

Moguće je ići zajedno sa gomilom i obožavati zver jednostavno rutinom i formom i kroz pokrete. Možete dobiti žig zveri na čelu ili na ruci. Ali Božji pečat se daje samo na čelo.

U redu, dakle, ako se pečat Božiji na čelima Božijeg naroda na samom kraju odnosi na četvrtu zapovest i dan bogoslužjenja u slavu Stvoritelja, onda je žig zveri, koji se prima na čelo ili na ruku, logično bi imao veze i sa bogoslužjenjem. Ali mogu li da kažem da oba ova dana imaju veze sa nečim dubljim od toga koji dan treba da idete u crkvu. Postoji nešto mnogo više od toga.

Primetili smo u našoj studiji o tri anđela iz Otkrivenja 14 da kroz sve tri poruke prolaze dve niti – upozorenje protiv samoobožavanja i poziv na obožavanje Boga. Pogledajmo nekoliko odlomaka iz Svetog pisma. Prvi, Matej 11:28: Isus je rekao: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.“ Dakle, ako osoba nema odmora, to je zato što ne dolazi Isusu.

Uz to Otkrivenje 14:9-11: Oni koji se klanjaju zveri i njenom liku i primaju njen žig, „neće imati mira dan i noć.“ Dakle, ako Isus kaže da dođu k Njemu na odmor, a oni koji prime žig zveri nemaju odmora, tako da ljudi koji se klanjaju zveri i njenom liku i primaju njen žig, mora da ne dolaze Isusu. To je ono što je znak zveri i ikone zveri. Radi se o nedolasku Isusu.

Sada da vas pitam nešto. Da li bi bilo moguće sedeti na crkvenoj klupi i verovati u upozoravanje sveta o zveri i njenoj ikoni i žigu, a ipak biti žrtva zveri i njene ikone i žigosati sebe? Kada radimo ankete otkrivamo da tri od četiri člana crkve nemaju vremena da dođu Isusu iz dana u dan, tada smo tužno svesni da su mnogi uhvaćeni u zamku na koju su upozoravali druge ljude.

Ne ograničavajte zver i njen lik i njen žig samo na dan obožavanja. Ima nešto dublje. Subota postaje, po istom principu, simbol onih koji su u vitalnoj vezi sa Isusom. U dolasku k Njemu nalaze odmor. Raduju se satima subote kao posebnom podsećanju na odmor koji Isus nudi onima koji mu dolaze. Subota postaje simbol posvećenja i činjenice da nam Isus nudi odmor od svih naših krivica i zlih sklonosti.

Mnogi su svesni činjenice da se subota sedmog dana uči u Svetom pismu i da prema Svetom pismu ne postoji ništa što bi podržavalo prvi dan u nedelji kao dan bogoslužjenja. Ali mnogi od tih istih ljudi nikada nisu znali kako se Bog osećao prema tome. Razlog zašto Bog oseća tako duboko je taj što je dao dan obožavanja na prvom mestu da podseti svoja stvorenja na njihovog Stvoritelja.

Da sam đavo i da svake nedelje vidim dan koji se daje u čast Onoga koji me je stvorio, učinio bih sve što mogu da ga se otarasim. Ne bih mogao da podnesem da vidim dan izdvojen u čast Njega kada sam želeo da svi obožavaju mene.

Ako biste otišli u paganske zemlje i rekli onima koji obožavaju sunce da imate Boga koji je stvorio sunce, oni bi rekli: „Onda On mora biti veći od našeg sunca.“ Ako tome dodaš da je Bog naš stvorio ne samo sunce, nego i zemlju i more i nebo i sve što je u njima, uključujući tebe i

mene, onda ne možeš dobiti većeg Boga od toga. I da sam đavo i odlučan da se uzvisim iznad Svevišnjeg, bilo bi na vrhu moje liste prioriteta da ukinem ovaj dan bogoslužjenja koji odaje počast Onome koji je sve stvorio.

Dakle, u knjigama Danila i Otkrivenja imate zapis da je đavo pokušao nešto da promeni. Ovo je vremenska informacija o tome šta će se dogoditi, kako će se to pokušati i kako se Bog oseća prema tome, kao i o dve grupe koje će se pojaviti neposredno pre Isusovog povratka.

Takođe se suočavate sa onim kako se Isus oseća prema svom zakonu i danu bogoslužjenja koji je stvorio, i o tome šta je đavo pokušao da uradi sa Božjim zakonom i njegovim danom obožavanja. Takođe vidite kako se On oseća prema dvema grupama ljudi, onima koji idu uz ovu zversku silu i onima koji ostaju verni Bogu do samog kraja.

Otkrivenje 15:2,3: „I vidjeh kao stakleno more smiješano s ognjem, i one što pobijediše zvijer i ikonu njezinu, i žig njezin, i broj imena njezina, gdje stoje na moru staklenome i imaju gusle Božije; I pjevahu pjesmu Mojsija sluge Božijega, i pjesmu jagnjetovu, govoreći: velika su i divna djela tvoja, Gospode Bože svedržitelju, pravedni su i istiniti putovi tvoji, care svetijeh.”

Božji narod na kraju dobija pobjedu nad zverskom silom. Oni dobijaju pobjedu nad samoobožavanjem. Oni dobijaju pobjedu nad idejom da mogu da se protive svom Stvoritelju ili da promene Njegova vremena i zakone. Oni dobijaju pobjedu nad ponosom i sebičnošću. Oni dobijaju pobjedu nad nezavisnošću. Oni stoje na staklenom moru i pevaju ovu pjesmu.

Za ove ljude Bog kaže da su oni besprekorni – ne samo bez krivice, već i besprekorni. To nas podseća na Rimljanima 8:29: „Jer koje naprijed pozna one i odredi da budu jednaki obličju sina njegova.“ Ja bih svakako više voleo da gledam Isusov lik nego lik zveri, zar ne? Želeo bih da se prilagodim liku Božjeg Sina, a ne liku zveri. Biće teških problema na kraju vremena. Danilo i Otkrivenje jasno ukazuju da će se ljudi suočiti sa smrću zbog dana bogoslužjenja. Pitamo se kako bi to moglo da se desi, ali to je prorečeno.

U to vreme možete pripadati jednoj od dve grupe. Jedna grupa ne može kupiti ili prodati i suočava se sa smrću. Ali Isus kaže,

„Vaš hleb i voda će biti sigurni.“ Vidi Isaiju 33:16. David je napisao, Psalam 37:25: „Bijah mlad i ostarjeh, i ne vidjeh pravednika ostavljena, ni djece njegove da prose hljeba.” Otkrivenje 2:10: „Budi vjeran do same smrti, i daću ti vijenac života.“

S druge strane je sedam poslednjih zala bez mesta gde da se sakrije i bez nade u budućnost iza groba.

Zato volim sećanje iz detinjstva kada sam sedeo oko vatre u petak uveče i recitovao Psalam 91. Tada je to možda postalo rutina, ali neće biti rutina kada se suočimo sa završnim scenama istorije. Hajde da zajedno pročitamo taj psalam: „Koji živi u zaklonu višnjega, u sjenu svemogućega počiva. Govori Gospodu: ti si utočište moje i branič moj, Bog moj, u kojega se uzdam. On će te izbaviti iz zamke ptičareve, i od ljutoga pomora; Perjem svojim osjeniće te, i pod krilima njegovijem zaklonićeš se; istina je njegova štita i ograda. Nećeš se bojati strahote noćne, strijele, koja leti danju, Pomora, koji ide po mraku, bolesti, koja u podne mori. Pašće

pored tebe tisuća i deset tisuća s desne strane tebi, a tebe se neće dotaći. Samo ćeš gledati očima svojim, i vidjećeš platu bezbožnicima. Jer si ti, Gospode, pouzdanje moje. Višnjega si izabrao sebi za utočište. Neće te zlo zadesiti, i udarac neće dosegnuti do kolibe tvoje. Jer anđelima svojim zapovijeda za tebe da te čuvaju po svijem putovima tvojim. Na ruke će te uzeti da gdje ne zapneš za kamen nogom svojom. Na lava i na aspidu nastupaćeš i gazićeš lavića i zmaja. Kad me ljubi, izbaviću ga; zakloniću ga, kad je poznao ime moje. Zazvaće me, i uslišiću ga; s njim ću biti u nevolji, izbaviću ga i proslaviću ga. Duga života nasitiću ga, i pokazaću mu spasenje svoje.”

Ne možete promašiti ako ste na strani Boga. Možete umreti, iako postoji bolja reč za to – možete spavati . Hus i Jeronim su otišli na spavanje. Jovan Krstitelj je otišao da spava. Apostol Pavle je zaspao. Spavanje nije toliko loše. Dug život kojim je Bog obećao da će zadovoljiti svoj narod trajaće kroz večnost.

Da li biste želeli da vam na čelu budu ispisani pečat i ime Boga? Bog vam nudi ovu čudesnu privilegiju dok mu dolazite i nastavite da mu dolazite dokle god vreme traje. Niko ne piše svoje ime na nečemu osim ako ne pripada njemu. Kada Božje ime bude napisano na našim čelima, to će biti zato što pripadamo Njemu i bićemo Njegovi zauvek.

11. PRAVI HRIŠĆANI NIKAD NE UMIRU

Verujemo u nesvesno stanje mrtvih – prvi deo

Da li ste ikada bili na dobroj sahrani? To čak ni ne zvuči dobro, zar ne? Čini se da reči dobro i sahrana nemaju nikakav logičan odnos. Ali ja sam otišao sa sahrana govoreći: „To je bila dobra sahrana.“ Nadam se da ćete nastaviti da čitate dovoljno dugo da razumete šta mislim.

Proučavali smo stubove adventističke vere. Ovo poslednje se ponekad naziva „stanjem mrtvih“. Ko je smislio tu frazu, ne znam. U ova poslednja dva poglavlja proučavamo stanje čoveka nakon smrti i šta Biblija kaže o tome.

Počnimo čitanjem Jovana 11, stihovi od 1 do 4 i od 11 do 14: „Bijaše pak jedan bolesnik, Lazar iz Vitanije iz sela Marije i Marte sestre njezine.“ Stih 3: „Onda poslaše sestre k njemu govoreći: Gospode! gle, onaj koji ti je mio bolestan je. A kad ču Isus, reče: ova bolest nije na smrt.“ Obratite pažnju na poslednju frazu: „Ova bolest nije na smrt.“ Vi znate kao i ja da je Lazar umro, ili bar tako zovemo ono što mu se dogodilo. Isus je, očigledno ravnodušan, ostao tamo gde je bio dva dana, tako da je stigao u Vitaniju tek četiri dana kasnije. Stih 6: „Tada osta dva dana na onom mjestu gdje bješe.“ Zatim 11. stih: „potom reče im: Lazar, naš prijatelj, zaspao; nego idem da ga probudim. Onda mu rekoše učenici njegovi: Gospode! ako je zaspao, ustaje. A Isus im reče za smrt njegovu, a oni mišljahu da govori za spavanje sna.“ Primetite da je Isus nerado upotrebio reč *smrt*. Više je voleo da kaže spavanje.

Adventisti sedmog dana su među retkim ljudima u hrišćanskom religioznom svetu koji veruju, u vezi sa stanjem čoveka nakon smrti, da je bez svesti u grobu do jutra vaskrsenja kada Isus ponovo dolazi. Definitivno smo u manjini u ovom uverenju. Većina današnjeg hrišćanskog sveta veruje da ljudi idu po svoju nagradu na neki način u vreme onoga što nazivamo smrću.

Ali mi verujemo u važnost ove doktrine kako se uči u Svetom pismu. To je jedno od glavnih oblasti na koje se neprijatelj koncentrisao kada je pokrenuo problem greha na ovom svetu. Ako se vratite u Edenski vrt, otkrićete prvu spiritualističku seansu. Koristeći medijum zmije, đavo je izneo tri laži. Prvo, ne morate da radite ono što Bog kaže. Drugo, ako ne poslušate Boga, kazna neće biti ono što On kaže da će biti; nećeš umreti. Treće: „Bićete kao bogovi, poznavajući dobro i zlo.“ Ne treba vam odnos zavisen od Boga. Dovoljno si dobar. Ostavi zajedništvo sa Bogom i pridruži se pijanicama i bludnicama i lopovima. Ove tri tačke su toliko dobro funkcionisale za đavola u Edemskom vrtu da se od tada držao za njih kao buldog. To su tri glavne prevare koje će upotrebiti pred sam kraj.

U temi o stanju čoveka nakon smrti, nalazimo prelep primer kako dopustiti da Biblija tumači sama sebe. Na primer, svi znamo za Luku 23:43 i Isusove reči upućene razbojniku na krstu: „Zaista ti kažem, danas ćeš biti sa mnom u raju.“ Milioni ljudi su koristili ovaj stih da dokažu da kada čovek umre, on ide direktno u raj. Ali nikada ne treba da zasnivate svoje uverenje na jednom stihu. Protestantski pristup tumačenju Svetog pisma je da se tražiti sve što možete pronaći od biblijskih pisaca o datoj temi; zatim saznajte kakav je balans informacija.

Tako nalazimo i druge stihove koji opisuju stanje čoveka nakon smrti. Psalam 146:4 kaže: „Iziđe iz njega duh, i vrati se u zemlju svoju: taj dan propadnu sve pomisli njegove.” Propovednik 9:5, 6 dodaje: „Jer živi znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa niti im ima plate, jer im se spomen zaboravio. I ljubavi njihove i mržnje njihove i zavisti njihove nestalo je, i više nemaju dijela nigda ni u čemu što biva pod suncem.” Dok nastavljate da ispitujete težinu dokaza, možete samo zaključiti da je čovek nesvestan u svom grobu dok Isus ponovo ne dođe.

Ali još uvek morate da se pozabavite Lukom 23:43. Možda se pitate kako to spojiti sa ostatkom biblijskog učenja o toj temi. Dakle, vratite se nazad. Proverite kontekst i nađite da razbojnik tog dana nije otišao u raj, jer tog dana nije ni umro. Pročitajte Jovan 19:31-33. Takođe nalazite da sam Isus tog dana nije otišao u raj, jer je to rekao tri dana kasnije. Pročitajte Jovana 20:17. Zatim otkrivajte da je zarez pogrešno postavljen u Luki 23:43. Najzad tekst postaje jasan. Umesto da se kaže - „Kažem ti, danas...“, trebalo bi da glasi: „Kažem ti danas...”

Koliko god ovo bilo značajno, možda je najuzbudljiviji deo ove teme ono što je Isus imao da kaže u vezi sa smrću zabeleženom u priči o Lazaru.

U Isusove dane, smrt je bila strašna misterija. Čak su i verske vođe hvatali jedni drugima za grlo na tu temu. Tih dana ste mogli čuti fariseje i sadukeje kako se glasno i dugo raspravljaju na čoškovima ulica o tome da li postoji život posle smrti ili ne. Fariseji su verovali da postoji život posle smrti, sadukeji nisu – vidite, zato su bili tužni! Nema prave nade u budućnost. Nema radosti!

Možda se sećate da je apostol Pavle jednog dana stajao pred savetom ovih ljudi. Pritisak je bio na Pavlu. On je pametno oduzeo pritisak sa sebe postavljajući pitanje vaskrsenja. Odmah su fariseji i sadukeji uhvatili jedni druge za grlo. Pavle je možda stajao tamo i osmehivao se dok je pritisak sa njega opadao.

Usred ove vrste zbrke i složenosti, Isus je došao i rekao: „Ja sam vaskrsenije i život; koji vjeruje mene ako i umre življeće.” On nam je dao reč sigurnosti na temu smrti i vaskrsenja. Kroz Jevanđelje po Jovanu nalazimo Isusovo učenje o toj temi. Jovan 6:50: „Ovo je hljeb koji silazi s neba: da koji od njega jede ne umre.” Stih 51: „Ja sam hljeb živi koji siđe s neba; koji jede od ovoga hljeba življeće vavijek.” Stih 58: „Ovo je hljeb koji siđe s neba... koji jede hljeb ovaj življeće vavijek.” A u Jovanu 11:26, u našem poglavlju o priči o Lazaru, Isus je rekao: „koji živi i vjeruje mene neće umrijeti vavijek.”

Kada čovek prihvati Isusa, počinje večni život i nikada neće umreti. Shvatam da je za adventističkog propovednika zauzeti stav da hrišćani ne umiru predstavlja novo shvatanje. Ali ja imam to shvatanje i osećam se u dobrom društvu, jer verujem da je to ono što je Isus učio. „koji živi i vjeruje mene neće umrijeti vavijek.”

Ponekad u našim pokušajima da se uverimo da ljudi jasno razumeju biblijsku premisu da je čovek u nesvesnom stanju u smrti, preterali smo i previše se trudili da se uverimo da su mrtvi zaista mrtvi! U tom procesu, možda smo oduzeli deo nade, utehe i mira koje Isus nudi onima koji se suočavaju sa onim što nazivamo smrću.

Kako je Isus nazvao smrt? On je to nazvao spavanjem. Ne samo u slučaju Lazara, već i u Marku 5. Pozivajući se na devojčicu, On je rekao: „Ona nije mrtva, ona samo spava.“ Smejali su Mu se. Ali ono što mi zovemo smrću, On naziva spavanjem.

Podstičući nas da o smrti razmišljamo kao o snu, Isus je poučio neke veoma važne činjenice o stanju nakon smrti. Na šta mislimo kada govorimo o snu? Da li je san svesno ili nesvesno stanje? Nesvesno je, zar ne?

Sećam se da je moj otac na evangelističkim sastancima pokušavao da pozove razum ljude na po ovom pitanju. Rekao je: „Ako biste nekoga udarili pajserom po glavi dovoljno jako da ga nokautirate, rekli bismo da je u nesvesti. Ali ako bi ga malo jače udario, pa ga ubiješ, onda bi po narodnom verovanju čovek opet bio pri svesti! Nema smisla ni na osnovu logike i razuma. Da su popularna verovanja istinita, onda biste mu verovatno učinili uslugu tako što biste ga udarili dovoljno jako da ga ubijete – i mogli biste sebi da čestitate na toj usluzi dok kaznu izdržavate u zatvoru.”

Čak i bez ispitivanja svih biblijskih dokaza o ovoj temi, Isusova analogija sna sugerise nesvesno stanje.

Postoji još nešto što sugerise upotreba reči spavanje. Spavanje nije loše, jer posle sna dolazi vreme buđenja. Kada idete na spavanje sa isčekivanjem jutra, san nije loš. Kada spavate, niste svesni da vreme prolazi. Avelj je zaspao pre više od 5000 godina, ali kada se ponovo probudi, činiće se da je to bio samo trenutak. Poslednji sveti koji zaspi pre nego što se Isus vrati biće u svom grobu isto toliko, što se njega tiče, koliko i Avelj. Za oboje će to biti samo kratko vreme.

Spavanje nije loše kada se uzme u obzir stvarnost da će se svi koji veruju u Isusa probuditi u isto vreme, da zajedno podele i uživaju u fantastičnoj radosti Isusovog ponovnog dolaska. Da li ste ikada planirali zajedno, možda kao porodica, neko iznenađenje? I da li ste ikada rekli: „Ne počinji dok svi ne budemo tamo?”

Spavanje nije baš loše kada se setite ključnih fraza u ovom biblijskom izveštaju o vaskrsavanju Lazara. „Ova bolest nije na smrt.“ „Idem da ga probudim iz sna.“

Da li ste ikada razmišljali zašto postoje sahrane? Neki ljudi danas smatraju sahrane paganskim. Neki se potpuno udaljavaju od sahrana; kažu grobaru: kremiraj ga i razbacaj pepeo iz aviona. Danas postoji mnogo metoda i načina.

Kao propovednik i početnik, imao sam problema da pronađem razlog za sahranu. Pitao sam se zašto bismo još produžili taj obočaj. Zašto čekati nekoliko dana i onda se okupiti sa prijateljima i voljenima? Morao bi postojati biblijski razlog – i našao sam ga! To je u Propovedniku 7:2-4: „Bolje je ići u kuću gdje je žalost nego ići u kuću gdje je gozba.“ Zašto, Solomone! Mislili smo da si mudar! O čemu govoriš? Kako možete reći da je bolje ići na sahranu nego na banket? Zatim daje svoj razlog. „Bolje je ići u kuću gdje je žalost nego ići u kuću gdje je gozba, jer je ondje kraj svakoga čovjeka, i ko je živ, slaže u srce svoje. Bolja je žalost nego smijeh, jer kad je lice neveselo, srce postaje bolje. Srce je mudrijeh ljudi u kući gdje je žalost, a srce bezumnijeh u kući gdje je veselje.”

Šta on govori? Kada uđete u prisustvo onoga što nazivamo smrću, primorani ste da razmotrite pitanja vremena i večnosti. Sat stoji. Vi sedite, takoreći, u samom prisustvu Božijem. Ljudi koji su navikli da ne razmišljaju ne mogu da ne misle. Njihova jedina druga opcija je da se drže podalje ili da se napiju. I, naravno, to je ono što mnogi ljudi rade. Moraju imati nekoliko pića!

Ali verujem da je Božje prisustvo veoma blisko u nekoliko velikih prilika u Njegovoj crkvi. Ako ste imali otvorene oči, otkrili ste Njegovo prisustvo na poseban način na službi svete večere. Drugi put kada je On posebno blizu je na krštenju; gotovo možete osetiti da se anđeli Božiji raduju takvom vremenu. Takođe verujem da je prisustvo Božije blizu na sahrani. To je ono što mislim pod dobrom sahranom.

„Srce je mudrijeh ljudi u kući gdje je žalost, a srce bezumnijeh u kući gdje je veselje.” Mudri ljudi idu na sahrane; ludi idu samo na zabave. Koliko razmišljate o vremenu i večnosti na banketu? Koliko razmišljate o vremenu i večnosti na sahrani?

Ponekad smo propustili svrhu hrišćanske sahrane. Postajemo opsjednuti da dokažemo kakva je velika ličnost pokojnik bio. Iznosimo hvalospev za hvalospevom, a ime Isusa Hrista gotovo da se ne pominje. To je kao da stojite pred kraljem neke velike zemlje i kažete: „Ali ja sam bio vojni narednik prve klase!”

Na sahrani se ne računa mrtva osoba; živi Bog je taj koji se računa. Iako čovek vredi ogromno u očima univerzuma, njegova najveća dostignuća su kao ništa u prisustvu velikog Boga neba. Ljudi koji će jednog dana stati na stakleno more reći će: „velika su i divna djela tvoja, Gospode Bože svedržitelju, pravedni su i istiniti putovi tvoji, care svetijeh.” Otkrivenje 15:3. Ljudi koji danas poznaju Boga govoriće istu stvar na sahrani.

Ljudi su me pitali: „Kako ste mogli da vodite tu sahranu? Zar nije bilo teško?” Možda je došlo do samoubistva ili se znalo da je pokojnik bio otvoreno protiv Boga. Ne govorim o ljudima na sahranama; Govorim o Isusu. Najveće svedočanstvo u bilo čije ime je da ga je Isus voleo više nego bilo ko drugi i da je učinio sve što je bilo moguće da ga vidi u Njegovom kraljevstvu.

Sahrana nije u svrhu odlučivanja o nečijoj sudbini. Koliko često se okupljamo i kažemo: „Ovo je bila dobra osoba.” Možda je bio gradski nitkov, ali na njegovoj sahrani dajemo mu dobre ocene. Kažemo: „Oh, ali on je imao dobro srce. Učinio je nešto lepo za udovicu Braun pre mnogo godina. Jednom je platio porez.” Trudimo se koliko god možemo da uverimo sebe da će naša voljena osoba stići u kraljevstvo.

U stvari, ako se radi o rođaku i prijatelju, retko ćete čuti da neko nije uspeo! Ali ovo nije naš posao – to nikada nije bio naš posao. Možemo gledati samo na spoljašnji izgled; Bog je taj koji gleda na srce. Bilo bi daleko bolje da ćutimo na ovu temu. Svi znamo da će doći dan kada će nedostajati ljudi za koje smo mislili da će sigurno biti u Božjem kraljevstvu, a oni za koje smo mislili da će sigurno biti tamo će nedostajati. Bićemo iznenađeni. Tako da bi bilo daleko bolje da sada ćutimo.

Dok se okupljamo u trenucima tuge, kada bismo mogli da vidimo kako Bog vidi, kakva bi to razlika bila. Najteže iskušenje, najveća tragedija, najteže srce bi se utešilo kada bismo samo

mogli da vidimo da je ono što nazivamo vremenom samo kap u čaši. A vreme, bilo da je 6 godina ili 60 godina ili 960 godina, izgledaće kao ništa u poređenju sa večnošću.

U snu su blagoslovi. Evo komentara u vezi sa Adamom, iz Patrijarha i Proroka, strana 82: „Adamov život je bio život tuge, poniznosti i skrušenosti. Kada je napustio Eden, pomisao da mora umreti ga je užasnula... Iako je smrtna kazna koju mu je izrekao njegov Tvorac isprva delovala strašno, ipak, nakon što je skoro hiljadu godina gledao na posledice greha, osetio je da je to Božja milost da okonča život patnje i tuge.” Adamu je bilo drago što je legao i zaspao. Da li je moguće da Bog zna da je najviše što možemo uzeti od ovog života sedamdeset godina i da, ako zbog snage živimo osamdeset godina, ipak su te dodatne godine „muka i nevolja“? Vidi Psalam 90:10.

Kada shvatimo da ono što nazivamo smrću za Boga nije problem, to oduzima deo žalca. Smrt za Boga nije problem. Nikada nije bilo. Kada je Isus plakao na Lazarevom grobu, nije plakao zbog problema sa smrću. On je bio Životodavac. Ne, On je plakao zbog neverovanja. Isus može mnogo lakše da se nosi sa smrću nego sa neverstvom.

Jednog dana moj prijatelj i ja bili smo na groblju posle službe. Gužva je otišla, ali mi smo ostali. Gledali smo kako radnici groblja spuštaju teški betonski poklopac i počinju da sipaju cement. Rekao sam svom prijatelju: „Da li misliš da će anđeli moći da prođu kroz sav taj cement?“ Nisam pokušavao da budem smešan, samo sam hteo da naglasim poentu.

Pogledao me je, zaprepašćeno, a onda je shvatio. Nasmejao se i odgovorio: „To neće biti problem. Ne brini o tome.”

Ne, ne brinem se zbog toga. Za vernika je smrt samo mala stvar. Bog je pripremio da nam nadoknadi svu nepravdu što smo rođeni ovde. Kada Isus ponovo dođe, neće imati problema da probudi svoju usnulu decu.

Dole u Teksasu pre nekoliko godina, mala šestogodišnja devojčica se razbolela. Doktori su od samog početka izgledali ozbiljno. Onda je otišla da spava. Došao je dan sahrane. Okupili su se prijatelji i voljeni. Kada je otac, koji je bio nevernik, došao pored kovčega, rekao je sa gorčinom: „Zbogom. Zbogom zauvek.“

Onda je naišla majka. Bila je pobožna žena koja je verovala u Isusa i ono što je Isus imao da kaže o smrti. Nagnula se i poljubila devojčicu i rekla: „Laku noć, dušo. Proveli smo šest divnih godina zajedno. Laku noć. Mama će te videti ujutru, u zoru, kada senke nestanu.”

Šta čini razliku? Isus pravi razliku. Mogu da zamislim Isusa u zemlji slave kako hoda ispred praznih palata. Jednog dana On vidi da je sat otkucao. Dok gleda dole, On ne vidi samo Lazara, već hiljade usnulih, veliko mnoštvo koje niko ne može izbrojati. On kaže svojim anđelima: „Moji prijatelji spavaju. Ali idem da ih probudim iz sna. Vreme je da dođu i uživaju u životu u ovim vilama koje smo pripremili za njih.”

Kakav dan! Kakva nada! „Usred ljuljanja zemlje, bljeska munje i huka groma, glas Sina Božijeg priziva usnule svete. On gleda na grobove pravednika, zatim, podižući svoje ruke ka nebu, vapi: 'Probudi se, probudi se, probudi se ti koji spavaš u prahu, i ustani!' Po celoj zemlji, mrtvi će čuti

taj glas, a oni koji čuju oživeće... Iz tamnice smrti dolaze, obučeni u besmrtnu slavu... Živi pravednici i vaskrsli sveti ujedine svoje glasove u dugom, radosnom uzviku pobjede.” „Malu decu sveti anđeli nose u majčine ruke. Prijatelji razdvojeni smrću se ujedine, da se više nikada ne rastaju, i sa radosnim pjesmama zajedno se uzdižu u Božiji grad.” – Velika borba, strane 644, 645.

12. ŽIVOT U HRISTU

Verujemo u nesvesno stanje mrtvih – drugi deo

Postoji dugačak spisak neprijatnih reči kao što su tama, poraz, užas, očaj, sumnja, obeshrabrenje, katastrofa, nevolja, nesloga i nezadovoljstvo. Najstrašnija od svega, međutim, i tema mnogih sumornih govora, je reč smrt! Hvala Bogu za drugu stranu slike predstavljene u Njegovoj Reči! „I ovo je svjedočanstvo da nam je Bog dao život vječni; i ovaj život vječni u sinu je njegovom.“ 1. Jovanova 5:11.

Želeo bih da vam skrenem pažnju pre svega na 1. Korinćanima 15:3, 4. Obično ovo ne smatramo upućivanjem na stanje čoveka nakon smrti, ali postoji dvostruko značenje ovog odlomka koje bih voleo da podelim sa vama. „Jer vam najprije predadoh što i primih da Hristos umrije za grijehe naše, po pismu, i da bi ukopan, i da usta treći dan, po pismu.“ Ako smo uopšte upoznati sa životom, veoma smo svesni da ćemo umreti, po Svetom pismu; i da ćemo biti sahranjeni, nesumnjivo. Ali takođe možemo biti veoma svesni, ako smo upoznati sa Svetim pismom, da prema Svetom pismu, možemo ponovo uskrsnuti. Na tome možemo biti zahvalni!

Pa, kada su adventisti sedmog dana bili na svom početku, tamo sredinom 19. veka, imali su pravu borbu sa ovom doktrinom. Trebalo im je blizu deset godina da to prihvate, do sredine 1850-ih. Do tada su bili u skladu sa glavnim protestantskim zajednicama koja su verovala u besmrtnost duše.

Pioniri su se zapravo odupirali svakoj drugoj pomisli. Ali otkrili su da njihovo verovanje u besmrtnost duše dolazi u sukob sa drugim doktrinama koje su izvukli kroz iskreno proučavanje Biblije i molitvu. Na primer, otkrili su preadventni sud na kome su se pre Isusovog povratka razmatrali slučajevi svih koji su ikada bili među Božjim narodom. Oni su zamišljali neke od ranih stanovnika našeg sveta, kao što je prvi koji je počinio ubistvo, sin Adama i Eve. Ako verujete u besmrtnost duše, verujete da Kain već dugi niz godina pati u plamenu večno gorućeg pakla. Onda dolazi presuda. Kajin kaže: „Molim? Nakon što sam bio ovde u ovom plamenu skoro 6000 godina, sada hoćete da mi sudite? Ne hvala. Možete zadržati svoj sud.“

Pa, to bi moglo postati malo previše doslovno, ali nedoslednost verovanja u preadventni sud kao i u besmrtnost duše bila je sasvim očigledna. Te dve doktrine se nisu slagale.

Pioniri su se borili sa spoznajom da spiritualizam dobija uporište. Sestre Foks su već dale publicitet spiritualističkim susretima. Spiritualizam se zasniva na premisi da ako neki deo čoveka ne umre već negde nastavi da postoji, treba da možemo da stupimo u kontakt sa njim. Rani adventistički vernici su otkrili neke od teških stvari koje Biblija ima da kaže o spiritualizmu i upozorenja protiv njega, a ovo se nije uklapalo u to.

Tada su se pioniri suočili licem u lice sa velikim pitanjem kako Bog ljubavi može dozvoliti ljudima da zauvek pate u večnom plamenu. Mnogi ljudi su zbog tog učenja postali ateisti, jer ako je duša besmrtna i ne ide u raj, mora da ode negde drugde. Kao što je Klarens Derou (Clarence

Darrow), poznati advokat koji je raspravljao sa Brajanom (Bryan), rekao: „Ako Bog pošalje ljude da zauvek gore u paklu zato što ga ne prihvataju, onda to ne bi bio bog, to bi bio đavo. Rekao je: „Upravo zbog toga sam agnostik.“

Veoma je interesantno da veliki broj anketiranih propovednika poslednjih godina više ne veruje u doktrinu o večno gorućoj paklenoj vatri, jer ni ona njima nema smisla.

To svakako nije imalo smisla uredniku novina iz Misurija koji je napisao sledeće:

„Ako je beskrajni pakao mučenja za zle neophodan deo Božjeg plana, i ako Bog mora da zaposli đavola da vodi mesto i čuva da vatra se održava, onda se jednostavno ne može zaobići činjenica da su Bog i đavo poslovni saradnici i dobri prijatelji. Ako u Božjoj šemi uopšte postoji beskrajni pakao mučenja, to je veoma važan deo šeme. I sigurno Bog ne bi imenovao svog najgoreg neprijatelja na tako važnu poziciju kao generalni upravnik pakla.

Pretpostavimo, argumenta radi, da je Bogu potreban beskrajni pakao u svom poslu, i pretpostavimo da je Bog angažovao svog neprijatelja da upravlja tim mestom. Zar ne vidite da bi neprijatelj mogao iskoristiti Boga i pustiti vatru da se ugasi, ili da bi mogao otići u drugu krajnost i potrošiti sumpor ili spaliti dimne kanale i na taj način napraviti veliku štetu? Tamo gde je bilo toliko vatre, postojala bi stalna opasnost da izgori celo mesto; tako da vidite da bi Bogu bio potreban čovek na poslu u koji bi mogao da veruje, onaj na koga bi se moglo osloniti da će voditi pakao na savršeno pošten i hrišćanski način.

Sada, brate, ja sam ti to rekao jasno i iskreno: ako je đavo tako zao i nizak i lukav kao što ljudi kažu da jeste, da li iskreno veruješ da bi Bog zadržao takav lik na svom platnom spisku tokom večnosti i verovao mu sa svim važnim poslovima večnog ognja? Šta mislite o tome?"

Tako su rani adventistički vernici otkrili da su brojna učenja crkve došla u sukob sa verovanjem u besmrtnost duše.

Neki su počeli snažno da vrše pritisak da se preispita ova pozicija u vezi sa stanjem čoveka nakon smrti. Ali drugi od prvih vođa pionira rekli su da bi maloj grupi donelo lošu reputaciju ako bi se odvojili od većine drugih hrišćana i zauzeli stav da je smrt san. Zagovarali su oprez. To je bio razlog za borbu i kašnjenje sa prihvatanjem ovog stuba naše vere.

Na kraju su, međutim, iskoristili protestantski pristup Svetom pismu i pretražili sve što su mogli da nađu o toj temi, umesto da tu i tamo uzimaju odlomak iz Svetog pisma. Oni su do svojih zaključaka došli na osnovu težine dokaza.

Hajde da sada sledimo ovaj pristup dok pokušavamo da razumemo šta Biblija kaže o toj temi. Postavićemo nekoliko pitanja sa redovnim pristupom starog biblijskog katihizisa.

GDE SU MRTVI?

1. Kako i kada dobijamo večni život? „A ovo je volja onoga koji me posla da svaki koji vidi sina i vjeruje ga ima život vječni; i ja ću ga vaskrsnuti u posljednji dan.“ Jovan 6:40.
 2. Šta je sa smrću i tugom do „poslednjeg dana“? „Neću vam pak zatajiti, braćo, za one koji su umrli, da ne žalite kao i ostali koji nemaju nada.“ 1. Solunjanima 4:13.
 3. Koja je to nada? „Jer će sam Gospod sa zapovijesću, s glasom arandelovijem, i s trubom Božijom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najprije.“ 1. Solunjanima 4:16.
 4. Gde su mrtvi kad čuju glas Gospodnji? „Ne divite se ovome, jer ide čas u koji će svi koji su u grobovima čuti glas sina Božijega, i izići će“. Jovan 5:28.
 5. Da li se daje večni život onima koji ne veruju? „Ko vjeruje sina, ima život vječni; a ko ne vjeruje sina, neće vidjeti života.“ „Jer Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jednorodnoga dao, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.“ Jovan 3:36, 16.
- NAPOMENA: Postoje samo dva izbora – oni su suprotni – da propadnete ili imate večni život.
6. Da li čovek ide po svoju nagradu nakon smrti ili prilikom Isusovog dolaska? „Jer će doći sin čovječij u slavi oca svojega s anđelima svojijem, i tada će se vratiti svakome po djelima njegovijem.“ Matej 16:27.
 7. Kakva bi onda trebalo da bude naša odlučnost? „I cijel vaš duh i duša i tijelo da se sačuva bez krivice za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista.“ 1. Solunjanima 5:23.

PRIRODA ČOVEKA DOK ISUS NE DOĐE

8. Šta se dešava sa duhom, dušom i telom onih koji sada „zaspu“? „I vrati se prah [ili telo] u zemlju, kako je bio, a duh se vrati k Bogu, koji ga je dao.“ Propovednik 12:7.
9. Šta je to „duh“? „Dok je duša moja u meni, i duh Božji [dah koji mu je Bog dao] u nozdrvama mojim.“ Jov 27:3.
10. Šta se onda oduzima, ili se vraća Bogu prilikom smrti? „Odvратиш лице своје, žaloste se; uzmeš im duh, ginu, i u prah svoj povraćaju se.“ Psalam 104:29.
11. Šta je duša? „A stvori Gospod Bog čovjeka od praha zemaljskoga, i dunu mu u nos duh životni; i posta čovjek duša živa“. Postanak 2:7.

NAPOMENA: Formula za živu dušu je dakle sledeća: Prah + dah života = živa duša. Smrt je „suprotnost životu“ (rečnik Webster). Stoga je formula smrti sledeća: živa duša – dah života = prah.

12. Da li duša zaista umire? „Koja duša zgriješi ona će umrijeti.“ Jezekilj 18:20.

NAPOMENA: Kombinacija struje i sijalice proizvodi svetlost. Uklonite ili struju ili sijalicu i svetla više nema. Gde je otišlo? Nigde nije otišlo! Jednostavno više ne postoji! Tako je i sa dušom. U smrti više ne postoji jer su dva sastojka koja čine dušu odvojena.

ČOVEK – SVESTAN ILI NESVESTAN NAKON SMRTI?

13. Da li postoji nešto svesno u čoveku nakon smrti? „Iziđe iz njega duh [dah], i vrati se u zemlju svoju: taj dan propadnu sve pomisli njegove.“ Psalam 146:4.

NAPOMENA: Dah se vraća Bogu. Ali dah ne može misliti.

14. Možemo li da komuniciramo sa mrtvima ili mrtvi sa nama? „Jer živi znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa.“ „I ljubavi njihove i mržnje njihove i zavisti njihove nestalo je.“ „Nema rada ni mišljenja ni znanja ni mudrosti u grobu u koji ideš.“ Propovednik 9:5,6,10.

NAPOMENA: Mrtvi nemaju misli ili osećanja da komuniciraju!

15. Odakle nam ideja da čovek ne umire? „A zmija reče ženi: nećete vi umrijeti.“ 1. Mojsijeva 3:4.

NAPOMENA: Ovo je bila đavolja laž. Ako je đavolja laž bila istina, Bog je sigurno lagao kada je rekao: „umrijećeš“. 1. Mojsijeva 2:17. Da li je Adamov i Evin prestup doneo greh, bolest i smrt ili je doneo život? Ako je đavo rekao istinu, smrti nema. Ako smrti nema, zašto je Isus morao „doći da imaju život“? Jovan 10:10. Zaista je nezamislivo da Bog žrtvuje svog Sina da sačuva ljudi rod koji nije moglo da umre, od smrti?

Hajde da sada promenimo sliku i pogledajmo duhovnu istinu koja se nalazi o smrti i vaskrsenju.

Rimljanima 6:3,4: „Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt njegovu krstismo se? Tako se s njim pogrebosmo krštenjem u smrt“. To je opravdanje, umiranje našim prošlim gresima. Stih 4: „Tako se s njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom očinom, tako i mi u novom životu da hodimo.“ To je posvećenje, umiranje našem sadašnjem grešenju.

Ova istina se često ponavlja; na primer, 2. Korinćanima 5:14 takođe govori o opravdanju. Pogledajte sami ove tekstove. Takođe Galatima 2:19: „s Hristom se razapeh.“

Kada dođemo do posvećenja, tu je spisak tekstova koji nas podsećaju na poređenje između hrišćanskog života i vaskrsenja. Rimljanima 6:4-7; 2. Korinćanima 5:15; 1. Petrova 2:24; Kološanima 3:1-4; Rimljanima 8:1-10; i Efescima 2:1-10 svi koriste vaskrsenje kao simbol posvećenja, ustajanja da hodimo u novom životu.

Otkrivenje 14, poglavlje koje smo proučavali, sadrži zanimljiv stih. Često smo to razumeli na jedan način, ali se može razumeti i na drugi način. Stih 13: „I čuh glas s neba gdje mi govori:

napiši: blago mrtvima koji umiru u Gospodu otsad. Da, govori Duh, da počinu od trudova svojijeh; jer djela njihova idu za njima.“

Poznata nam je ideja o nadgrobnim spomenicima i grobljima i pionirima. Ali molimo vas da pogledate duhovni uticaj ovog stiha u svetlu vaskrsenja i ideje hodaanja u novom životu. „blago mrtvima koji umiru u Gospodu.“ Isus je govorio o svakodnevnom uzimanju našeg krsta. Pavle je takođe koristio krst kao simbol umiranja sebi. I dok imamo odnos sa Isusom, jedan na jedan, iz dana u dan, otkrivamo šta znači ići na krst sa Isusom i biti sahranjen sa Njim. U tom smislu „blago mrtvima koji umiru u Gospodu.“

"Da počinu od trudova svojijeh." Kao što smo primetili, ključna reč zapovesti o suboti je odmor. Jevrejima 4 govori o odmoru od našeg rada pokušavajući da se posvetimo ili opravdamo ili da se trudimo za svoj put do neba. Isusov poziv je da dođemo, svi koji se trude i opterećeni su, i On će nas odmoriti. Ovde imate mrtve koji umiru u Gospodu, koji počivaju od svojih trudova, „jer djela njihova idu za njima“. Kako divan stihu dok razmišljamo o istini posvećenja verom, o znanju šta znači ne samo prihvatiti Božije oprostjenje, već prihvatiti život kroz Hrista danas i sutra i sledeće nedelje, dok On ponovo ne dođe.

Jedno je reći: „Verujem“, a sasvim drugo zaista verovati. Večni život ne dolazi onima koji znaju za Isusa, već onima koji poznaju Isusa. Videti Jovan 17:3. Ovo lično upoznavanje sa Gospodom Isusom Hristom dolazi do svakog vernika kroz proučavanje Njegove Reči i kroz molitvu. Naše lično poznanstvo sa Isusom je isto tako snažno ili slabo kao i naše svakodnevno iskustvo na ova dva puta. Dok s molitvom otvaramo Bibliju i razmišljamo o najvećoj priči ikada ispričanoj, otkrivamo da se „S Hristom postupalo kako mi zaslužujemo, da bi se prema nama ponašalo kako On zaslužuje. On je osuđen za naše grehe, u kojima nije imao udela, da bismo se spasili Njegovom pravdom, u kojoj nismo imali udela. On je pretrpeo smrt koja je bila naša, da bismo mi primili život koji je bio njegov .” – Čežnja vekova, str. 25.

To je ono što grešniku slama srce i um zarobljava volji Božijoj! U tome leži naša nada u večni život.

Zlatno jutro brzo se približava;

Isus će uskoro doći

Da uzme Njegovu vernu i srećnu decu

U njihov obećani dom.

O, vidimo sjaj zlatnog jutra

Probijanje kroz ovu mračnu noć!

O, vidimo sjaj zlatnog jutra

To će razbiti grob.

REZIME

Pošto ste shvatili osnovu za ovih šest glavnih stubova vere adventista sedmog dana, upoznali ste se sa samim srcem adventizma u smislu verovanja koja se razlikuju od verovanja većine današnjeg hrišćanskog sveta.

Ova verovanja nisu, kao što su mnogi pretpostavili, neki legalistički manevar da pokušamo da zaradimo spasenje sopstvenim delima. Umesto toga, oni pružaju prelepu ilustraciju plana spasenja. Dve velike istine o Hristovoj žrtvi za nas na krstu i o delu koje On želi da učini živeći Svoj život u nama nalaze se isprepletene svuda.

Tri anđela iz Otkrivenja nose prvenstveno poruku o večnom jevanđelju Isusa Hrista, a ne protiv zveri. Preadventni sud naglašava Božju ljubav i milosrđe u razjašnjavanju svih razloga za svoje odluke na sudu. Božji zakon otkriva Njegov karakter i Njegovu moć da se otkrije kroz Svoju decu. Isusova vera je ponuđena da Njegov život postane naš sopstveni. Subotnji odmor pokazuje kako se možemo odmoriti od sopstvenih dela, prihvatanjem Njegovog odmora. A stanje čoveka nakon smrti podseća nas na stalni poziv Isusa da umremo sebi i ustanemo da hodamo u novom životu sa Njim.

Nadamo se da vas je proučavanje ove knjige o tim posebnim shvatanjima istina dovelo bliže Njemu, za koga morate znati da je život večni.

Svojstveno razumevanje

Pogled na dodatna verovanja Adventista Sedmog Dana

Zašto adventisti peru noge na službi večere Gospodnje kada su mnogi drugi hrišćani odavno napustili tu praksu? Postoji li neki poseban razlog zašto se novi članovi krštavaju uronjavanjem? Da li je davanje desetka neophodno u današnjem inflatornom svetu? Da li je dar proroštva lažan? Ili je zastareo? Zašto adventisti dižu toliku galamu oko toga šta hrišćani jedu, nose i šta gledaju?

Ako su vas ova pitanja ikada mučila, naći ćete korisne, autentične odgovore u knjizi koju držite u ruci.

*Svojstveno razumevanje*¹³ je treći u setu od tri toma koji objašnjavaju adventistička verovanja i doktrine u stilu lako čitljivom i lako razumljivom koji hiljade čitalaca pastora Morisa Venden a veoma cene.

*Zajedničko razumevanje*¹⁴ govori o verovanjima koja adventisti dele sa velikim brojem hrišćana koji čitaju Bibliju. *Različito razumevanje*¹⁵ istražuje šest stubova vere koja adventistima daju njihovu posebnu misiju. *Uzvišenije razumevanje* razmatra nekoliko dodatnih doktrina, neke zajedničke, neke skoro jedinstvene, ali sve su od vitalnog značaja za poruku koju crkva mora da donese svetu u ovim poslednjim časovima istorije.

Čitaoci koji nisu upoznati sa adventistima naći će ovde lak uvod u njihova verovanja. Učitelji subotne škole će pronaći objašnjenja koja mogu koristiti u svojim razredima. Članovi će bolje razumeti svoju crkvu. Svi koji čitaju osetiće da su uvučeni u bliže zajedništvo sa našim Spasiteljem, Isusom Hristom.

¹³ Higher Ground

¹⁴ Common Ground

¹⁵ Uncommon Ground

UVOD

U prvom tomu ove serije, „*Zajedničko razumevanje*“, ispitali smo verovanja koja adventisti sedmog dana imaju zajedničko sa ostatkom protestantskog hrišćanskog sveta. To uključuje Hristovo božanstvo, grešnu prirodu čoveka, spasenje verom u Isusa Hrista, nebo, drugi Hristov dolazak.

U drugom tomu, „*Različito razumevanje*“, pogledali smo šest glavnih stubova vere adventista sedmog dana koji se razlikuju od verovanja ostatka hrišćanskog sveta i daju nam našu posebnu misiju i poruku. Videli smo da su one sadržane u porukama tri anđela iz Otkrivenja 14 i da obuhvataju svetinju i preadventni sud, subotu, Božji zakon, Isusovu veru i stanje čoveka nakon smrti.

U ovoj završnoj svesci razmatramo dodatne doktrine, od kojih su neke zajedničke, a druge koje su karakterističnije. U prvom poglavlju proučavamo način Hristovog dolaska, zatim sledi pogled na krštenje, zatim na službu pričešća ili večeru Gospodnju, službu pristava, etiku ili crkvene standarde i duhovne darove, a završavamo pozivom na odluku.

Nijedna studija istine nikada nije potpuna. Nikada ne možemo da sednemo i kažemo: „To je to. Sada imam svu istinu.“ Poziv na bolje razumevanje će ići sve dok traje vreme – i tada ćemo kroz večnost i dalje čuti Isusov glas koji nas poziva da se popnemo više.

To je ono što centralnu temu ovih tomova čini toliko važnom. Kako dolazimo u ličnu, svakodnevnu, stalnu zajednicu sa Isusom Hristom, stalno nas vodi ka *Uzvišenijem razumevanju*. Na kraju, nijedan skup doktrina, ma koliko teološki ispravan, neće spasiti dušu. Samo kada dođemo u lično zajedništvo sa Hristom, prihvatimo Njegovu opravdavajuću milost i hodamo iz dana u dan u odnosu s Njim, bićemo spaseni. I Isusovo uzdizanje – u doktrinama i verovanjima, da; ali više od toga – uzdizanje Isusa u našim srcima i životima, jedini je put ka *Uzvišenijem razumevanju*.

1. KADA ISUS OPET DOĐE

Moj otac je pričao priču o čoveku koji je odlučio da napravi odžak. Naravno, bili su mu potrebni cigla i malter. Tako je sakupio ove i složio svoj prvi niz cigli. Zatim je spustio malter. Nakon toga je spustio još cigle i još malo maltera. A onda je, naravno, stavio još cigle pa još maltera! Ovo može da traje zauvek! Otkrio sam, pričajući priču svojim dečacima i devojčicama, da se više umorim od pričanja nego da je oni slušaju!

Postoje priče za koje se čini da traju zauvek. Za neke ljude, priča o spasenju je jedna od njih. Čini se kao da nema kraja. Možda je zato Petar rekao, u 2. Petrovoj 3:9, da „Ne docni Gospod s obećanjem, kao što neki misle da docni.“ Priča o planu iskupljenja ima kraj. To je ono što je drugi Hristov dolazak. Otkrivenje 10:6 govori o anđelu koji jednom nogom stoji na kopnu, a drugom na moru i kaže: „Vremena više neće biti“.

Da li se ikada umorite od vremena? Da li vam je dosadilo da budete rob sata? Dolazi dan kada će se to promeniti. Stajaćemo na ivici večnosti, gledajući niz beskonačni hodnik u kome neće biti vremena ili sata. Neće više biti vremena!

Želim da se danas poistovetim sa milionima ljudi koji veruju da drugi Hristov dolazak nije bajka ili fantazija, već stvaran. Nekada su adventisti sedmog dana bili jedini koji su mnogo pričali o drugom dolasku, ali sada je to uobičajeno verovanje mnogima. Svako ko veruje u drugi Hristov dolazak, ili drugi Hristov advent, je adventista. Tako su se adventistima sedmog dana pridružili baptistički adventisti i katolički adventisti, i metodistički adventisti i prezbiterijski adventisti.

Neki koji su proučavali Hristov drugi dolazak u Svetom pismu, zauzimaju stav da jedna petina Biblije ima neku referencu na taj događaj. Prvi propovednik drugog dolaska za koji znamo je još uvek živ - njegovo ime je Enoh. On je propovedao o drugom Hristovom dolasku pre više od 5000 godina, a neki ljudi misle da je čak propovedao i o trećem Hristovom dolasku. Njegova proročanstva su zapisana u Judi 14, gde kaže da će Gospod doći sa deset hiljada svetih Svojih. Neki kažu da je ovo drugi dolazak - ali drugi kažu da mora biti treći dolazak. U vreme drugog Hristovog dolaska, Njega će pratiti anđeli. Kada dođe treći put, spuštajući Novi Jerusalim na zemlju, biće u pratnji deset hiljada Njegovih svetih, otkupljenih iz ovog sveta.

Dakle, Enoh, koji je išao tako blisko s Bogom, bio je prvi adventistički propovednik sam po sebi. Još uvek možemo da pročitamo zapisani deo njegove besede! Nije li zanimljivo da je još živ!

Sveto pismo uči da su svi proroci govorili o Hristovom dolasku. Zapazimo Dela apostolska 3:19-21. Usred propovedi koju su propovedali sumnjičavim vođama u Jerusalimu, dok su Petar i Jovan pozivali u 19. stih: „Pokajte se dakle, i obratite se da se očistite od grijeha svojijeh, da dođu vremena odmaranja od lica Gospodnjega, I da pošlje naprijed narečenoga vam Hrista Isusa, kojega valja dakle nebo da primi do onoga vremena kad se sve popravi, što Bog govori ustima sviju svetijeh proroka svojijeh od postanja svijeta. .” On će poslati Isusa! Imajte na umu da su svi sveti proroci govorili o Isusovom dolasku, kao i Petar i Jovan ovog određenog dana.

Naravno, glavni prorok, sam Isus, rekao je to dobro poznatim rečima iz Jovana 14: „Doći ću ponovo.“ Ali primetite značajnu frazu koja sledi: „Da gde sam ja, tamo i vi budete.“ To je zakon sa kojim smo dobro upoznati da dvoje ljudi koji se vole žele da budu zajedno. Iako je Isus sada sa nama kroz Svoga Duha, On želi da bude sa nama u punom smislu i bez ikakvog vela između. Njegove reči ukazuju na duboku ljubav i poštovanje, emocionalnu uključenost koju Isus ima sa svakim od svojih sledbenika, „da gde sam ja, tamo i vi budete“.

Otkrivenje citira Isusa koji je rekao: „Zaista dolazim brzo.“ Brzo? Ne izgleda tako! Ali setimo se koliko je vreme malo u poređenju sa večnošću. Jednog od ovih dana, ono što smo mislili da su okeani vremena izgledaće samo kao mala kap u ogromnoj posudi. A ono što smo mislili da je veliko iskušenje i užasno iskustvo, izgledaće kao ništa kada se osvrnemo na to sa nebeske tačke gledišta.

Dakle, svi proroci i svi apostoli i sam Isus govore o Isusovom dolasku. Martin Luter je govorio o tome, iako je rekao da se to verovatno neće dogoditi najmanje 300 godina nakon njegovog vremena, što je pokazalo njegov uvid u biblijska proročanstva. Savremeni propovednici i teolozi govore o Njegovom dolasku.

Sada bih želeo da detaljnije razmotrim način Hristovog dolaska i zašto postoji toliko nesporazuma u vezi sa tim. Ako uđete u bilo koju popularnu versku knjižaru, otkrićete da ima mnogo knjiga na temu Hristovog dolaska. Očigledno je da danas ima mnogo, mnogo „adventističkih“ pisaca. Ali zajednička nit kroz većinu ovih knjiga je ono što je godinama poznato kao tajno uznesenje¹⁶.

Teško je objasniti kako svako ko poznaje Sveto pismo može da veruje u tajno uznesenje. To mora da ima neke veze sa više od nedostatka informacija ili sa ljudima koji zanemaruju da čitaju svoje Biblije. Mislim da to mora da ima veze sa samim Božjim neprijateljem.

Sećam se da sam pre mnogo godina video evangelistički naslov na jednom priručnom listu: „Tajni uznesenje je puklo!“ Bio je to spektakularan naslov i sadržao je dobru ideju. Zašto? Zato što je neprijatelj koji stoji iza ideje tajnog uznesenja pokušao da razbije činjenice o Hristovom dolasku, i vreme je da se njegove ideje razbiju! Mislim da je imao lične razloge da obmane ljude u vezi sa drugim dolaskom.

Otkrivenje 14 daje poruke tri anđela. Prvi kaže: „Bojte se Boga i dajte mu slavu“. Da li vam je ikada palo na pamet koliko slave pripada Onome koji je sve stvorio? Ako bih dizajnirao sportski automobil koji bi očarao hiljade, najveća čast i slava koja bi mi mogla pripasti bila bi to što sam napravio celu stvar. Naravno, neko bi mogao da dođe i kaže: „Pogledaj taj branik!“ Ili: „Pogledaj tu haubu!“ Ili, „Pogledajte kako se linije spuštaju, tamo pozadi prema zadnjem delu automobila!“ Ali najveća ukupna čast i čast i slava bila bi u činjenici da sam ja stvorio celu stvar.

Postojalo je biće u univerzumu, kao što dobro znate, koje je bilo rešeno da ima slavu i čast koji pripadaju Bogu. Isaija 14 ga citira kako je rekao: „Biću kao Svevišnji.“ Žudeo je da bude iznad Boga. On je ignorisao činjenicu da ga je Bog stvorio. Mora da muči đavola da shvati, uprkos njegovoj žeđi za moći, da ne bi ni postojao da ga Isus nije stvorio.

Nije ni čudo što ga muči čitanje u svojoj Bibliji (a zar ne mislite da je đavo ima?) Hristovo proročanstvo u Mateju 24:30,31: „I tada će se pokazati znak sina čovječijega na nebu; i tada će proplakati sva plemena na zemlji; i ugledaće sina čovječijega gdje ide na oblacima nebeskima sa silom i slavom velikom. I poslaće anđele svoje s velikijem glasom trubnijem; i sabraće izbrane njegove od četiri vjetra, od kraja do kraja nebesa.“

I već u sledećem poglavlju on može da pročita Mateja 25:31: „A kad dođe sin čovječij u slavi svojoj i svi sveti anđeli s njime, onda će sjesti na prijestolu slave svoje.“ Sada za onoga koji žudi

¹⁶ Tajno uznesenje ili na engleskom „secret rapture“ je rasprostranjeno verovanje mnogih protestantskih hrišćana u Americi. Prema njima, verni će u jednom trenutku nestati sa zemlje, i biti uzeti na nebo.

za slavom, to je previše da prihvati! Kada ga je đavo prvi put pročitao, mislim da je počeo da žvaće nokte i korača napred-nazad. Rekao je: „Moraćemo nešto da uradimo u vezi sa ovim!“

Đavo zna da ne može da oponaša silu i slavu Isusovog dolaska. On ima samo jednu trećinu anđela. Ali što više razmišlja o slavi koja je uključena u drugi dolazak, to je više odlučan da ga umanji. Otišao je u svoju radionicu i savetovao se sa svojim saveznicima, i oni su smislili načine i sredstva da promene celu sliku. Ovo je najverovatnije objašnjenje do kojeg mogu doći za poreklo takozvanog tajnog uznesenja.

Biblija je vrlo jasna, Otkrivenje 1:7, da će ga svako oko videti kada Isus ponovo dođe. Jasno je u Mateju 24:27 da kao što munja izlazi sa istoka i sija na zapadu, tako će biti i dolazak Sina čovečijeg. Jasno je u 1. Solunjanima 4:16, 17 da će kada Isus siđe na zasvođeno nebo biće jak zvuk trube i glas arhandela, i mrtvi u Hristu će uskrsnuti. Oni koji su živi i ostali biće podignuti do oblaka. To će biti najpotresniji, kataklizmični događaj koji se ikada dogodio.

Biblija je takođe jasna, u 2. Petrovoj 3:10, da iako će „dan Gospodnji doći kao lopov u noći“, sam događaj će biti praćen „velikom bukom“. Poslednja polovina stiha kaže: „Nebesa će proći uz veliku buku, i elementi će se rastopiti od žarke vrućine, takođe će zemlja i dela koja su na njoj izgoriti.“ Nema ništa tiho ili tajno u tome!

Ne postoji način da osoba otvorenih očiju dođe na ideju o tajnom uznesenju. Zato verujem da neprijatelj stoji iza toga. On je taj koji je izmislio ideju da će se Hristos ušunjati i iskrasti, jer ne voli da misli da sva ta slava i čast idu Isusu.

Čuo sam jednog propovednika kako je prikazao drugi Hristov dolazak u tajnom uznesenju. Imao je lažne novine koje su bile štampane sa posebnim naslovima. Zamišljao je „Jovana“ kako se budi ujutro nakon što je Isus došao. Njegova žena je otišla. On misli: „Mora da je kod komšije.“ Nakon nekog vremena, telefonira komšinici, da bi otkrio da je i žena njegovog komšije nestala. Pitaju se šta se desilo sa njihovim ženama. Šta je odgovor? Isus je došao sinoć i iskrao ih na nebo!

Imao je i druge naslove u svojim „novinama“ o telima nestalim iz lokalne mrtvačnice. Šta se desilo? Isus je došao u noći. Zatim je usledila priča o padu aviona. Isus je došao i iskrao se sa pilotom i kopilotom, i teško ljudima koji su još uvek bili u avionu, iako je možda nekoliko putnika pošlo sa pilotom i kopilotom.

Tako je propovednik nastavio kroz ove lažne novine, objašnjavajući svo uzbuđenje i zaprepašćenje kada se, bez ikakvih svetih anđela na nebu, bez trube i vike i slave, Isus ušunjao i iskrao. Kako besmisleno! Ipak, hiljade hrišćana koji čitaju Bibliju to prihvataju.

Ako možete da oprostite samo malo posvećenih spekulacija, da li je moguće da je u pokušajima đavola da lažira Hristov dolazak, on možda preuzeo kontrolu negde u svemirskom programu? Ako ste mnogo čitali o letećim tanjirima, znate da postoje teški spiritualistički prizvuci. Bez obzira da li Sotona ima ikakve veze sa njima ili ne, znamo da kada događaji koji prethode Hristovom drugom dolasku dođu do kulminacije, Sotonine obmane će imati gotovo nadmoćan uticaj, prevarivši, ako je moguće, i same izabrane. Vidite Matej 24:24.

Uprkos svemu tome, Bog nebeski, kome pripada čast i slava i moć, dovršiće ono što je započeo.

On dolazi da povede one koji su spremni da Ga dočekaju. Šta je potrebno da biste bili spremni? Potrebno je nešto više od želje da se oslobodite sveta nevolja. Potrebno je nešto više od želje da se pobjegne od gladi, zemljotresa i tornada. Potrebno je nešto više od želje da budete oslobođeni

od svojih neprijatelja. Upravo zbog toga Ga je jevrejski narod u Hristovim danima odbio pri Njegovom prvom dolasku, jer ih je više zanimalo izbavljenje od Rimljana nego izbavljenje od greha. Potrebno je više od toga da budete bolesni i umorni od nevolja i bola, žalosti i suza da biste bili spremni da sretnete Isusa kada On dođe.

Potrebna je spoznaja da postoji Bog koji nas voli, i potreban je odgovor tom Bogu ljubavi.

Čuo sam mlade ljude kako govore: „Ne treba mi Bog.“ Ali pitanje im ne pada na pamet: „Da li sam potreban Bogu?“ Ako me Bog želi na nebu, voleo bih da budem tamo, zar ne? Ako me Isus želi tamo, ja želim da budem tamo sa Njim.

Da li ti nešto znači da te Isus, koji je umro za tebe, želi tamo? On poseduje stoku na hiljadu brda. On poseduje zlato i srebro. Zemlja je Njegova. Ali dolazi dan kada će Bog pogledati dole i reći: „I oni će biti moji. „Ti će mi biti blago, veli Gospod nad vojskama, u onaj dan kad ja učinim, i biću im milostiv kao što je otac milostiv svome sinu koji mu služi.“ Malahija 3:17. Bog se ne raduje samo stoci na hiljadu brda. Nije zadovoljan samo zlatom i srebrom. On želi ljude. On želi da i ti i ja budemo Njegovi. Isus je obećao da možemo biti među tom grupom ljudi koji čine Njegove dragulje kada ponovo dođe.

Čitamo u Jevrejima 9:28: „a drugom će se javiti bez grijeha na spasenije onima koji ga čekaju.“

Bio sam brućo na koledžu i nostalgican. Moj brat je već bio tamo 2 godine i poznavao je sve. Nisam poznavao nikoga. Bio sam usamljen. Prvih nekoliko nedelja je bilo pravi izazov.

Jednog petka nisam mogao više da izdržim. Stavio sam paket kartica grčkog rečnika u džep, misleći da ću ih usput naučiti napamet i krenuo sam da pešačim trista ili četiri stotine milja kući. Za toliko vremena možete naučiti mnogo grčkog jezika! Samo što grčki nisam naučio, jer sam tražio vožnju.

Stajao sam na pustinjском suncu sat vremena. Deset vožnji kasnije, pod okriljem mraka, zatekao sam se kako hodam ulicom našeg bloka. Bio sam kod kuće! Prišunjaо sam se na trem i pogledao kroz prozor. Moj otac propovednik je sedeo pored kamina i pregledavaо svoje beleške sa propovedi za sledeći dan. Moja majka je čitala. Otišao sam do vrata i otvorio ih, skočio unutra i rekao nešto što sam dugo znaо da kažem u kući kad god bih ušao: „Hajde da jedemo!“

Moj otac je skoro progutao svoju Adamovu jabuku, bio je tako iznenađen. Skočio je i došao i zagrlio me. To je bilo sve što sam očekivao. Ali majka? Majka je samo tiho sedela. Prišao sam joj, poljubio je i rekao: „Zar nisi iznenađena, mama?“

„Ne.“

„Kako to?“

„Znala sam da dolaziš.“

Šta je to kod majki, ne znam. Mora da imaju nešto unutra što mi ostali nemamo. Ali znala je da dolazim. I jednog od ovih dana kada Isus ponovo dođe, biće grupa ljudi koja neće biti iznenađena, jer će znati da On dolazi.

Umesto da kažu: „Hajde da jedemo“, Isus će reći: „Dodi i večeraj“. Odvešće ih na drvo i ubrati plod i dati im ga - plod drveta života. Oni će živeti zauvek! Fantastično!

Kakav slavan dan, kada Isus ponovo dođe!

2. KRŠTEN U HRISTA

„Tako se s njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvih slalom očinom, tako i mi u novom životu da hodimo. Jer kad smo jednaki s njim jednakom smrću, bićemo i vaskrsenjem; Znajući ovo da se stari naš čovjek razape s njime, da bi se tijelo grješno pokvarilo, da više ne bismo služili grijehu.” Rimljanima 6:4-6.

Možda ste čuli za ženu koja je bila udata za muža perfekcionista. Bilo je to jadno. Što je duže živela sa njim, sve je više shvatala da mu je nemoguće ugoditi. Ako je krompir bio samo malo previše braon, ponedjeljak je bio tamnoplav. Ako kuća nije bila u redu, stvari su postale veoma teške. Njegova preokupacija savršenstvom bila je toliko nepodnošljiva da je jedne noći, dok je ležala budna razmišljajući o svojoj užasnoj situaciji, počela da pokušava da smisli izlaz.

Zaklela se da će živeti sa njim „dok nas smrt ne rastavi“. On je mirno ležao pored nje, a ona je pomislila: „Možda bih mogla samo.... Ali to bi je moglo dovesti u goru nevolju! Onda je pomislila da se ubije. Uostalom, ili je on morao da ode ili ona da ode!

Shvatila je da bi idealna situacija bila da ona umre i tako se oslobodi ovog braka, a zatim se vrati u život i uda za nekog drugog. Znam da ovo zvuči prilično komplikovano, ali Biblija kaže da moramo umreti za grehe za koje smo u braku i oživeti i živeti novim životom u braku sa Isusom. Pročitajte o tome u Rimljanima 6 i 7.

Ako želite da se ubijete, postoji nekoliko načina da to uradite. Možete se popeti na vrh visoke zgrade i skočiti. Možete se baciti sa mosta. Možda će vas spasiti obalska straža, ali šanse idu u prilog vašem uspehu. Možete napuniti pištolj i staviti ga na glavu i povući obarač. Možete uzeti preveliku dozu neke smrtonosne droge. Ali postoji jedan način na koji ne možete da se ubijete. To je biblijski način. Morate biti razapeti, a sami sebe ne možete razapeti. Pavle je rekao: „s Hristom se razapeh... sad živim.“ Galatima 2:19,20.

Dok čitate u prvih nekoliko stihova Rimljanima 7 analogiju o mužu koji gleda na sitnice, shvatate da zakon kaže da morate da uradite ovo, i da morate da uradite ono. I nema šanse da ispunite zakon – ili pobegnute od njega – jer ste u braku sa njim. Smrt je jedini izlaz. Ako umreš zakonu, kaže Pavle, možeš ustati u novi život i biti oženjen drugom. Isus nam je omogućio da umremo sa Njim, da budemo sahranjeni sa Njim u krštenju i da vaskrsnemo da živimo novi život sa Njim. To je ono što je simbol krštenja.

U Starom zavetu postojao je niz ceremonija. U Novom zavetu postoje samo tri: brak, večera Gospodnja i krštenje. Brak je bio Božja ideja od početka; Večera Gospodnja imala je svoje korene u službi Pashe u vreme Izlaska. Krštenje je, međutim, novo u Novom zavetu, koje je hrišćanima predstavio Jovan Krstitelj, a odobrio ga je Isus.

Neki ljudi ove tri ceremonije nazivaju sakramentima. Za mnoge hrišćane, sakrament uključuje ideju da sama ceremonija uzrokuje da se nešto dogodi. Hrišćani koji misle o krštenju kao o sakramentu osećaju da ih krštenje zapravo menja. Ali protestantsko verovanje je da krštenjem jednostavno priznajemo iskustvo koje se već dogodilo. Ljudi koji su smatrali da će im krštenje nešto učiniti u smislu promene njihovih života i oslobađanja od greha često su bili veoma razočarani.

Jednom kada sam bio u poseti jednoj ženi u vezi duhovnih stvari, ona je rekla: „Ne pričaj sa mnom o krštenju. Krstila sam se tri puta, i nijedno od njih nije bilo korisno.” Mislila je da je krštenje neka vrsta vakcinacije koja će je vakcinisati protiv greha, iskušenja i neuspeha.

Zbog toga su protestanti odlučili da krštenje nazovu ceremonijom ili obredom. To je simbol. U krštenju je, za onoga ko ga traži, sasvim određeno spoznanje prisustva Boga i svetih anđela, jer nam Biblija kaže da je radost na nebu kada se grešnik pokaje.

Adventisti sedmog dana veruju da postoji samo jedan oblik krštenja. Grčka reč od koje potiče krštenje znači uranjanje. Rana crkva nije imala pitanja o tome. Tek oko hiljadu godina posle Hristovog vremena uveden je bilo koji drugi oblik krštenja. Razlog za promenu bila je jednostavna pogodnost.

Sa tim niko neće da se raspravlja! Nama pastorima nije zgodno da napustimo propovedaonicu i presvučemo se i uđemo u bazen za krštenje. Nije zgodno da đakon čisti bazen za krštenje i puni ga i zagreva vodu na pravu temperaturu. Kandidatima za krštenje nije zgodno da se spremaju, pa da pokvase kosu, pa da se ponovo suše i oblače. Potrebno je vreme, nezgodno je, a neki misle da je to i ponižavajuće.

Ali mogu li da vas podsetim da se Isus otkriva u ovoj službi čak i ako je nezgodna. Pogodnost nije važan kriterijum za neke stvari koje radimo, a nikada nije bila ni kriterijum za ono što Isus radi. Isusu nije bilo zgodno da putuje dugim putovanjem od neba do zemlje. Nije bilo zgodno da se rodi kao beba u Vitlejemu. Nije mu bilo zgodno da trideset tri godine vodi borbu prsa u prsa sa đavolom. Nije mu bilo zgodno da oseti trnov venac pritisnut u Njegove slepoočnice. Nije mu bilo zgodno da mu ruke budu prikovane na krst. Nije bilo zgodno da ga Otac napusti.

Isus je pokazao u svojoj brizi za nas da nije posebno zainteresovan za udobnost. Za nas je učinio neke stvari koje su bile najnezgodnije.

Jovan Krstitelj je verovatno mogao smisliti pogodniji način za krštenje od spuštanja u vodu reke Jordan. Nije mu bilo zgodno da mu glava bude odrubljena samome u tamnici. Učenicima nije bilo zgodno da umru mučeničkom smrću. Smrt nije bila zgodna za hiljade koji su svedočili tokom dugih mračnih vekova verskog progona; ili za Husa i Jeronima koji su spaljeni na lomači. Nikada nije bilo ničeg zgodnog u tome da se uvek sledi Božja Reč. Pogodnost nije problem. I zahvalan sam što je Isus bio voljan da mu bude neugodan, da bismo kroz Njegovo siromaštvo mogli da se obogatimo.

Dakle, nećemo dublje razmatrati tačku uranjanja. To je jedini oblik biblijskog krštenja, i to možete sami da proverite. Ne morate da tražite daleko.

Sada pogledajmo preduslove za krštenje. Postoje tri: Prvo, osoba mora da razume. U velikom evanđeoskom nalogu, Isus je rekao svojim sledbenicima: „Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime oca i sina i svetoga Duha.“ Matej 28:19, 20. Obratite pažnju na redosled: prvo poučavajte, pa krstite. Ovo isključuje krštenje novorođenčadi. „Učeći ih da sve drže što sam vam zapovijedao.“

Kada čovek odluči da se krsti, on javno priznaje da je poučen od Boga i da razume. Znam jednu mladu osobu kojoj je obećana nova Honda ako će se krstiti. To je naivan roditelj koji bi koristio tu vrstu mamca umesto „učeći ih da sve drže.“

Pročitajte drugi preduslov u Marku 16:16: „Koji uzvjeruje i pokrsti se, spašće se; a ko ne vjeruje osudiće se.” Ne propustite ovo, radi onih koji nikada nisu imali priliku da se krste. „Koji

uzvjeruje i pokrsti se, spašće se.“ U tekstu se ne kaže da će onaj ko ne veruje i nije kršten biti izgubljen. O večnoj sudbini ne odlučuje prvenstveno krštenje, jer postoje izuzeci od pravila. O večnoj sudbini odlučuje vera i poverenje u Gospoda Isusa.

Razbojnik na krstu bio je izuzetak od pravila krštenja. Neki ljudi se kriju iza razbojnika na krstu. Jedan pastor je podsticao člana crkve da se uključi u misionarski rad. Neki član crkve je rekao: „Razbojnik na krstu nikada nije obavljao nikakav misionarski rad.“

Pastor je rekao: „Pa, šta je sa davanjem iz sopstvenih sredstava za pomoć ljudima u stranim zemljama?“

Član crkve je odgovorio: „Razbojnik na krstu nikada nije dao novac, a on će biti u carstvu.“

Na kraju je pastor rekao: „Čini mi se da je razlika između tebe i razbojnika na krstu u tome što je on bio razbojnik na samrti, a ti si živ.“

Nije sigurno sakriti se iza razbojnika na krstu. Međutim, ako bi se osoba našla u istim okolnostima kao i razbojnik i ne bi mogla da se krsti, onda bi, očigledno, važio izuzetak.

Za većinu nas važi stih koji glasi: „Koji uzvjeruje i pokrsti se, spašće se.“ To je obećanje. Da li se od krštenog hrišćanina traži da nastavi sa doživotnim besprekornim delima i dobrim ponašanjem? „Koji uzvjeruje i pokrsti se, spašće se.“ To je to.

Pročitajte još jedan tekst o krštenju, Dela apostolska 8:36-38. Evo izuzetka od drugog pravila. U većini slučajeva, krštenje je osmišljeno da bude javno ispovedanje vere u Isusa, ali postoje izuzeci kao što vidimo u ovoj priči o prvom zabeleženom hrišćanskom stoperu, Filipu, i etiopskom rizničaru. Dok Etiopljanin prelazi pustinju u svojim kočijama, Filip se penje na njih i propoveda iz Svetog pisma koje Etiopljanin čita. „Kako idahu putem dođoše na nekaku vodu; i reče uškopljenik: evo vode, šta brani meni da se krstim?“ Uvek mi se to dopadalo. „Evo vode, šta mi smeta u tome da se krstim?“ Jednostavno pitanje, ali je usledio dubok čin. „A Filip mu reče: ako vjeruješ od svega srca svojega, možeš. A on odgovarajući reče: vjerujem da je Isus Hristos sin Božij.“ Primetite da je način krštenja bio uranjanje. „I zapovjedi da stanu kola, i sidoše oba na vodu, i Filip i uškopljenik, i krsti ga.“

Treći preduslov za krštenje nalazi se u istoj knjizi, Dela apostolska 2:38. To je dan Pedesetnice. Petar propoveda. Usred njegove propovedi skupljeni ga prekidaju. Obratite pažnju na stih 37: „A kad čuše, ražali im se u srcu, i rekoše Petru i ostalijem apostolima: šta ćemo činiti, ljudi braćo?“ Razmislimo o ovom pozivu na krštenje – ovi ljudi su napravili svoj vlastiti poziv!

Petar je odgovorio: „A Petar im reče: pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje grijeha.“ Pokajati se. To je treći preduslov. (1) Budite poučeni. (2) Uzdajte se u Gospoda Isusa. (3) Pokajte se.

Biblija je vrlo jasna da pokajanje nije nešto što činimo više nego što možemo sami sebe da razapnemo. Pokajanje je dar koji Bog daje. Dozvoli da objasnim. Ako je pokajanje žaljenje za naše grehe i okretanje od njih, postoji samo jedan način da se to desi. Mora da nam je žao zbog nečeg više od toga što imamo na primer, biti u skladu sa dve kamene ploče koje nam gledaju u lice. Pokajanje je više od žaljenja zbog nezadovoljstva muža koji je previše pedantan, koji nikada nije zadovoljan načinom na koji je nameštaj raspoređen. Pokajanje uključuje više od toga da ste u braku sa pogrešnom osobom i da vam je žao zbog toga. Pokajanje uključuje venčanje sa pravom osobom, ljubav prema njoj i žalost kada je razočaramo ili izneverimo. To je shvatanje da nas i dalje voli; to je slomljeno srce kada smo razočarali ovu osobi koju volimo. Pokajanje

zahteva lično upoznavanje sa Gospodom Isusom Hristom. Kada Ga poznajemo kao našeg najboljeg Prijatelja i razočaramo Ga i unesemo tugu u Njegovo srce kao što je Petar učinio u noći odricanja, to slama i naša srca, zbog ljubavi. Pokajanje se odnosi samo na slomljena srca, a ne samo na prekršeni zakon.

Zato Rimljanima 2:4 kaže da nas Božja dobrota vodi ka pokajanju. Njegova dobrota, Njegova ljubav, Njegovo strpljenje i dugotrajno trpljenje, način na koji se nosio sa nama kroz ceo naš život, i način na koji nas prati čak i kada bežimo - kada osetimo ovu ljubav, padamo na kolena u tuzi zbog toga što smo Ga izneverili.

Zapamtite da pokajanje uključuje stvarnu, živu osobu koja oseća, koja može da se povredi i koja plače kada ljudi ne veruju. Isus je plakao na Lazarevom grobu, ne zato što je Lazar bio mrtav - to nije bio problem za Životodavca. Plakao je zbog neverovanja ljudi.

Apostol Pavle se podsetio na tri preduslova neposredno pre nego što je postao apostol Pavle. Video je jarku svetlost na putu za Damask. Oči su mu bile zaslepljene, a srce omekšalo. Konačno, Bog mu je poslao Ananiju, pobožnog vernika, koji mu je rekao u Dela apostolska 22:16: „I sad šta oklijevaš? Ustani i krsti se, i operi se od grijeha svojijeh, prizvavši ime Gospoda Isusa. ” Ne čekaj, Pavle. Ne čekaj. Ustani i krsti se. Sve je već urađeno da tvoji gresi budu oprani. To je radosna vest!

Kad bi Gospod Isus mogao da dođe kod vas, sada, lično, i da priđe pravo do vas i pogleda vas u oči i kaže: „Želeo bih da trgovim. Želeo bih da ti dam svu svoju pravednost i da uzmem sve tvoje grehe“, da li biste uradili takvu zamenu? To je upravo ono što On želi da uradi, upravo sada. Kako možeš izgubiti? Zašto čekaš? Ako ste odgađali, možda već duže vreme, nemojte više. Ustani i krsti se i operi grehe svoje.

Jedna starija žena me je pozvala da proučavam sa njom u njenoj kući. Proučavali smo jevanđelje nekoliko nedelja i jednog dana je rekla da želi da se krsti. U procesu naših diskusija, otkrio sam da je u svojim ranijim danima bila veoma raspuštena osoba, nije marila za Boga ili veru, ili religiju ili standarde morala. Isus ju je konačno sustigao. Imala je mnogo bora na licu. Ako pustiš da te Isus rano stigne, sačuvaćeš mnogo bora na licu. Na dan svog krštenja, pre nego što smo ušli u bazen za krštenje, rekla mi je: „Hoćeš li mi učiniti uslugu?“

„Naravno“, rekao sam. „Šta je to?“ Nisam znao u šta se upuštam!

Rekla je: „Kada me spustiš pod vodu, želim da me držiš ispod i brojiš do deset, polako.“

Rekao sam: „Molim?“

Rekla je: „Ozbiljna sam.“

Rekao sam: „Jesi li siguran da možeš da izdržiš?“

Ona je rekla „Da. Želim da budem siguran da su svi moji gresi oprani.“

Možda se poigravala idejom sakramenta! Ali bila je iskrena u tome. Simbol joj se dopao.

Ja sam tako uradio. Držao sam je i brojao do 10, polako. Bila je prezadovoljna!

S vremena na vreme ljudi postavljaju pitanja o drugom krštenju. Šta je razlog za to? Prema Delima 19, postoji biblijski razlog za krštenje po drugi put. To ne mora imati direktne veze sa rastom u hrišćanskom životu.

To ima veze sa nekom istinom za koju niste znali i koju ste gazili ili zanemarivali. Kada su vernici u Delima 19. čuli istinu za koju nisu bili svesni, krstili su se po drugi put.

Naša praksa u Adventističkoj crkvi je bila da krstimo nekoga drugi put ako je jednom bio hrišćanin, ali je okrenuo leđa Bogu i otišao svojim putem, a zatim je želeo da se vrati. Kada takvi ljudi budu ubeđeni da žele da obnove svoje javno ispovedanje Isusa Hrista, oni bivaju ponovo kršteni.

S vremena na vreme neko kaže: „Kršten sam kada sam imao 10 ili 11 godina samo zato što su svi moji prijatelji bili. Nisam znao šta to znači. Od tada sam umro, ali niko nije prisustvovao mojoj sahrani. Ponovo sam rođen, a niko nije slavio moj rođendan. Voleo bih da se ovog puta stvarno krstim.” Ne oklevamo kada je osoba ubeđena duže vremena da to želi.

Neki ljudi kažu da je sramota biti kršten, a nekima jeste. Oni žele da se krste privatno, i to bi bilo u redu, pretpostavljam, pod istim okolnostima i u istom smeru Duha kao što nalazimo u Filipovom krštenju Etiopljana. Ali Jovan Krstitelj i Isus su pokazali da je krštenje, po pravilu, javno ispovedanje Gospoda Isusa.

Posramljujući? U mislima vidim malu ženu u gomili. Godinama je muči krvarenje. Ona je plaha, povučena i stidljiva. Isus prolazi. Ona se provlači kroz gomilu i uspeva samo da dodirne rub Njegove odeće. Ona je izlečena! Sada, obično, kada se čovek izleči, on skače i viče i hvali Boga, čak i niz središnji prolaz hrama, kao hromi čovek. Ali ne ova žena. Njena plašljivost je veća od njene radosti. Ona je radosna, ali je toliko stidljiva da počinje da nestaje u gomili.

Isus kaže: „Ko me se dotakao?“

Ukočila se od straha.

Isus insistira: „Ko me je dotakao?“ Zašto? Da li je hteo da osramoti ženu kojoj bi bilo prijatnije da nestane u mnoštvu? Ne. Znao je da bi bilo za njeno dobro, ne samo za njegovo dobro ili za dobro publike, da javno prizna šta joj se dogodilo. Tako je i na javnom krštenju. Matej 10:32: „A koji god prizna mene pred ljudima, priznaću i ja njega pred ocem svojijem koji je na nebesima.“

Možemo biti zahvalni za privilegiju koju i danas imamo krštenja i za javno ispovedanje naše posvećenosti Gospodu Isusu Hristu.

3. ZAJEDNICA SA ISUSOM

Jednog evanđelistu adventista sedmog dana su pitali zašto adventisti drže subotu sedmog dana umesto da obožavaju sa ostatkom hrišćanskog sveta prvog dana u nedelji. Evanđelist je odgovorio: „Mi verujemo u poštovanje subote kao spomena stvaranja, jer to kaže Biblija, i želimo da sledimo ono što Biblija kaže.“

Onaj koji se suočio s njim je rekao: „Niko zaista ne sledi sve ono što Biblija kaže. To se ne može uraditi. Zašto, ako zaista verujete i sledite sve ono što Biblija kaže, morali biste jedni drugima da perete noge.“

Na to je adventistički jevanđelista odgovorio: „Mi to radimo!“ Danas je u hrišćanskoj crkvi vrlo malo ljudi koji veruju u tri trećine Večere Gospodnje. Ima onih koji veruju u dve trećine, a ima i onih koji veruju u jednu trećinu. Ako bismo službu poznatu kao Pričešće podelili na tri dela, imali bismo uredbu o pranju nogu, čaši i hlebu. Neke hrišćanske crkve uzimaju samo hleb, a druge hleb i čašu. Samo nekolicina uzima sva tri dela.

Sada, naravno, različiti ljudi Pričešće zovu različitim imenima. Jedna crkva to naziva sakramentom. Drugi to nazivaju uredbom doma Gospodnjeg. Jedni to zovu Pričešće, a drugi je nazivaju Večerom Gospodnjom. Različite oznake, ali ista osnovna služba.

Biblijski zapis o službi pranja nogu nalazi se u samo jednom poglavlju, Jovanu 13. Sva četiri pisca jevanđelja govore o Večeri Gospodnjoj. Međutim, samo Jovan govori o sva tri dela. Hajde da pročitamo odgovarajuće stihove, počevši prvo od Jovana 13.

„A pred praznik pashe, znajući Isus da mu dođe čas da prijeđe iz ovoga svijeta k ocu, kako je ljubio svoje koji bijahu na svijetu, do kraja ih ljubi. I po večeri kad već đavo bješe metnuo u srce Judi Simonovu Iskariotskome da ga izda. Znajući Isus da mu sve otac dade u ruke, i da od Boga iziđe, i k Bogu ide.“ - Kakav uvod! Kakav uvod u ostatak priče! Ali je to veoma značajno. Obratite pažnju posebno na poslednji deo tog uvoda. „Znajući Isus. . . da od Boga iziđe, i k Bogu ide.“

Isus je znao ko je On. Znao je da će se vratiti svom Ocu. On je znao da je On Bog. Znao je odakle je došao, znao je da je Stvoritelj, znao je da je On taj koji je rečju stvorio svetove. Ako je neko ikada zaslužio slavu i čast, to je bio Isus. On je sve to znao. Zatim Jovan govori šta je učinio, počevši od 4. stiha.

„Ustade od večere, i skide svoje haljine, i uze ubrus te se zapreže.“

Vidite li kontrast? Kako svečano, pokorno deluje na ljudsko srce! Možete videti primer vremena kada je Isus bio na nebu i ustao sa svog prestola, odložio svoje kraljevske haljine i opasao se u liku čovečanstva, da bi došao na zemlju da postane sluga i Spasitelj celog čovečanstva.

Zatim dolazi priča o Petru, koju ćemo za sada preskočiti i spustiti se na 12. stih: „A kad im oprao noge, uze haljine svoje, i sjedavši opet za trpezu reče im: znate li što ja učinih vama? Vi zovete mene učiteljem i Gospodom; i pravo velite: jer jesam. Kad dakle ja oprah vama noge Gospod i učitelj -“ Evo razloga broj jedan zašto treba da peremo noge: “I vi ste dužni jedan drugome prati noge.” Sada za razlog broj dva: „Jer ja vam dadoh ugled da i vi tako činite kao što ja vama učinih. Zaista, zaista vam kažem: nije sluga veći od gospodara svojega, niti je poslanik veći od onoga koji ga je poslao.” Evo razloga broj tri: „Kad ovo znate, blago vama ako ga izvršujete.“

Dakle, koja su tri razloga za držanje uredbe o pranju nogu? Isus kaže da treba, On je naš primer i bićemo srećni ako to činimo.

Da li ste srećni da perete nečije noge? Da li ste zaista srećni što vam peru noge tokom ove uredbe? Pretpostavljam da postoje ljudi koji u službi nalaze pravi smisao, koji pronalaze Isusa otkrivenog u njoj. Ako jedne subote učestvuju u ovoj službi, a dogodi se da sledeće subote posete drugu crkvu u kojoj se služi sveta večera, oni su presrećni. Ali sretao sam i ljude koji, ako su učestvovali na službi u jednoj crkvi, a sledeće subote dođu u drugu crkvu gde se služi pričešće, kažu: „To smo već radili za ovo tromesečje. Nećemo to ponoviti!” Oni misle da su već odradili svoj deo!

Neki namerno izostaju iz službe svakog tromesečja jer smatraju da je to neukusno i odbojno. Kao što je jedna žena rekla: „Pa, da pereš nečije noge! Tako se radi u bolnici! To se ne radi u crkvi.” Jedan učenik mi je rekao: „Obično sam perem noge!” Može li biti da ovde postoji poruka - da dozvolite nekom drugom da uradi za vas ono što obično radite za sebe?

Jedno od mojih omiljenih pitanja kada imamo ovaj čin je da pitam osobu sa kojom učestvujem: „Šta vam je teže da uradite, da perete tuđe noge ili da perete svoje?” Uobičajeni odgovor je da je teže da vam neko drugi pere noge. Zašto? Da li je sramota? Da li je to privatna stvar, da ne želite toliko javno da otkrijete svoja stopala? Ili postoji nešto duboko u sebi što se opire zavisnosti od nekog drugog?

Da li je moguće da se mnogi od nas pretvaraju da im to ne smeta da bi izgledali ponizno ili da izgledaju posramljeni tokom službe, iako to zaista jesu? Davanje može biti svakodnevna tema o kojoj tako često razgovaramo. Jedna od najzanimljivijih stvari je gledati grupu adventista kako peru noge. Posramljeni do suza, pokušavaju da se ponašaju kao da nisu! Ovo je navelo neke od nas da zauzmu ovu poziciju: Možda postoji nešto dobro u tome da ste poniženi; možda, umesto da se borimo protiv toga i da se ponašamo kao da se to ne dešava, trebalo bi da priznamo svoje poniženje i da tražimo dobro koje je uključeno u ono što se ponekad naziva „činom poniznosti“. Može biti ponižavajuće da vam neko pere noge, a može biti ponižavajuće da drugome perete.

Imajući to na umu, vratimo se na deo našeg Svetog pisma o Petru, Jovan 13:6 i dalje. „Onda dođe k Simonu Petru, i on mu reče: Gospode! zar ti moje noge da opereš? Isus odgovori i reče mu: što ja činim ti sad ne znaš, ali ćeš poslije doznati. Reče mu Petar: nikad ti nećeš oprati mojijeh nogu.“ Dakle, Petru je bilo teško da mu peru noge. Ali zašto? Petar je znao da je Hristos Sin Božiji, i smatrao je da Hrist ne treba da radi ovu vrstu posla. Već se osećao krivim što se nije dobrovoljno sam prijavio da to uradi.

U to vreme, bio je običaj da pre nego što grupa ode predaleko u večernjim aktivnostima, da sluga opere prašnjave noge gostima; a ako sluga nije bio dostupan, onda se neko dobrovoljno javio. Naravno, ne možete očekivati dobrovoljca od grupe učenika koji su se svađali ko će biti najveći. Mislim, ako planiraš da sediš na desnoj ili levoj strani dolazećeg kralja, ne idi okolo da pereš noge ljudima.

Petar je bio ponižen pri pomisli da mu je Isus oprao noge. Ali Isus je rekao: „Ako te ne operem nemaš dijela sa mnom.“

Stih 9: „Reče mu Simon Petar: Gospode! ne samo noge moje, nego i ruke i glavu.“ Uvek smo se smejali i voleli Petra zbog toga! „Isus mu reče: opranome ne treba do samo noge oprati, jer je sav čist.“ Petar je već bio oprao ruke i glavu na krštenju. Pretpostavljam da zato ponekad kažemo da je pranje nogu minijaturno krštenje. Tako se kaže iako to zapravo nije navedeno.

Tada je Isus rekao čudnu stvar: „I vi ste čisti, ali ne svi. Jer znadijaše izdajnika svojega, zato reče: niste svi čisti.“ Ko je bio izuzetak? Juda. To je značilo da su ostali čisti. Ali upravo su se svađali ko će biti najveći. Ipak, Isus je rekao: „Vi ste čisti.“ Kako to možete da sastavite? Obratite pažnju na ovaj komentar iz klasične knjige o Hristovom životu, Čeznja vekova, strana 646: „Petar i njegova braća bili su oprani u velikom izvoru otvorenom za greh i nečistotu. Hristos ih je priznao za Svoje. Ali iskušenje ih je odvelo u zlo, a i dalje im je bila potrebna Njegova milost čišćenja. Kada se Isus opasao peškirom da spere prašinu sa njihovih nogu, On je samim tim činom želeo da ispere otuđenost, ljubomoru i gordost iz njihovih srca. Ovo je imalo mnogo veće posledice od pranja njihovih prašnjavih nogu. Duhom koji su tada imali, niko od njih nije bio pripremljen za zajednicu sa Hristom. Sve dok nisu dovedeni u stanje poniznosti i ljubavi, nisu bili spremni da učestvuju u pashalnoj večeri ili da učestvuju u službi uspomene koju je Hristos trebalo da uspostavi. Njihova srca moraju biti očišćena. Gordost i sebičnost stvaraju razdor i mržnju, ali sve je to Isus oprao perući im noge. Došlo je do promene osećanja. Gledajući u njih, Isus je mogao reći: 'Vi ste čisti.' Sada je postojalo sjedinjenje srca, ljubav jedni prema drugima. Postali su skromni i poučljivi. Osim Jude, svaki je bio spreman da drugome prepusti više mesto. Sada su sa smirenim i zahvalnim srcima mogli da prime Hristove reči.”

Dakle, imamo primer Petra i pouku iz Isusovih reči, da ako želimo da budemo deo s Njim, moramo se uključiti u ovu službu. Ako nas On ne opere, nemamo dela sa Njim.

U ranoj crkvi bio je običaj da obred pranja nogu bude deo Večere Gospodnje, ali je postepeno izbledeo. Nezgodno je, pa ga je bilo lako izostaviti. Ali adventisti sedmog dana i dalje veruju u to i praktikuju ga, jer to je ono čemu Sveto pismo uči.

Postoje različiti formati za Gospodnju večeru u našim različitim crkvama. Ponekad pevamo, a ponekad meditiramo. Znae dobro i dobro da vam ta služba ne znači mnogo kada provodite vreme pričajući o vremenu, komšijama i najnovijim vestima. Neki od nas su otkrili da čak i kada sa platforme govorimo o važnosti govora o duhovnim stvarima tokom službe pranja nogu, ili jednostavno ćutanja, nema nikakve razlike! Izlazimo odmah da obavimo ovu službu, a priča se isto nastavlja. Još jedna stvar koju su neki primetili je da čim smo popili sok od grožđa, dok mnogi još uvek drže šolju do usana, drugi bi što pre da odlože čaše. To nekima od nas smeta. Možda smo previše osetljivi. Ali da li zaista pokušavamo da požurimo kroz ovaj čin i završimo sa tim, ili pažljivo i svečano razmišljamo o tome šta radimo? Da li je to dužnost, ili je to pravi blagoslov?

Duh Božiji je posebno blizu za vreme svete večere. Reč sveta večera vezana za službu nije loša oznaka. Celokupno hrišćansko iskustvo se svodi na zajednicu sa Bogom. Zajedništvo je vreme kada se sveta večera odvija, u idealnom slučaju, dvosmerna komunikacija. Bog je posebno željan da komunicira s nama u ovom trenutku.

Sveta večera je nastalo u gornjoj sobi, sa Isusom i Njegovim učenicima. Oni su se okupili da proslave Pashu, koja je bila proslava izbavljenja iz Egipta. Dakle, ključna reč za službu večere Gospodnje je izbavljenje.

Znamo šta Egipat predstavlja. Ima veze sa svim onim što je mračno i grešno i protiv Boga. Poznato nam je čudesno izbavljenje Božjeg naroda iz egipatskog ropstva. Poznata nam je noć kada su Izraelci zaklali jagnjad i krvlju poprskali dovratnike. Jedna od glavnih svrha svete večere je da se krvlju Hristovom poškrope dovratnici naših srca.

Pretpostavljam da su ljudi tamo mogli postaviti mnogo pitanja. „Kakve koristi od prskanja dovratnika krvlju?“ Ali Bog je rekao da to učinimo, i oni koji su mu verovali uradili su to. Ljudi se danas pitaju kakvo dobro se postiže pranjem nogu. Ali Isus je rekao da to učinimo, i oni koji ga vole i slede nalaze smisao u tome i u okupljanju za trpezom Gospodnjom.

Na kraju želim da vas podsetim na tri izbavljenja koja slavimo u službi svete večere. Prvo, oslobođenje od krivice greha. Bog je obećao: „Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran je i pravedan da nam oprosti grijehe naše, i očisti nas od svake nepravde.“ 1. Jovanova 1:9. Oproštenje je pruženo na krstu, preko Božjeg Jagnjeta.

Drugo oslobođenje koje slavimo je oslobođenje od vlasti greha. „Ako li u vidjelu hodimo, kao što je on sam u vidjelu, imamo zajednicu jedan s drugim, i krv Isusa Hrista, sina njegova, očiscava nas od svakoga grijeha.“ 1. Jovanova 1:7. Obično mislimo da krv Hristova donosi oproštenje, ali primetite da nas krv oslobađa i od greha. Ovo su reči jedne pesme:

Da li biste bili slobodni od svog bremena greha?

Postoji moć u krvi, moć u krvi;

Da li biste pobedili zlo?

Postoji čudesna moć u krvi.

Treće, slavimo oslobođenje koje se još nije dogodilo, oslobođenje od sveta greha kada Isus ponovo dođe. Da li se ikada umorite od greha i bolesti i bola i straha i smrti i nadgrobnih spomenika i pretučenih beba i patnji miliona? Doći će dan kada će se Isus vratiti. Ovo je hrišćanska nada. Isus je to spomenuo kada je slavio tu prvu službu večere Gospodnje. Rekao je: „Jer kad god jedete ovaj hljeb i čašu ovu pijete, smrt Gospodnju obznajući, dokle ne dođe.“ 1. Korinćanima 11:26. Dok On ne dođe. Ponovo dolazi!

Dakle, vraćajući se u Egipat, kada su vernici poškropili dovratnike krvlju i bili izbavljeni pre jutro, i danas se možemo setiti i slaviti oslobođenje, oslobođenje koje dolazi kroz zajednicu sa Isusom dok prihvatamo Njegovu milost i moć.

4. NAJVEĆA SVETSKA PLJAČKA

Sveštenik jedne kongregacionalne crkve mi je rekao: „Mislim da je fantastičan način na koji narod Adventista sedmog dana daje desetak. Pokušavao sam da nateram svoju crkvu da učini isto.”

Da je mogao da natera deset ljudi da plate 10 odsto, mogao je to da zadrži kao svoju platu i imao bi prosečna primanja tih deset ljudi. Da je mogao da natera desetoricu u svojoj zajednici koji imaju najveće prihode da plate 10 posto, imao bi prosečan prihod desetorice najbogatijih u svojoj zajednici. Zar to ne bi bilo lepo?

Jedna od stvari zbog koje je propovednicima Adventističke crkve prijatno da govore o novcu je činjenica da propovednik adventista ne prima sredstva koja ljudi u lokalnoj crkvi daju u vidu desetina i prinosa. Svi deseci koji dođu lokalnoj crkvi šalje se lokalnoj konferenciji, određeni procenat ide diviziji, a određeni procenat svetskom polju. Sredstva se zatim raspoređuju prema ekonomskoj skali zemlje u kojoj propovednik služi.

Na primer, u Sjedinjenim Državama, jedan pastor može imati okrug sa dve crkve – jedna sa 40 članova, a druga sa 14. Jednom sam imao jednu crkvu takve veličine. Taj propovednik prima skoro istu platu i beneficije kao i pastor najveće crkve u državi.

Ovo ukida ideju da ako imate veću crkvu, možete dobiti veću platu. To potpuno opušta službenike u crkvi da pristupe pitanju desetka i prinosa samo na osnovu biblijske istine, bez ličnog interesa.

Još jedna stvar zbog koje je propovedniku adventista sedmog dana prijatno da govori o novcu je činjenica da i propovednici daju desetak. Tako da možemo zajedno da proučavamo kako bismo pronašli šta Biblija uči o novcu i davanju.

Počnimo tako što ćemo pogledati starozavetni stih, Psalam 24:1. Ovde otkrivamo ko sve poseduje. „Gospodnja je zemlja i što je god u njoj, vasiljena i sve što živi na njoj.” Sada razmotrite Agej 2:8: „Moje je srebro i moje je zlato, govori Gospod nad vojskama.“ Sada pređite na Psalam 50:10-12. Bog opet govori. „Jer je moje sve gorsko zvijerje, i stoka po planinama na tisuće. Znam sve ptice po gorama, i krasota poljska preda mnom je. Da ogladnim, ne bih tebi rekao, jer je moja vasiljena i sve što je u njoj.” Bog ovde zvuči prilično posesivno, zar ne? Ali On je Taj koji je sve stvorio, tako da ima pravo da kaže: „Moje je.“ Da li ste voljni da Mu date to pravo?

Neki ljudi kažu: „Ovo dokazuje da je Bog sebičan. Posesivan je. On je egocentričan.” Ovo je oduvek bila jedna od optužbi đavola protiv Boga. Ali krst je uklonio taj argument.

Obratite pažnju na nešto drugo, iz 5. Mojsijeva 8:18. Obratite pažnju na to odakle dolazi čak i bogatstvo koje smatramo svojim. „Nego se opominji Gospoda Boga svojega; jer ti on daje snagu da dobavljaš blago, da bi potvrdio zavjet svoj, za koji se zakleo ocima tvojim, kao što se vidi danas.“ Da li je moguće biti legitimno bogat? Možete li se setiti bilo kakvih biblijskih primera ljudi koji su to bili? Šta je sa Avramom ili Jovom ili Jakovom? Nije pogrešno biti bogat. Bog daje moć da se dobije bogatstvo. Važno je zapamtiti da je Bog taj koji ima tu moć. On je Taj koji je odgovoran.

Bez obzira na količinu našeg „bogatstva“, Biblija uči da deo treba da se vrati Bogu. 3. Mojsijeva 27:30 kaže da sav desetak pripada Gospodu, bilo desetina zemlje, bilo semena zemlje, ili ploda

drveta. Desetak, odnosno 10 odsto, izdvaja se za posebne namene. 4. Mojsijeva 18:21: „A sinovima Levijevim evo dajem u nasljedstvo sve desetke od Izrailja za službu njihovu što služe u šatoru od sastanka.“ Dakle, starozavetni princip je bio da su oni koji su služili u hramu bili izdržavani desetkom.

Neki misle da je desetak starozavetno učenje i da je Isus odbacio tu ideju. Do sada smo čitali prvenstveno starozavetne reference, pa hajde da sada pogledamo Novi zavet. Čini se da u Mateju 23:23 Isus umanjuje važnost desetka kada kaže književnicima i farisejima: „Dajete desetak od metvice i od kopra i od kima, a ostaviste što je najpretežnije u zakonu: pravdu i milost i vjeru.“ Ali stih se tu ne završava. Obratite pažnju na ostatak: „a ovo je trebalo činiti i ono ne ostavljati.“ Dakle, Isus nije odbacio desetak, već ga je koristio kao osnovu za poređenje da pokaže važnost drugih istina.

Još jedno novozavetno pominjanje desetka nalazi se u 1. Korinćanima 9:13, 14: „Ne znate li da oni koji čine svetu službu od svetinje se hrane? i koji oltaru služe s oltarom dijele? Tako i Gospod zapovjedi da oni koji jevanđelje propovijedaju od jevanđelja žive.”

Zatim u 15. stihu Pavle nastavlja da kaže da on sam to nije uvek koristio. Ponekad je pravio šatore da bi zaradio za život. Ali on je i dalje podržavao istinu da sluge jevanđelja treba da budu podržani jevanđeljem, iako on lično nije insistirao na tome. Dakle, ovde nalazimo da je svrha desetka, čak i u vremenima Novog zaveta, bila podrška službi.

Pa, gde da stavimo desetak? Neki smatraju da bi trebalo da mogu da rade sa tim kako žele, dajući ga gde god vide potrebu. Upoznao sam čoveka koji je verovao da može dati 10 procenata svojih talenata umesto 10 procenata svog novca. Bio je dobar na violini. Razvio je sistem po kome bi svirao poseban broj u subotnoj školi i to računao kao svoju desetinu za mesec. Ali hajde da primetimo šta je biblijsko učenje o ovom pitanju.

Malahija 3:8-11: „Eda li će čovjek zakidati Boga? a vi mene zakidate; i govorite: u čem te zakidamo? u desetku i u prinosu. Prokleti ste, jer me zakidate, vi, sav narod. *Donesite sve desetke u spremu* da bude hrane u mojoj kući, i okušajte me u tom, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta. I zaprijetiću vas radi proždrljivcu, te vam neće kvariti roda zemaljskoga, i vinova loza u polju neće vam biti nerodna, veli Gospod nad vojskama.”

Pa gde treba da ide desetak? Da li znate gde je skladište? Da li je to kutija ispod madraca na krevetu? Pustimo Bibliju da tumači samu sebe. Nemija 13:12: „I svi Judejci donosiše desetke od žita i vina i ulja u spremu.“ Spreme! Ako imate objašnjenje u svojoj Bibliji, možete pogledati referencu tamo. Verovatno kaže „ili skladišta“. Zatim postoji tekst u Malahiji 3:10 koji smo upravo pročitali. Sada pogledajte Nemiju 10:38: „I da bude sveštenik sin Aronov s Levitima kad Leviti uzimaju desetak, i da Leviti donose desetak od desetka u dom Boga našega, u klijeti, u spremu njegove.“ Obratite pažnju na ideju koja se provlači kroz ove stihove o zajedničkoj riznici u crkvi.

Ponekad ljudi brinu o zloupotrebi sredstava i da li treba da donesu svoja sredstva u skladište ako se ne slažu sa odlukama onoga ko je stavljen na čelo blagajne. Jedna od najvećih zloupotreba sredstava nalazi se u 2. Mojsijeva 32. Izraelci su izneli veliko bogatstvo iz Egipta jer su poslednje noći „osiromašili Egipćane“. Zatim, na Sinaju, Aron je naredio da mu donesu zlato da bi napravio zlatno tele. Moraćete da priznate da je ovo bila teška pronevera. Na kraju su ga popili. Videti Izlazak 32:20.

Bog je pokazao na Sinaju da zna šta se dešava i da je još uvek glavni. On nije rekao ljudima da prestanu da donose svoje zlato u blagajnu samo zato što su sredstva zloupotrebljena u ovom konkretnom incidentu.

Pre nekoliko godina bio sam pastor crkve koja je imala problem sa lokalnom crkvenom školom. Uvek je bila u finansijskim problemima. Jedan od lokalnih biznismena odlučio je da uplati sav svoj desetak u školski budžet kako bi pokušao da škola ostane otvorena, umesto da ga šalje u crkvenu kasu. Ali škola je i dalje bila u velikoj nevolji.

Neki od članova školskog odbora otkrili su da on koristi svoj desetak na ovaj način i odlučili su da Bog ne može blagosloviti školski program ako se dozvoli da se ovakve stvari nastave. Jasno su mu stavili do znanja da više ne žele njegov novac ako dolazi od desetka.

U početku je bio malo povređen, ali je kasnije bio impresioniran kada je crkvena škola, bez njegovog desetka, brzo otišla u pozitivno i ostala u plusu.

Drugi čovek u istoj crkvi slao je svoj desetak u određenu misionarsku stanicu za koju je znao. Takođe je sponzorisao studenta na medicinskom fakultetu i izdržavao je porodicu u potrebi. Imao je nekoliko vrednih projekata koje je podržavao sa svojom desetkom. Crkva je počela da proučava ovo pitanje unošenja desetka u spremu, odnosno crkvenu blagajnu, odakle će je crkvena organizacija razdeliti.

Ovaj čovek je prošao kroz veliku borbu. Nije znao šta da radi. Ali jedne noći mi je rekao da je konačno doneo odluku da preda 10 procenata u spremu - ali da će platiti dodatnih 10 procenata da nastavi da izdržava misionarsku stanicu, studenta medicine i tu porodicu u nevolji. Tog meseca njegov poslovni profit je fenomenalno skočio i ostao nakon toga. Pridružio se ostalim ljudima koji su to pokušali, ali nikada nisu uspeali da nadmaše Boga. Jesi li pokušao? Ne možete nadmašiti Boga u davanju!

Zauzimam stav da nam je Bog dao na volju u Malahiji 3, i iako postoji mnogo veći blagoslov u davanju iz pravih motiva, Bog je čak predvideo da se Njegovo obećanje ispuni kada dajemo iz loših motiva! Video sam da se to desilo. Desilo mi se to.

Ovo je jedino mesto za koje znam gde je Bog rekao: „Iskušajte me“. Neki su odlučili da plate desetak u poslovne svrhe i otkrili su da je Božje obećanje sigurno čak i u onim okolnostima, gde su plemeniti motivi poput ljubavi i zahvalnosti izostavljeni. Kada dođete do sličnog otkrića, očekujem da ćete želeći da poboljšate svoje motive. Probajte i vidite da li sam u pravu!

Statistike pokazuju da je verovatno samo 50 do 60 procenata adventista sedmog dana verno davanju desetka. Ovo se razlikuje od mesta do mesta, ali članovi crkve koji ne daju desetak jednostavno pokazuju (1) nedostatak vere, (2) neznanje ili (3) lošu procenu. Desetak je pametna stvar! Dokazana je činjenica da devet dolara sa Božjim blagoslovom ide mnogo dalje od deset dolara bez Njegovog blagoslova. Ako ste probali, znate da je istina. Čak osam dolara sa Božjim blagoslovom ide dalje od deset dolara bez blagoslova.

Do sada smo govorili o desetku. Moram uključiti desetke i *prinose*. Bog je zakidan u desetku i prinosisima, prema Malahiji 3. Neki koji veoma verno daju desetak daju vrlo male prinose. Zaboravljaju da su, kada su Bogu dali 10 posto, bili samo poštteni. Još nisu bili velikodušni. Prinosi slobodne volje su pored 10 posto.

Jedno od najtežih Isusovih učenja na temu davanja bilo je u njegovom odnosu prema siromašnoj udovici u Marku 12:41-44. Primeti šta se desilo. „I sjedavši Isus prema Božijoj hazni gledaše

kako narod meće novce u Božiju haznu. I mnogi bogati metahu mnogo. I došavši jedna siromašna udovica metnu dvije lepte, koje čini jedan kodrant.” Dar je bio veoma mali; naša ekonomija se menja tako brzo da je ekvivalent sve vreme različit. Ali radilo se o najmanjem mogućem poklonu u njihovoj valuti.

Isus „dozvavši učenike svoje reče im: zaista vam kažem: ova siromašna udovica metnu više od sviju koji meću u Božiju haznu. Jer svi metnuše od suviška svojega; a ona od sirotinje svoje metnu sve što imaše, svu hranu svoju.”

Koja je pouka ove priče? Da Nebo daje vrednost poklonu na potpuno drugačiji način nego mi. Isus je rekao da je ova sirota žena dala više od ostalih, jer Bog meri naše davanje, ne iznosom koji dajemo, već onim što nam preostaje nakon što smo dali.

Ako neko uloži 10.000 dolara i ima još 10.000 dolara, dao je manje od nekoga ko uloži dva dolara i nema više ništa.

Čuo sam ljude kako govore: „Dao sam sav novac koji sam imao.“ Ali šta je sa vašom imovinom? Ako ste uložili svoja poslednja dva dolara gotovine, ali još uvek imate kuću u gradu i još jednu na selu i planinsku kolibu i čamac na jezeru i auto za rekreaciju u garaži, dali ste vrlo malo. Isus je rekao bogatom mladom vladaru da proda ono što ima i da da. On je trebalo da raspolaže nekim svojim ulaganjima. Posedovanje ponekad može da ometa davanje. Još uvek je tačno da „gdje je vaše blago, ondje će biti i srce vaše“. Matej 6:21. Ako se naše blago u velikoj meri ulaže u stvari koje propadaju upotrebom, one mogu biti veliki kamen spoticanja duhovnom životu.

Kao što smo ranije primetili, to ne znači da je pogrešno biti bogat. Nikodim je bio bogat, i njegovo bogatstvo je blagoslovilo ranu crkvu. Drugi pravednici su koristili svoje bogatstvo da podrže Božju stvar. Bogatstvo postaje problem kada se koristi da se opravda neuspeh u žrtvovanju kada Bog traži sredstva. Legitimno je imati sredstva na kojoj se može zaraditi više novca, sve dok je osoba spremna u bilo koje vreme Bog kaže da sve proda, ili dok god je voljna i željna da iskoristi svoj prinos u svrhu koju Bog vidi najbolje.

Kada odbijemo da damo, odbijemo da donesemo svoje desetke i prinose Gospodu, mi smo ti koji gubimo. Kada vidimo ljubav koju Bog ima prema nama, bićemo voljni da Mu damo sve što imamo i što jesmo. Volimo zato što nas je On prvi zavoleo, a dajemo zbog Njegovog dara nama. 2. Korinćanima 8:9: „Jer znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista da, bogat budući, vas radi osiromaši, da se vi njegovijem siromaštvom obogatite.“ Možemo biti zahvalni za Njegov dar samoga sebe i blagoslov koji nudi svakog dana za one koji Mu vraćaju deo onoga što je On tako besplatno dao.

5. ISUS KOJI SE OTKRIVA KROZ TVOJ IZGLED

Da li verujete u biblijska obećanja? Evo jednog za vas. Isaija 59:2: „Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i gresi vaši zakloniše lice Njegovo od vas, da ne čuje.“ Ili, ako želite, evo Psalma 66:18: „Da sam video u srcu svom bezakonje, ne bi me uslišio Gospod.“ Da li ste zainteresovani za ta obećanja? Ili se pitate šta znači ovakav tekst?

Za početak možemo znati da oni ne znače da Bog neće čuti grešnike koji pokušavaju da priđu k Njemu, jer da jesu, bili bismo u istoj situaciji kao i čovek čiji sirena na auto nije radila. Otišao je u servis da ga popravi i video je znak na vratima, „Svirajte ako želite servis.“ Bezizlazna situacija! Dakle, ovi tekstovi se ne mogu odnositi na grešnika koji želi da dođe Isusu za oprostaj i moć. Logika i razum ne dozvoljavaju takvo tumačenje!

Da li je moguće da ovi tekstovi govore osobi koja je osuđena za greh i koja se tvrdoglavo drži greha držeći se dalje od odnosa sa Bogom? Iako uvek možemo da dođemo Hristu za oprostaj i pomilovanje i dobijemo moć da pobedimo, mi Ga vređamo kada odbijemo Njegov oprost i moć i umesto toga dolazimo tražeći posebne blagoslove. Bog ima sve vrste blagoslova da izlije na ljude, ali ako bi ih dao onima koji žive odvojeno od Njega, to bi ih samo utvrdilo u njihovoj sebičnosti.

Da li je moguće biti proglašen hrišćanin i dalje živeti odvojeno od Hrista, i tako biti pun gordosti i sebičnosti? Šta je najgori greh? Šta je Luciferov greh? Ponos! Rekao je: „Izaći ću na nebo, više zvezda Božjih... Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Višnjim.“ Isaija 14:13,14.

To nas dovodi do pitanja načina na koji se oblačimo i izgledamo! Pitajte: „Kako to ponos dovodi do tog pitanja?“ Pa, kako da ne? Dozvolite mi da vam postavim neka pitanja.

Ima li nešto loše u umivanju lica? Ima li nešto loše u češljanju kose? Kako bi bilo da nosite narukvicu? Da li je u redu nositi kravatu? Da li hrišćanska odeća treba da bude u stilu? Da li hrišćani treba da se trude da izgledaju lepo? Da li su šalovi ili značke prihvatljivi? Šta je sa čipkom, trakama i dugmadima? Da li je pogrešno farbati kosu ili nositi periku? Da li je pogrešno šminkati se? Ako je ručni sat u redu, šta je sa satom sa priveskom? Postoji li razlika između nošenja šarenog šala i male srebrne ogrlice? Da li je sav nakit zabranjen? Šta je sa burmom?

Gde počinje i gde se završava ponos izgleda? Da li treba da dozvolimo razlike u mišljenjima o ovoj temi, u zavisnosti od porekla i kulture?

Ako postoji siva zona u religiji, ona svakako uključuje odeću i ukrase! U mnogim slučajevima, nema poglavlja i stiha koji bi nam rekli gde da povučemo crtu.

Hajde da prvo primetimo biblijska načela o ovoj temi. U Otkrivenju 12 Bog koristi ženu da predstavlja pravu, čistu crkvu. Stih 1: „I znak veliki pokaza se na nebu: žena obučena u sunce, i mesec pod nogama njenim, i na glavi njenoj venac od dvanaest zvezda.“ Kakva je odeća ovde naznačena? Jednostavne stvari.

Hajdemo sada na Otkrivenje 17:4, 5, koji govori o drugoj ženi koja predstavlja palu, nečistu crkvu. Ona se zapravo zove kurva. Obratite pažnju kako je obučena. „I žena beše obučena u porfiru i skerlet i nakićena zlatom i kamenjem dragim i biserom, i imашe čašu u ruci svojoj punu mrzosti i poganštine kurvarstva svog; I na čelu njenom napisano ime: Tajna, Vavilon veliki, mati kurvama i mrzostima zemaljskim.“ U Otkrivenju je lako uočiti kontrast između Božijih simbola za čistu ženu i pokvarenu ženu.

Moramo pokušati da razumemo ove simbole u svetlu ostatka Svetog pisma i ne pokušavamo da ih nateramo da stoje na nečem neosnovanom. Pretpostavljam da možda postoje ljudi koji uopšte ne veruju u bilo šta da nose, a koji bi našli utehu u Otkrivenju 12, u stvari odevene suncem. Međutim, to tumačenje bi bilo suprotno Božjoj Reči, jer Bog ima još nešto da kaže o golotinji, zar ne? Dakle, znamo da On govori o jednostavnosti i prirodnom izgledu u suprotnosti sa opisom u Otkrivenju 17.

Pređimo na Isaiju 3, jedan od glavnih starozavetnih zapisa o tome kako se Bog oseća prema određenim vrstama nakita i ukrasa. Neću vam davati reč po reč izlaganje Isaije 3, jer neke stvari koje su tamo navedene nisu nam toliko poznate kao što su bile ljudima tog vremena. Ali poglavlje pominje (u stihovima 16-24) ukrase, lance, narukvice, minđuše, dragulje i priveske. Većina njih nam je poznata. Bog ima stvarni problem koji se tiče njih. Oni su simptomi unutrašnjeg nedostatka. Tako često ono što čoveku nedostaje iznutra pokušava da nadoknadi spolja! Ali kada čovek ima osobine milosti iznutra, ne mora da ih nadoknađuje spolja.

Koliko prikladnu haljinu treba definisati i tačno gde treba povući linije ponekad može biti složeno pitanje. Tragično je što se ljudi koji su lepi spolja često oslanjaju na spoljašnjost, a iznutra su prilično prazni. S druge strane, neki od jednostavnijih ljudi koje sam sreo, spolja, bili su lepi iznutra. Posle nekog vremena počeo sam da mislim da su i spolja lepi. Da li ste ikada imali to iskustvo? To se dešava kada je neko pun plodova Duha. Čak i u svetovnom smislu možete videti istu stvar. Ali to se posebno pokazuje u životu hrišćanina.

Hajde da pročitamo dva glavna teksta iz Novog zaveta. Pronađi 1. Timotiju 2. Ono što se nalazi u 4. stihu je da Bog želi da se svi spasu. U 8. stihu, Pavle kaže: „Hoću, dakle, da molitve čine ljudi na svakome mestu, podižući svete ruke bez gneva i premissljanja.“ 9. stih, „Tako i žene u pristojnom odelu, sa stidom i poštenjem da ukrašuju sebe, ne pletenicama, ni zlatom, ili biserom, ili haljinama skupocenim.“ Šta je razlog za ovo pravilo, prema kontekstu? To očigledno ima neke veze sa crkvenim svedočenjem, da se svi mogu spasti.

Drugi tekst je 1. Petrova 3:3, 4, gde Petar posebno govori o hrišćanskim ženama, „Vaša lepota da ne bude spolja u pletenju kose, i u udaranju zlata, i oblačenju haljina; Nego u tajnom čoveku srca, u jednakosti krotkog i tihog duha, što je pred Bogom mnogoceno.“

Često smo ograničavali temu oblačenja na žene. Ali ako je ikada postojalo vreme kada je trebalo da obuhvati sve nas, to je danas. Neki muškarci stoje satima ispred ogledala duvaju i češljaju kosu, pa hajde da ovi principi važe za sve. Hrišćani ne bi trebalo da budu zaokupljeni spoljnim izgledom koje privlače pažnju na sebe. Umesto toga, trebalo bi da usmerimo našu pažnju na unutrašnje blagodati.

Jedan od glavnih razloga za ovu umerenost je naše svedočenje drugima, tako da će ljudi videti mimo spoljašnjosti do unutrašnjih blagodati srca i karaktera. Pitanje oblačenja i načina na koji izgledamo nema kao svoju glavnu nameru uzrok ili sredstvo našeg spasenja, već je jednostavno dokaz iskustva osobe koja je prihvatila spasenje.

Sećam se malog grada u južnoj Kaliforniji u koji bih išao da držim biblijske časove svakog utorka prve godine kada sam bio u službi. Na taj sastanak je došao mladi par koji su bili komšije jednog člana crkve. Mlada žena je izgledala kao Otkrivenje 17. U stvari, dvaput je ličila na Otkrivenje 17! Čak i po svetskim standardima, bila je preterana. Imala je pola tuceta ogrlica i minđuša do ramena – nakićena u potpunosti!

Međutim, ona i njen muž bili su veoma zainteresovani za radosnu vest o spasenju. Želeli su da ostanu posle sastanaka u utorak uveče i da uče više. Pre nego što smo završili, sastajali smo se dva puta nedeljno, jer su bili toliko željni učenja.

Počela je da se dešava čudna stvar. Što smo više proučavali o Isusu i spasenju, to je Otkrivenje 17 počelo da nestaje. Bila je to skoro drama za gledanje. Sa 6 ogrlica je prešla na 5 na 4 na 3 na 2. Njene minđuše su se smanjile od ramena do pola do samo malih ukrasa. Ne znam gde ih je sve sakrila, ali imala je različitu dužinu za svake nedelje biblijsko proučavanje! Šminka je izbledela od ljubiceaste preko crvene do ružičaste, sve do prirodne. Jednog dana sam došao i nije bilo ukrasa. Oboje su žvakali koricu hleba i šargarepu.

Rekao sam: „Šta se dešava?“

„Pokušavamo da prestanemo da pušimo.“ Zapazite, do tada nismo pričali ništa o nakitu ili ukrasima ili pušenju.

Ali otprilike u to vreme sam postao sumnjičav da ih je neki, striktni član crkve, tukao po glavi crkvenim standardima. Pa sam počeo da ih ispitujem. „Zašto pokušavate da prestanete da pušite?“

„Pa, jednostavno nam se tako dopada.“

„Da li vam je neko pričao o tome?“

„Ne.“

„Da li ste sigurni?“

„Da.“

Onda sam se konačno odvažio da iznesem ostatak toga, uključujući Otkrivenje 17. Ali niko nije progovorio. Nisu pročitali ništa o tome. Kako je Isus ušao, ove stvari su pale. Nije da nikada nismo razgovarali o ovim stvarima, jer smo kasnije proučavali o tome. Bili su zainteresovani za svu Božju Reč. Ali promene su počele prvo.

Isti princip se primenjuje i u vašem domu. Ako sa svojim mladima napravite religiozno pitanje od nečega u domenu spoljašnjosti, pre nego što su imali lični odnos sa Gospodom Isusom, to bi ih moglo učiniti dovoljno nesrećnim sa Bogom i religijom da odlože svoj lični odnos sa Gospodom Isusom za neko drugo vreme.

Ako ja, kao roditelj, odlučim da napravim pitanje o spoljašnjem izgledu pre nego što moje dete sazna za lični odnos sa Isusom, bilo bi mudro da to pitanje postavim isključivo na osnovu sopstvenih želja i preferencija i ostavim Boga podalje od toga. Ne želim da koristim Boga kao polugu i da ga krivim što je pokvario zabavu mojim mladima. Da li to znači da nikada ne razmatrate ova pitanja? Ne. Ali vi činite sve što je u vašoj moći da sprečite da vanjština i spoljašnjost budu na prvom mestu, i da mlade ljude odvratite od Boga pre nego što Ga upoznaju kao prijateljskog Boga. Polazište uvek mora biti sa srcem i sa zajedništvom sa Bogom.

Dok sam prelazio sa jednog pastorskog okruga na drugi, otkrio sam da su adventisti u jednom delu sveta prilično slični onima u ostatku sveta. Skoro svuda postoje dve vrste - oni koji poznaju Boga i oni koji ne znaju. I, barem unutar naše adventističke subkulture, oni koji poznaju Boga misle prilično slično i izgledaju prilično isto spolja. Ali ljudi koji ne poznaju Boga su kao kameleoni; oni se pretvaraju u boju onoga što je njihova okolina. Ako se slučajno nađu u

konzervativnom okruženju, izgledaju konzervativno. Ako pređu u liberalnije područje, potrebno im je samo nekoliko nedelja da liče na liberalne.

Naučnici o ponašanju nam kažu da je zdravo želiti da te grupa prihvati, da je prirodna ljudska sklonost da želi da bude deo grupe. Ali mogu vam reći da ćete uskoro biti osakaćeni ako se vaše odluke o moralnim pitanjima zasnivaju na onome što grupa radi.

Vozio sam se duž autoputa u Ohaju ubrzo nakon što je bela linija bila ofarbana. Boja je još uvek bila mokra a na celom putu bilo je znakova zabrane prolaza. Umorio sam se da vozim polako, a kada je čovek ispred mene prešao preko tek ofarbane linije da pretekne, i ja sam krenuo! Ali je krenuo za nama i policajac koji je vozio iza mene!

Zaustavio nas je oboje, i nakon što je završio razgovor sa drugim čoveku, on me je upitao: „Da li si video znakove?“

„Da.“

„Zašto ste onda to uradili?“

Rekao sam: „Zato što je to učinio čovek ispred mene.“ Kakav glup odgovor! Nikada ga nisam trebao koristiti. Uvek ću se sećati njegovog odgovora.

Rekao je: „Da je on skočio sa Bruklinskog mosta, da li bi i vi skočili?“

Često problem sa modom i stilom i spoljašnjim ukrasima nije toliko u samim stvarima, već u našoj preokupaciji njima. Kada je naš fokus i pažnja usmerena na ono što masa radi i nosi umesto na Gospoda Isusa Hrista i naš lični odnos sa Njim, naš duhovni život pati.

Da li je moguće da se Isus otkrije kroz naš izgled? Hajde da pročitamo o Isusu u Isaiji 53: „Ko vjerova propovijedanju našem, i mišica Gospodnja kome se otkri? Jer izniče pred njim kao šibljika, i kao korijen iz suhe zemlje; ne bi obličja ni ljepote u njega; i vidjesmo ga, i ne bješe ništa na očima, čega radi bismo ga poželjeli. Prezren bješe i odbačen između ljudi, bolnik i vičan bolestima, i kao jedan od koga svak zaklanja lice, prezren da ga ni za što ne uzimamo.“

Razumemo da Isus nije bio najistaknutija osoba po spoljašnjem izgledu, ali je ipak bio najlepša osoba koja je ikada hodala zemljom. Zašto? Zbog onoga što je izašlo iznutra.

Bez obzira na promene običaja i različite kulture, voleo bih da imam više unutrašnjeg ukrasa, zar ne?

Ako želiš zlato, kupi zlato okušano u vatri, što je vera i ljubav. Ako želite bisere, tražite biser velike cene, a to je Isus. Prihvatite od Njega unutrašnju lepotu koja može da blista drugima oko vas i privucite ih Njegovoj ljubavi.

6. BITKA ZA VAŠ UM

Imam recept za tortu sa anđeoskom hranom koju biste možda voleli da probate. Prvo izvadite kalup za tortu sa anđeoskom hranom. Zatim stavite malo smeća - lepo, sveže đubre. Zatim pronađite stari tiganj koji ste zaboravili da očistite nakon prošlogodišnjeg kampovanja i sakupite neke strugotine sa dna i stavite ih. Pronađite kost koju je neki pas žvakao u dvorištu i stavite je. Na kraju, otvorite konzervu malina i sipajte mleko i pustite da ono uradi svoj posao! Pomešajte ove sastojke, ostavite da se dižu pola dana i stavite mešavinu u rernu na pola sata. Uveravam vas na osnovu svih zakona ishrane da nećete dobiti tortu sa anđeoskom hranom! Jer bolna je stvarnost da ono što ide u peć, to i izlazi. Ponekad je ono što izađe još gore!

Mi nismo ono što mislimo da jesmo, već ono što mislimo to smo. Isak Votsm (Isaac Watts) je opisao tu istinu u stihovima:

Da sam bio toliko visok da dosegнем do vrha,

Ili uhvatim okean svojim zahvatom,

Mora da se merim svojom dušom:

Um je standard čoveka.

Uz tu postavku, zapazimo jedan zanimljiv tekst koji se nalazi u Luki 11:21, 22: „Kad se jaki naoruža i čuva svoj dvor, imanje je njegovo na miru; A kad dođe jači od njega i nadvlada ga, uzme sve oružje njegovo u koje se uzdao, i razdijeli što otme od njega.”

Sličan stih postoji u Marku 3:27: „Niko ne može pokućstvo jakoga, ušavši u kuću njegovu, oteti ako najprije jakoga ne sveže: i onda će kuću njegovu oplijeniti.”

Ko je jak čovek? U ljudskom okviru, um je snažan čovek ljudskog bića. „Jači čovek“ koji dolazi pokušavajući da nas uništi moraće prvo da veže snažnog čoveka. Ovo se mora odnositi na Sotonu. Ali, hvala Bogu, postoji još jači, Gospod Isus Hristos.

Bitka u ovom velikom sukobu je bitka za um. Đavo zna sve trikove i neke od svojih najboljih je sačuvao za kraj.

Ne znam koliko će vam trebati da pretpostavite da govorimo o zdravlju i kakav je to odnos prema drugim doktrinama crkve.

Biblija jasno kaže da je um važan. Prva Samuilova 16:7: „čovjek gleda što je na očima, a Gospod gleda na srce.“ Bog je uvek gledao u srce; a kada govorimo o srcu, mislimo na um.

U početku, pre nego što dođemo u lični odnos sa Gospodom Isusom, imamo ono što se u Svetom pismu naziva telesni um (videti Rimljanima 8:7), ili grešni um. Bog je obezbedio kroz jevanđelje da obnovi naše umove. Hajde da pročitamo Rimljanima 12:1,2: „Molim vas dakle, braćo, milosti Božije radi, da date tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo.“ Drugi prevod kaže: „jer ovo je vaše duhovno obožavanje.“ Ako ljudi ne čuvaju svoja tela sveta, oni nisu sposobni da budu duhovni obožavaoci. Nastavljajući sa 2. stihom: „I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.“

Postoji veoma blizak srodan tekst u Efescima 4:23, što biste možda želeli da sami potražite u vašem daljem proučavanju ovog predmeta. Opet govori o obnovi uma. Obnavljanje se dešava prilikom obraćenja.

Adventisti sedmog dana veruju u harmoničan razvoj fizičkih, mentalnih i duhovnih moći. Oni su to dugo naglašavali. Neki ljudi misle da način na koji se brinete o svom telu nema nikakve veze sa religijom. Ali verujemo da to ima mnogo veze sa religijom i verujemo da je Biblija veoma jasna po ovom pitanju.

Ljudi često kažu: „Adventisti sedmog dana? Oh, to su ljudi koji veruju da subota se drži umesto nedelje i koji ne jedu meso.” Iako je dijeta važna, više od toga je uključeno u zdrav život i borbu za um nego samo ishrana. Možemo se setiti Isusovih reči: „ovo je trebalo činiti i ono ne ostavljati.“ Matej 23:23.

Primerimo u Jovanu 14:21-23 da je Isus obećao svojim učenicima i svojim sledbenicima svih vremena da će doći i prebivati s njima. „Ko ima zapovijesti moje i drži ih on je onaj što ima ljubav k meni; a koji ima ljubav k meni imaće k njemu ljubav otac moj; i ja ću imati ljubav k njemu, i javiću mu se sam. . . i k njemu ćemo doći, i u njega ćemo se staniti.” Kako nam se Bog pojavljuje? Jedan od načina je slanje sunca i kiše. Ali On to čini za sve, čak i za skeptike i agnostike i ateiste. Dakle, On mora da govori o tome da učini više od toga za verne hrišćane koji ga vole i slušaju ga. Mora da planira da komunicira sa njima direktnije. Sviđa mi se način na koji se kaže u knjizi Vaspitanje, strana 209: „Moždani nervi koji se povezuju sa celim sistemom su medijum preko koga nebo komunicira sa čovekom i utiče na najdublji život. Šta god da ometa cirkulaciju električne struje u nervnom sistemu, slabeći tako vitalne snage i umanjujući mentalnu osetljivost, otežava buđenje moralne prirode.”

Najvažniji deo ljudskog mozga je veliki mozak. Ovde je viši centar uma u kome se nalaze zajednica sa Bogom, osetljivost na Duha Svetoga i savest. Prvi deo mozga koji je oštećen upotrebom stimulansa je ovaj viši centar. Osoba može i dalje biti uspešan biznismen ili matematičar; možda će moći da funkcioniše u svakodnevnom životu, čak i ako njegov duhovni centar ne funkcioniše. Đavo, kao majstor fiziologije, zna sve o tankoj liniji između onoga što je potrebno da bi osoba delovala na sekularnoj osnovi i da je u isto vreme duhovno mrtva. Moguće je da vam se „oduva pamet” maltretiranjem viših centara mozga. Neki mladi ljudi, sa bezobzirnom popuštanjem, su to uradili, zaboravljajući da je um njihovo najdragocenije vlasništvo. Otkrili su da dolazi vreme kada čak ni moć razuma i rasuđivanja više ne deluju.

Ovo je način na koji je neprijatelj radio da veže snažnog čoveka ljudskog sistema. Mozak se nalazi u telu. Zbog toga postoji blizak odnos između uma i tela, tako da sve što utiče na telo utiče na um. Viši centri uma, gde Bog komunicira sa čovekom, često su prvi pogođeni kada se telo zlostavlja.

Dakle, šta čini nedovoljno sna u smislu uticaja na zajednicu sa Bogom? Kako nedostatak vežbanja utiče na zajednicu sa Bogom? Kako sedenje i gledanje kasne televizijske emisije utiče na vašu zajednicu sa Bogom? Kako droga i alkohol utiču na vašu zajednicu sa Bogom? Jak se vezuje, a đavo nam kvari ono što je dobro. To je jednostavno tako. Đavo je majstorski uradio posao kvarenja dobrog. Na sve strane vidimo pokvarenu robu, uništena srca i jetra i pluća i živote. Mnogi od nas su u jednom ili drugom trenutku iskusili kvarenje naše robe, a svuda ima ljudi koji su žrtve toga.

Zašto ovo smatramo tako važnom temom? Pa, Biblija govori o tome. Obratite pažnju na dva teksta. Prvo, 1. Korinćanima 6:19, 20: „Ili“, to je zanimljiv način za početak stiha, „ne znate da su tjelesa vaša crkva svetoga Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga, i nijeste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u tjelesima svojijem i u dušama svojijem, što je Božije.” Sada drugi, 1. Korinćanima 3:16,17: „Ne znate li da ste vi crkva Božija, i Duh Božij živi u vama? Ako pokvari ko crkvu Božiju, pokvariće njega Bog: jer je crkva Božija sveta, a to ste vi.” Formulacija nas podseća na Danila i trojicu njegovih saputnika, koji se ne bi oskvrnili poslasticama sa kraljeve trpeze. Ono što jedete i pijete, šta god da radite, veoma je značajno u smislu duhovnog života.

Kada je u pitanju zdravlje i lečenje, postoji osam prirodnih lekova, koji deluju i kao preventivna medicina. Preventivna medicina na prvi pogled zvuči kao da je to neka vrsta programa koji sprečava ljude da uzimaju lekove! Umesto toga, to je metod da se spreči da ljudi moraju da uzimaju lekove.

Upoznao sam doktora u severnoj Kaliforniji koji je izgledao starosne dobi za penziju. Pitao sam ga: „Jesi li u penziji?”

Rekao je: „O, ne! Tek sam počeo!”

„Šta u stvari mislite?”

„Zašto“, rekao je, „ja se bavim medicinom već trideset ili četrdeset godina i spasavam ljude! Upravo sam naučio kako da se bavim medicinom, i toliko sam uzbuđen da jedva čekam da stignem u ordinaciju svaki dan.“

Dok smo više pričali o tome, otkrio sam da se bavi preventivnom medicinom. Bio je toliko uzbuđen zbog toga da sam konačno morao da odem kako bih stigao na vreme na svoj sledeći sastanak. Nije me puštao, jer je bio toliko uzbuđen onim što radi!

Postoji mnogo načina da se praktikuje umetnost lečenja. Ali Božji lekovi su jednostavna sredstva prirode: čist vazduh, sunčeva svetlost, uzdržavanje, odmor, vežbanje, pravilna ishrana, upotreba vode i poverenje u božansku moć. Ovo su pravi lekovi.

Šta je lek? Lek je rešenje za problem koji se već razvio. Dakle, ovo su lekovi, ali i preventiva. Oni su i sredstvo za oporavak i sredstvo za sprečavanje bolesti.

Pastorima se često obraćaju ljudi koji imaju problema sa zdravljem. Neki od nas su skupili dovoljno hrabrosti da ponude lečenje iako bez lekarske dozvole. Mi prepisujemo ovih osam prirodnih lekova, i ja mogu da svedočim o nekom stvarnom uspehu u bavljenju lekovima na ovaj način.

Neko mi je dao ovu pesmu:

Najboljih šest doktora bilo gde,

I niko to ne može poreći,

Da li su to sunce, voda, odmor i vazduh,

Vežbanje i dijeta.

Ovih šest će rado biti vaši prijatelji,

Samo ako ste voljni.

Tvoje bolesti oni će popraviti, tvoje brige će brinuti,

I ne naplaćujem vam ni dinara.

U pesmi se govori o šest od osam prirodnih lekova, sunce, voda, odmor, vazduh, vežbanje i ishrana. Da uvedem ostale, smislio sam još nekoliko redova!

Lek za lošu raskalašnost

Je poverenje i dobra uzdržljivost!

Zašto se ne proveriš? Kako ste sa ovih osam? Obično kada je neko u zdravstvenim problemima, nedostaje mu dva ili tri ili čak više od ovih osam jednostavnih lekova. Ponekad ispitajte svoj život.

Ne izvinjavam se što se bavim medicinom na ovaj način. Osam lekova ne samo da imaju fizičke koristi, već postoji i duhovni značaj za svaki od njih.

Sunce. Isus je sunce pravde.

Voda. Preko Isusa smo pozvani da učestvujemo u vodi života.

Odmor. Matej 11:28. Dođi k meni i ja ću te odmoriti. Jevrejima 4 govori o subotnom odmoru.

Vazduh. Šta je dah duše? Molitva. To je jedan od glavnih sastojaka za zdrav duhovni život.

Vežbanje. Šta je duhovni značaj? Hrišćanska služba, svedočenje i širenje.

Pravilna ishrana. Isus, Hleb života, otkriven u Njegovoj Reči.

Uzdržavanje. Koja je druga reč za to? Umerenost ili trpljenje ili samokontrola. Uzdržanje je jedan od plodova Duha. Videti Galatima 5:23. To nije nešto što dobijate radeći na tome. Neki od najnesretnijih ljudi na svetu su oni koji pokušavaju da postignu samokontrolu. To je kao da pokušavate da stvorite ljubav. Nemoguće je voleti pokušavajući da voliš – ljubav je rezultat nečeg drugog.

I *poverenje* u božansku moć, što je već samo po sebi duhovni kvalitet.

Vratimo se na temu zdravlja u fizičkom smislu. Adventisti sedmog dana zauzimaju čvrst stav protiv alkoholnih pića, narkotika i stimulansa. Druge denominacije su nekada delile ovaj naglasak, ali su postepeno postale liberalnije.

Verujemo, prema Bibliji i prema statistici, da je žestoko piće pravi neprijatelj. Neko je napisao: „Alkohol kao sredstvo za uklanjanje nema premca. Alkohol će ukloniti sve mrlje od trave sa letnje odeće. Skinuće i letnju odeću, i prolećnu i zimsku, ne samo sa čoveka koji ga pije, već i sa njegove žene i dece. Ukloniće kućni nameštaj iz kuće i hranu iz ostave. Ukloniće osmeh sa lica supruge i sreću iz doma. Da, kao sredstvo za uklanjanje, alkohol nema ravnog.”

Pre nekoliko godina neko je smislio način da uspe u poslu sa pićem. Njegov recept je pomalo duhovit, ali govori istinu.

„Izgradite bar u svom domu i budite jedini kupac. Na ovaj način ne morate da kupujete dozvolu za rad. Dajte svojoj ženi šest dolara da kupi prvu litru pića, imajući u vidu da u litri ima najmanje šesnaest čaša. Piće ne kupujte od nikog drugog osim od svoje žene i plaćajte po redovnoj ceni koju biste plaćali u lokalnom baru. Do trenutka kada prođe prvi kvartal, ona će imati šest dolara da stavi u banku i šest dolara da ponovo pokrene posao. Ako živiš deset godina i nastaviš da

kupuješ od nje, pa umreš, ona će imati dovoljno novca da te sahrani, školuje tvoju decu, uda se za pristojnog čoveka i zaboravi da te je poznavala.”

To je zabavan pristup temi, ali ima smisla. Stručnjaci koji proučavaju statistiku saobraćajnih nesreća i kriminala upozoravaju nas da nam nije ispričana cela priča. Trošimo milijarde dolara na istraživanja o bolestima i zdravstvenim problemima, ali svake godine trošimo mnogo više na rezultate jakih pića, stimulansa, narkotika i droga - i ne trošimo gotovo ništa pokušavajući da zaustavimo njihovu upotrebu. Adventisti sedmog dana veruju da ovo ima mnogo veze sa religijom, ne samo zato što crkva tako kaže, već zato što je Sotona, jak čovek sveta, otkrio snažnog čoveka ljudske duše i zna gde da ga povredi.

Pošto se bavimo specifičnostima, hajde da pogledamo ishranu. Zašto adventisti uopšte veruju u vegetarijansku ishranu? Da li je to zato što smo tvrdoglavi legalisti, pokušavajući da pokvarimo dobra jela? Ne! Neki od nas su vegetarijanci jer smo tako vaspitani; ne bismo znali šta ćemo sa komadom mesa da nam ga neko stavi na tanjir. Ali tu je uključen i dublji duhovni razlog, pored zdravlja i slobode od bolesti. To jest, jedenje mesa je rezultat greha. Da nije bilo greha, ne bi bilo smrti, a da nije bilo smrti, ne bi bilo jedenja mesa. Dakle, kada više ne bude greha i smrti, neće više biti jedenja mesa. Ljudi koji budu odvedeni sa ovog sveta na drugi neće doživeti naglu promenu u svojim apetitima. Naši likovi se neće promeniti kada Isus dođe. Dakle, ima smisla početi sada da se navikavamo na način na koji ćemo tada živeti, zar ne?

Više je uključeno u bitku za vaš um od hrane i pića. Televizija mora biti uključena u ovu diskusiju. Stimulansi se mogu naći u ormanu, istina, ali i u porodičnoj sobi! Bitka za um je doživotni sukob. Premisa u tekućem hrišćanskom životu je da ono što privlači našu pažnju, privlači nas.

Mi u sebi nemamo moć da se zaštitimo od neprijatelja. Naš snažan čovek je prinuđen da prepozna da postoji neko jači od njega. A jači ima nameru da zadrži robu koju je pokvario. Ali postoji obećanje u Isaiji 49:24, 25: „Hoće li se junaku uzeti plijen i hoće li se oteti roblje pravednomu? Jer ovako govori Gospod: i roblje junaku uzeće se i plijen jakomu oteće se, jer ću se ja preći s onima koji se s tobom pru, i sinove tvoje ja ću izbaviti.“

Mi smo zarobljenici Sotone, ali Bog je obećao da će nas izbaviti. Zar to nije dobra vest? Kada je Isus bio ovde, pobedio je u borbi protiv onoga ko je jači od nas, i omogućio je da se ljudi koji su bili beznađni zarobljenici oslobode obnavljanjem uma. On danas ima moć da obnovi naše umove i oslobodi nas moći snažnog čoveka koji nas je držao u ropstvu.

7. CRNO, BELO ILI SIVO

Kako odlučujete šta je ispravno, a šta pogrešno? Neke stvari su crne, a neke bele, kao što će se svi složiti. Ali izgleda da mnoge stvari nisu ni crne ni bele, već sive. Za njih ne možete naći poglavlje i stih u Bibliji. Sve što treba da uradite je ono što vam je neko rekao, ili vaša sopstvena osećanja i uverenja o toj temi. Kako da se odluči?

Jedna osoba kaže: „Ostanite na sredini puta.“ Ali gde je to? Da li bi sredina puta bila prava za Laodikeju? Ako postoji takva crkva kao mlaka Laodikeja, sigurno bi sredina puta bila najgore mesto za nju!

Drugi često predloženi metod je da se pita: „Šta bi Isus uradio?“ O tome su napisane čitave knjige. Ali mogu li postojati različite ideje o tome šta bi Isus uradio? Ako ste odgajani u konzervativnoj kući, možda ne biste mogli da zamislite Isusa kako kugla ili igra bilijar. Ako dolazite iz liberalnijeg porekla, u vašem umu bi moglo biti savršeno prihvatljivo za Isusa, a i za vas, da kuglate i da igrate bilijar. Slušao sam članove crkve kako dugo raspravljaju o crkvenim standardima. Kako da se sigurno odlučimo?

Većina nas zna za crna područja u kojima zaista nemamo problema da odlučimo. Crnu boju možemo definisati kao sve što je izričito zabranjeno u Svetom pismu. Mogli bismo definisati belo kao bilo šta na šta smo posebno pozvani u Božjoj Reči. Ali šta je sa sivim? Đavo se potrudio da uvede mnogo sivila. To je dobra stvar za njegove svrhe. On može da prebaci ljude od belog do crnog kroz sivu zonu. Đavolu nije ni približno tako lako da odvede ljude iz belog pravo u crno, pa zato ide kroz sivo.

Crkveni standardi sadrže mnogo sivih zona. Gde povlačimo crtu kada bismo koju muziku da slušamo? Gde nalazimo konkretne informacije o tome koja je zabava prihvatljiva za hrišćanina? Koje knjige treba da čitamo, koje televizijske programe da gledamo? Za mnoge od ovih stvari ne postoji poglavlje i stih koji tačno govore šta da izaberete. U Svetom pismu možemo pronaći opšta načela, kao što je 1. Jovanova 2:15-17: „Ne volite svet, ni ono što je u svetu. Ako ko voli svet, ljubavi Očeve nema u njemu. Jer sve što je u svetu, požuda tela, i požuda očiju, i gordost životna, nije od Oca, nego je od sveta. I svet prolazi i požuda njegova, a ko tvori volju Božiju ostaje dovek. Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu. Ako ko ljubi svijet, nema ljubavi očine u njemu. Jer sve što je na svijetu, tjelesna želja, i želja očiju, i ponos života, nije od oca, nego je od ovoga svijeta.“ Opšti principi pomažu, ali kada je reč o izradi specifične aplikacije, postoje mnoge različite ideje o tome šta je prihvatljivo.

Postoje dva glavna načina da pristupite ovoj dilemi. Prvi je logički pristup, koji su mnogi od nas koristili skoro isključivo. Predlažem da logički pristup nije dovoljan. U Edemskom vrtu, Sotona je rekao: „Samo napred i jedi, jer ako to uradiš, bićeš kao bogovi, koji poznaju dobro i zlo.“ Ali možemo li verovati logici? Da li je neko od nas dovoljno mudar da tačno razlikuje šta je ispravno, a šta pogrešno kada za to nema poglavlja i stiha u Bibliji? Logika nam može pomoći da odlučimo, ali potrebno je nešto više.

Međutim, hajde da ispitamo šta možemo da koristimo u oblasti logike. Prvo, ispitajte motiv koji stoji iza akcije. Priče 4:23: „Svrh svega što se čuva čuvaj srce svoje, jer iz njega izlazi život.“ I u 1. Samuilovoj 16:7 Gospod je rekao Samuilu: „čovjek gleda što je na očima, a Gospod gleda na srce.“ Važno je da se svi iz dana u dan upoznaju sa prirodom svog ponašanja i sa motivima koji

podstiču njihove postupke. Ne ocenjuje se svaka akcija po spoljašnjem izgledu. Mnogima se sudi po motivima koji su ih podstakli.

Drugi logičan pristup pitanju sive zone je izbegavanje onoga što izgleda zlo. Pročitajte 1. Solunjanima 5:21: „Uklanjajte se od svakoga zla.“ Princip izbegavanja onoga što izgleda zlo može dati logičku osnovu za pomoć u odlučivanju.

Treći logički princip je uticaj. Postoje tri poglavlja koja možete pročitati i koja daju stvarnu pomoć o ovome – Rimljanima 14, 1. Korinćanima 8 i 10. Pročitajte svako za sebe a mi ćemo pogledati ovde odlomke. Rimljanima 14:7: „Jer nijedan od nas ne živi sebi, i nijedan ne umire sebi.“ Stih 10: „A ti zašto osuđuješ brata svojega? Ili ti zašto ukoravaš brata svojega?“ Stih 12: „Tako će dakle svaki od nas dati Bogu odgovor za sebe.“ Stih 13: „Zato da ne osuđujemo više jedan drugoga, nego mjesto toga ovo gledajte da ne postavljate bratu spoticanja ili sablazni.“ Stih 16: „Gledajte dakle da se ne huli na vaše dobro.“ Stih 21: „Dobro je ne jesti mesa, i vina ne piti, i ono ne činiti na što se tvoj brat spotiče, ili oda šta gori postaje ili slabi.“

Pogledajte 1. Korinćanima 8:9: „Ali se čuvajte da kako ova sloboda vaša ne postane spoticanje slabima.“ Zatim primetite princip u 10. stihu: „Jer ako tebe, koji imaš razum, vidi ko u idolskoj crkvi gdje sjediš za trpezom, neće li njegova savjest, slaba budući, osloboditi se da jede idolske žrtve? I s tvoga razuma poginuće slabi brat, za kojega Hristos umrije. Tako kad se griješite o braću, i bijete njihovu slabu savjest, o Hrista se griješite. Zato ako jelo sablažnjava brata mogega, neću jesti mesa do vijeka, da ne sablaznim brata svojega.“ Ali kada tako grešite braći i ranite njihovu slabu savjest, grešite protiv Hrista. Zato, ako meso sablažnjava mog brata, neću jesti mesa dok svet stoji, da ne bih sablaznio svog brata.”

U to vreme hrana je ponekad bila posvećena idolima, a zatim je prodavana na pijaci. Pavle je ovde govorio o pitanju da li je hrana koja je bila posvećena idolima bila prihvatljiva za hrišćane. Neki su smatrali da jeste; drugi su smatrali da je to pogrešno. Umesto strogog pravila, Pavle je, u suštini, rekao da treba da jedu hranu ako bi se neko uvredio ako ne bi jeli, ali ne bi smeli da je jedu ako bi se neko uvredio ako jedu. Na prvi pogled izgleda kao da je dvoličan. Ali pogledajmo malo dalje, 1. Korinćanima 10:23 i dalje: „Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; sve mi je slobodno, ali sve ne ide na dobro. Niko da ne gleda što je njegovo, nego svaki da gleda što je drugoga. Sve što se prodaje na mesarnici, jedite, i ništa ne ispituje savjesti radi.“ Dalje stih 28: „Ako li vam pak ko reče: ovo je idolska žrtva, ne jedite radi onoga koji vam kaže, i radi savjesti; jer je Gospodnja zemlja i što je na njoj. Ali ne govorim za savjest tvoju, nego drugoga; jer zašto da moju slobodu sudi savjest drugoga?“ Stih 32: „Ne budite na sablazan ni Jevrejima, ni Grcima, ni crkvi Božijoj.“

Ne znam kako shvatate ovo, ali izgleda da su dve stvari suprotne. Jedan je, ne osuđuj nekog drugog; ne saplići se na ono što neko drugi radi. Drugi je, ne činite ništa da navedete nekoga da se spotakne. Zvuče paradoksalno, zar ne? Očigledno Pavle pokušava da zaštiti osobu koja je slaba u veri, možda pridošlicu, koji nije imalo priliku da odraste i sazri. On shvata da je moguće navesti nekog drugog da posrne.

Moje retko iskustvo je bilo da iznenada moram da služim kao pastor jedne sedmice u novom okrugu. Bilo je to hiljadu milja od mesta gde sam bio ranije. Tamo me niko nije poznao, a i ja nisam poznao nikoga. Moja porodica se nazad kući spremala za selidbu, a ja sam već trebao da budem u novoj crkvi.

Kada sam stigao, odneo sam svoje odelo na čišćenje u gradu i prve noći prisustvovao molitvenom sastanku u drugoj odeći. Seo sam u zadnji red.

Posle sastanka, starešina koji je vodio se vratio i rekao: „Ko si ti uopšte?“

Rekao sam: „Ja sam vaš novi pastor!“

Rekao je: „Tako sam i mislio.“

Došla je subota. Pokupio sam odelo sa čišćenja - koje se ispostavilo da je najskuplje čišćenje u gradu. Stavili su svilenu maramicu u džep. Bila je lažna, imala je karton na dnu! Ali izgledala je lepo, pa sam je ostavio i propovedao prvu subotu u novoj crkvi.

Posle crkve neko me je pozvao na večeru. Saznao sam da su svi pričali o onome što je tog dana rekao neki brat. Pričao je oko njega u redu gde je sedeo. Rekao je: „Pogledajte ovog novog propovednika. Pazi na njega. On će ostaviti službu. On će otići u otpadništvo.“

„Zašto?“

„Ima maramicu u džepu.“

Kada sam to čuo, moj prvi utisak je bio da sledeće nedelje stavim dve maramice, jednu od njih crvenu! Onda sam počeo da razmišljam. Da sam to uradio, i ja bih imao problema, zar ne? Očigledno je ovaj brat imao problema. Nisam mislio, i još uvek ne mislim, da je Bogu bitno da li imam maramicu u džepu ili ne. Gde povlačite liniju u spoljašnjem ukrasu? Mogao bi da povučete liniju sa druge strane češljanja kose ujutru, zar ne? Što sam više razmišljao o tome, bio sam sigurniji da ovaj čovek ima problem. Ja bih trebao da budem njegov pastor i želeo bih da mu pomognem u njegovom problemu, pa da gleda još nešto osim maramica u džepovima propovednika. Sigurna sam da on nikada neće čuti ništa što govorim sve vreme dok sam ovde ako nastavim da nosim maramicu. Pa sam je izvadio i više nisam nosio maramicu u džepu.

Suočio sam se sa stvarnošću. Nisam trebao maramicu. Nije bila baš korisna sa kartonom na donjoj polovini! I ako je postojala mogućnost da će jedan brat posrnuti, mogao bih sebi priuštiti da idem bez nje.

Želeo bih da završim priču sa nekom vrstom uspeha kao što je to da je taj brat postao svetski verski vođa ili tako nešto. Mogu samo da kažem da je kanal komunikacije ostao otvoren, imali smo mnogo dobrih poseta i postali dobri prijatelji. Kakav god sam utisak ostavio na njega, samo će večnost reći. Ali pitanje uticaja može biti važno.

Jedan poslednja misao, logično govoreći, za donošenje odluka za stvari za koje nemamo poglavlja i stihove u Bibliji je pitanje, kuda će nas to dovesti? Priče 16:25: „Neki se put čini čovjeku prav, a kraj mu je put k smrti.“ Evo jedne premise od vitalnog značaja za svako pitanje koje je crno, belo ili sivo. Đavo nikada u jednom skoku ne odvede čoveka od belog do crnog, kao što smo već spomenuli. Vodi ga malim koracima. Ponekad je jedina stvar koja nije u redu sa korakom broj jedan je to što vodi do koraka broj dva.

Um muškarca ili žene ne silazi u trenutku sa čistote i svetosti na izopačenost, pokvarenost i zločin. Potrebno je vreme da se ljudsko preobrazi u božansko, ili da se oni koji su stvoreni po liku Božijem degradiraju na brutalne i sotonske. Potrebno je vreme da se grešnik preobrazi u lik Božiji, a potrebno je vreme da se uhvati nevina beba i odvuče nizbrdo tamo gde može da počini užasne zločine. Potrebno je vreme da se od detinjstva pređe do ubijanja šest miliona Jevreja. To

se ne dešava u jednom velikom skoku, već u malim koracima. Pravac tih sitnih koraka je taj koji odlučuje o pravcu života.

Dakle, ako nema ništa moralno loše u koraku broj jedan i ne mogu da odlučim na osnovu crno-belog ili na osnovu biblijskog poglavlja i stiha, ali ako sam saznao iskustvom, ili ako sam video u iskustvu drugih da je to zgodan način ka koraku broj dva ili tri, onda je vredno mog truda da razmislim o tome da se povučem od tog prvog sudbonosnog koraka.

Televizija pruža zgodnu ilustraciju. Jednom smo kupili televizor, da gledamo samo krunisanje kraljice Elizabete i ljude koji idu na Mesec i vesti. Ubrzo smo počeli da dodajemo druge programe. Nije li to način na koji to funkcioniše? „Možda bi ovaj bio u redu“, kažemo mi, pa dodamo još jedno.. A šta je sa decom? „Hajde da dodamo jedan za decu!“ Ubrzo se porodični krug pretvara u polukrug.

Pretpostavimo da ste pastor crkve. Jedne noći dođeš kući sa molitvenog sastanka i sedneš da gledaš kasnu emisiju - misterija ubistva! U redu je, jer u sebi ima misionara! Nakon što se završi, izvadite makaze i odsečete utikač sa kraja električnog kabla. Televizor miruje nekoliko dana.

Ali onda se kraljica Elizabeta ponovo kruniše, a vaša žena preseče izolaciju sa žica i gura ih u utičnicu. Ova mala drama se nastavlja, sve dok konačno ne prodate televizor, a on ima kabl od desetinu centimetra!

Smešite se jer ste dobro svesni tog sindroma. Obrazac se ponavlja u mnogim domovima, uključujući možda i vaš. To pokazuje da je neprijatelj neke od svojih najboljih trikova sačuvao za kraj, i on koristi sivi, silazni obrazac malo po malo, korak po korak. Dakle, moramo se zapitati, kuda će ovo voditi? Postoji put koji se čini ispravnim, ali kraj je put smrti.

Sama logika ne može dati konačan odgovor u sivim zonama, pa bih želeo da predem na ono što smatram jedinim konačnim odgovorom. Bog mora pružiti uvid u skrivene motive naših srca.

Isaija 30:21 kaže: „I uši će tvoje slušati riječ iza tebe gdje govori: to je put, idite njim, ako biste svrnuli nadesno ili nalijevo.“ Taj glas ću prepoznati samo ako je moj kanal komunikacije otvoren. Morate imati otvoren kanal za Božji glas, a nećete ga imati ako nemate stalnu vezu sa Njim. Osoba koja iznenada odluči da želi da otkrije šta nije u redu sa datom stvari, ali koja nema stalnu zajednicu sa Bogom, naći će velike poteškoće da razume Božja uputstva. Isus je rekao u Jovanu 10:4, 5: „I kad [pastir] svoje ovce istjera, ide pred njima, i ovce idu za njim, jer poznaju glas njegov. A za tuđinom neće da idu, nego bježe od njega, jer ne poznaju glasa tuđega.“ Ako nas iz dana u dan vodi Dobri pastir, prepoznaćemo Njegov glas i nećemo zalutati.

U Jovanu 16:8, 13, Isus je rekao da će Sveti Duh suditi za greh i za pravednost i da će uputiti u svaku istinu. Ali moramo biti otvoreni za Njegovo vođstvo. U Filibljanima 2:13 nam je obećano da će Bog delovati u nama „da hoćete i učinite kao što mu je ugodno“. Hteti znači „odabrati“. Ako se predam Bogu u odnosu poverenja sa Njim, On će izabrati umesto mene; i On će podržati izbore koje donosi za mene snagom neba. Pavle je ovo objasnio u Galatima 2:20: „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u tijelu, živim vjerom sina Božijega, kojemu omiljeh, i predade sebe za mene.“

Kada Bog živi u nama i čini svoj posao u nama, možemo biti sigurni da On želi da učini pravu stvar, zar ne? „Oni koji odluče da ne urade ništa u bilo kom pravcu što se Bogu ne bi svidjelo, znaće, nakon što iznesu svoj slučaj pred Njim, kojim pravcem da krenu. I oni će dobiti ne samo mudrost, već i snagu.“ - Čežnja vekova, strana 668.

Dakle, da biste bez sumnje razumeli sive oblasti za koje ne možete pronaći poglavlje i stihove, morate imati lični, stalni odnos sa Isusom iz dana u dan. On ima način da vam šalje svoja uputstva, tako da ćete znati Njegovu volju.

Neke denominacije danas navode šta je prihvatljivo, a šta neprihvatljivo, i ponekad smo upali u tu zamku. Imamo kutak u adventističkom Glasniku, našem crkvenom listu, gde ljudi mogu da pišu i pitaju da li treba da ostave krompir u rerni u subotu! Ali da li treba da stojimo okolo da dajemo presude o tome šta je ispravno, a šta pogrešno kada Biblija ne govori konkretno? Zar ne bi trebalo da kažemo: „Idi na kolena!“

Članovi često zovu pastora i pitaju: „Hoćeš li mi reći da li je to ispravno ili pogrešno za mene?“

Sve što pastor može da kaže je: „Na kolena, prijatelju, na kolena!“ To je jedini način da se nosite sa sivim zonama.

Nije li tragedija što tako često pokušavamo da vidimo koliko se možemo približiti ivici a ipak uspeti. Kakva je to čudna stvar za one koji se nazivaju Hristovi sledbenici!

Priča se o jednoj diližansi na Istoku, pre mnogo godina, kojoj je bio potreban novi vozač. Intervjuisali su trojicu muškaraca i svakome postavili isto pitanje: „Znate li ono opasno mesto duž planinskog prevoja gde se provalija s jedne strane spušta pravo dole, a sa druge pravo gore, a put je tako uzak?“ Sva tri vozača su znala za to.

Pitali su prvog vozača: „Koliko možete da dođete do ivice provalije i da ipak prođete diližansom?“

Rekao je: „Mogu da vozim na korak od ivice i da ipak stignem bezbedno.

Pitali su drugog vozača: „Koliko blizu možete doći do ivice?“ A on je rekao: „Mogu da vozim pola koraka od ivice i da ipak prođem bezbedno.

Kada su pitali trećeg čoveka, on je rekao: „Ne znam koliko blizu mogu da priđem, ali ću vam reći jednu stvar. Držaću se što dalje od ivice.“ Treći čovek je dobio posao.

„Oni koji osećaju privlačnu Božju ljubav, ne pitaju koliko se malo može uraditi da bi se ispunili Božji zahtevi; oni ne traže najniži standard, već imaju za cilj savršenu saglasnost sa voljom svog Otkupitelja. Sa iskrenom željom oni predaju sve i ispoljavaju interes proporcionalan vrednosti predmeta koji traže. Ispovedanje Hrista bez ove duboke ljubavi je samo pričanje, suva formalnost i težak mukotrpni rad.“ - Put Hristu, strana 45.

Kada idete u Getsimaniju, ne vidite nekog ko je na sredini puta koji pokušava da vidi sa koliko malo On može da prođe. Čovek koji se znoji od kapi krvi nije pokušavao da se vozi sredinom puta. Kada pogledate Isusa, vidite Čoveka koji je bio potpuno posvećen svojoj misiji. Nije pokušavao da vidi koliko malo može da učini, a da još spase svet - On je prešao granicu. Vidite to u Njegovim sledbenicima. I to vidite u tri jevrejska dostojnika koja se nisu plašila vatre. Vidite to kod čoveka koji se nije plašio da otvori prozor i pomoli se tri puta dnevno, kada bi, da je imao Novi zavet, imao dobar izgovor da se moli u kleti!

Kroz vekove, proroci, apostoli i mučenici nisu bili umereni na sredini puta. Ispoljili su interesovanje srazmerno vrednosti predmeta koji su tražili.

Želeo bih da predložim da se odgovor na pitanje televizije ili muzike ili bilo koje drugo pitanje u sivim zonama nađe u odnosu sa Isusom. Kada Isus dođe, neke od ovih stvari za koje smo mislili da su tako velike i važne su istisnute i nemamo više problema. Volim da znam odgovore koji

proizilaze iz logike i razuma što se tiče njih, jer nas je Isus pozvao da zajedno razmišljamo. Ali više me zanimaju odgovori koji se daju nama lično, sa neba.

8. DUHOVNI DAROVI OD BOGA

Naši prijatelji vozili su se kroz Solt Lejk Siti sa nekim novim obraćenicima u Crkvu Adventista sedmog dana. Obišli su veliki hram i čuli o verovanjima tamošnjih ljudi. Trenutno su novoobraćenici primetili: „Sigurni smo da nam je drago da Crkva adventista sedmog dana nema nikakve veze sa prorocima.“

Naši prijatelji su bili zbunjeni, i sve je postalo nekako crno. Nisu znali šta da kažu, pa ništa nisu rekli. Očigledno je da su novoobraćenici prebrzo uvedeni u crkvu. Proroci imaju mnogo toga sa Božjom crkvom. Dar proroštva je imao mnogo veze sa Božjim narodom u svim vremenima. Bog je osmislio dar da bude u crkvi do kraja vremena. Ako ne verujete u dar proroštva, ne verujete ni u Bibliju. Ako imate problema sa darom proroštva u crkvi, verovatno imate problema sa Svetim pismom.

Pogledajmo četvrto poglavlje poslanice Efescima, počevši od 11. stiha. Obratite pažnju na pet navedenih posebnih darova. „I on je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevanđeliste, a jedne pastire i učitelje.“ Većina nas je videla stvarne, žive učitelje i pastire i jevanđeliste, pa čak i apostole, jer apostol znači „poslan“, poput misionara. Ali većina nas bi porekla da je ikada videla pravog, živog proroka. Ipak, Božija je namera da dar proroštva bude u Njegovoj crkvi. U Efescima 4:12 možemo pročitati da je funkcija darova, uključujući i dar proroštva, „Da se sveti pripreme za djelo službe, na sazidanje tijela Hristova; Dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje sina Božijega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove.“ Da li smo već dostigli taj stas? I dalje su nam potrebni svi darovi!

Neki se osvrću na dane proroka i kažu: „Proroci su imali za cilj da pomognu nezrelim, naivnim ljudima da odrastu. Sada kada je crkva postala punoletna i sazrela, dar proroštva više nije potreban.“ Ne verujte tako nešto! Dar proroštva će biti potreban „dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje sina Božijega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove; Da ne budemo više mala djeca, koju ljulja i zanosi svaki vjetar nauke, u laži čovječijoj, putem prijevare.“

Očigledno je Božja namera bila da ovaj dar uvek bude prisutan, tako da Njegov narod može imati prednost detaljnog saveta, relevantnog za vreme i doba u kojima žive. Ponekad je teško videti kako se svi detalji iz starih proroka odnose na naše vreme. Čak ni u porukama ovoj crkvi pisanih u prošlom veku nije uvek lako, i mi ponekad ulazimo u veliki dijalog i diskusiju oko toga.

Prema Svetom pismu, dar proroštva je za crkvu. Ne tražite pravog Božijeg proroka van crkve. Dar je za vernike. Pročitajte 1. Korinćanima 12:28 i 14:22. U Pavlovoj analogiji možemo videti blisku sličnost između proročanstva i očiju. Očigledno su videli istu analogiju još u danima starozavetnih proroka, jer se u to vreme prorok zvao „videlac.“ 1. Samuilova 9:9. Kao dečak, pitao sam se šta znači reč videlac dok mi neko nije pomogao da razumem. Preuzeto je iz ideje da se vidi. Prorok je bio oči za Božji narod.

Stoga bi bilo prirodno očekivati da proroci imaju vizije. Bog je rekao u 4. Mojsijeva 12:6 da će se otkriti kroz svoje proroke u vizijama i snovima.

Pogledajmo starozavetni primer praktične funkcije proroka. Druga knjiga Carevima 6, počevši od 8. stiha: „A kad car Sirski vojevaše na Izrailja, vijećашe sa slugama svojim, i reče: tu i tu neka stane vojska moja.“ U svom štabu je pravio tajne planove o načinu na koji će nastaviti napad.

Stih 9: „A čovjek Božji posla k caru Izrailjevu i poruči: čuvaj se da ne ideš onuda, jer su ondje Sirci u zasjedi. I car Izrailjev posla na ono mjesto, za koje reče čovjek Božji i opomenu ga, te se čuvaše. I to ne bi jedanput ni dva puta. I smuti se srce caru Sirskom zato, i saznavši sluge svoje reče im: hoćete li mi kazati ko od naših dokazuje caru Izrailjevu?“

Jedan od njegovih slugu je znao odgovor. On je rekao, 12. stih: „niko, care gospodaru moj; nego Jelisije prorok u Izrailju dokazuje caru Izrailjevu riječi koje govoriš u ložnici svojoj.“ Nema ničeg privatnog u neprijateljskom logoru kada prorok brani Božji narod!

Iz ove priče možemo videti da je Bog koristio proroke za rešavanje stvarnih potreba i relevantnih pitanja. Kako su se potrebe Njegovog naroda s vremena na vreme i iz veka u vek menjale, Bog je slao druge proroke sa porukama relevantnim za promenljive situacije.

U 1. Korinćanima 1:7 nam je rečeno da će u poslednjim danima i dalje biti Božja namera da crkva ne ostane bez ijednog dara. On ne želi da manjkamo u apostolima ili pastorima ili učiteljima ili jevanđelistima – ili prorocima.

Pa, ako dar proroštva treba da bude u crkvi, bilo u biblijska vremena ili na kraju vremena, znamo da će đavo imati falsifikat. Ovo je jedan od njegovih redovnih metoda. Kad god je postojala velika istina od Boga, on je došao sa lažima. Što je veća istina, veća je njegova laž. Ako Bog ima dan obožavanja, đavo će obezbediti falsifikat. Ako Bog ima dar proroštva, đavo će izmisliti lažne proroke. Isus nas je na to upozorio u Mateju 24:24. Nema smisla imati laž bez istine, pa nas je savetovao da proroke ispitujemo po njihovim plodovima. Vidite Matej 7:20. U 1. Solunjanima 5:19, Pavle je rekao: „Proroštva ne prezirite.“ Kada čujete za dar proročanstva, bilo da se vozite kroz Solt Lejk Siti ili Boston, Masačusets ili negde drugde, nemojte ga prezirati. Pogledaj. 1. Solunjanima 5:20: „A sve kušajući dobro držite.“

Dok proučavate dar proroštva u Svetom pismu, otkrivete tri načina na koje se dar manifestuje. Prvo, u sposobnosti da se kroz prosvetljenje Duha Svetoga govori Božja reč. Proročanstvo može biti jednostavno govoriti u ime Boga. Ponekad ga ograničavamo na predviđanje i ispunjenje, ali hajde da ga proširimo na trenutak. Prorok je svako ko govori Božju istinu za određeno vreme. U tom smislu, možda imamo više manifestacije dara proroštva nego što bismo obično mislili.

Druga manifestacija dara proroštva pojavljuje se u stvarnim snovima i vizijama i sposobnosti da se napravi tačna predviđanja. Ova manifestacija je retka. Neki danas tvrde da imaju sposobnost predviđanja, ali se njihove tvrdnje obično pokažu lažnim.

Treća manifestacija dara je još ređa. To ima veze sa tim da je neko više od proroka. Prvi slučaj da je Bog dao „više od proroka“ svom narodu zabeležen je u 4. Mojsijev 12:6-8. Mojsija je Bog poslao da izvede narod koji je trebalo da bude Njegov u posebnom smislu. Aron i Marija, njegovi brat i sestra, bili su Mojsijevi saradnici i postali su nezadovoljni njegovim vođstvom.

U 2. stihu istog poglavlja, oni su rekli: „zar je samo preko Mojsija govorio Gospod? nije li govorio i preko nas? I to ču Gospod?“

Gospod je video njihov stav i bio je veoma nezadovoljan. Došao je u šator i rekao: „čujte sada riječi moje: prorok kad je među vama, ja ću mu se Gospod javljati u utvari i govoriću s njim u snu. Ali nije taki moj sluga Mojsije, koji je vjeran u svem domu mojem. Njemu govorim iz usta k ustima, i on me gleda doista, a ne u tami niti u kakvoj prilici Gospodnjjoj. Kako se dakle ne pobojaoste vikati na slugu mojega, na Mojsija?“

Ovde je Bog ukazao Aronu i Mariji da Mojsije nije bio samo prorok već „više od proroka“. Bog je imao odnos sa njim i funkciju za njega koja je uključivala više od onoga što termin prorok označava.

Drugi slučaj nekoga ko je bio „više od proroka“ javlja se u istoriji hrišćanske crkve. U Luki 7:20-28 Isus govori: „Šta ste dakle izišli da vidite? Proroka? Da, ja vam kažem, i više od proroka; Jer je ovo onaj za koga je pisano: eto ja šaljem anđela svojega pred licem tvojijem koji će pripremiti put tvoj pred tobom.“

Isus je mislio na Jovana Krstitelja. Složio se da je Jovan bio prorok, ali je insistirao da je više od toga. On je bio Božji „glasnik“, poslan na početku hrišćanske crkve, kada je Bog još jednom izdvajao poseban narod.

Predložicu da je ovaj treća način, onaj koja je posebno zanimljiv adventistima, mlada žena iz prošlog veka kojoj je rečeno da je Gospodnji glasnik. Dozvolite mi da citiram iz njene knjige, Izabrane poruke, knjiga 1, strana 34: „Ako me drugi zovu tim imenom [proročice], ja nemam nikakve polemike sa njima. Ali moj rad je pokrio toliko mnogo područja da se ne mogu nazvati drugim nego glasnikom, poslanim da prenesem poruku od Gospoda Njegovom narodu i da se bavim bilo kojom predmetom na koji On upućuje.“ Strana 32: „U ranoj mladosti nekoliko puta su me pitali: Jesi li ti prorok? Ja sam uvek odgovorila, ja sam Gospodnji glasnik. Znam da su me mnogi nazivali prorokom, ali ja nisam tražila pravo na ovu titulu. Moj Spasitelj me je proglasio Njegovim glasnikom. . . . Zašto nisam tvrdila da sam prorok? – Jer u ove dane mnogi koji smelo tvrde da su proroci predstavljaju sramotu za delo Hristovo; i zato što moj rad uključuje mnogo više od onoga što reč „prorok“ označava“.

Ovde mislim na život i spise Elen G. Vajt. Verujem u njih.

Pretpostavljam da smo svi svesni da ako ste protiv nečega, možete da izgradite argument protiv toga, ma šta to bilo. Kada bih odlučio da budem protiv majčinstva, mogao bih da napravim argument protiv toga. Video sam neke prilično razvratne majke. Video sam majke kako se igraju i bockaju iglama stopala svoje bebe. Čuo sam za majke koje su brutalno tukle svoju decu. Čitao sam o majkama koje su napustile svoju decu. Da sam selektivan, mogao bih da sakupim priče koje bi izgradile jak argument protiv majčinstva. Mogao bih i protiv pite od jabuka. Mogao bih da ispričam priče o ljudima koji su zamalo umrli jedući zelene jabuke. Mogao bih da opišem sve strahote tog iskustva. I da neko nikada nije jeo pitu od jabuka, možda bih mogao da učinim da ima predrasude da je ikada proba. Ako ste već protiv nečega, možete izgraditi argumente protiv toga, čak i ako je to materinstvo ili pita od jabuka.

Ali verujem u dar proroštva i u glasnika koji je bio „više od proroka“, jer sam u njima našao Božji glas svojoj duši.

Kroz ovaj dar sam doveden do razumevanja Isusa Hrista i Njegove pravednosti. Kada sam dospao u veliku nevolju i spremao se da odustanem od vere, tražeći neku vrstu sidra, pažnju mi je zaokupio prikaz slave, dobrote i lepote Isusove u knjizi Čeznja vekova . Zaintrigirala me je činjenica da je omiljena tema ove omale žene bila ljubav prema Bogu. To nije bila umerenost u ishrani ili zdravlje; to je bila Božija ljubav. To nije bilo udaranje ljudi po glavi njihovim gresima; to je bila ljubav Božija. Neki mladi ljudi imaju pogrešnu sliku o ovoj omaloj ženi; misle da je morala da nosi crnu odeću i da je imala dugačko lice i mračnu, sumornu ličnost. Nije tako.

Da li ste ikada imali problema da previše verujete u molitvu ponekad, zbog bolnih kolena? Da li vam je ikad neko bio odbojan kada bi se molio dugo i dugo a kada ste bili gladni i željni da se

vratite kući? Jednog dana sam pročitao u njenim spisima: „Dugi, prazni razgovori i molitve nisu na mestu nigde, a posebno ne na društvenim skupovima. Onima koji su glasni i uvek spremni da govore dozvoljeno je da zasene svedočenje plahih i povučenih. Oni koji su najpovršniji uglavnom imaju najviše da kažu. Njihove molitve su duge i mehaničke. One zamaraju anđele i ljude koji ih slušaju. Naše molitve treba da budu kratke i konkretne.” - Svedočanstva za Crkvu, 4. sveska, str. 70, 71. Kada sam to pročitao, rekao sam: „Desetka za Elen Vajt! Ona je na mojoj strani. Ona je moj prijatelj.“ Onda sam pročitao da nijedna služba molitve ne sme biti duža od deset minuta, a nijedna javna molitva bilo koje osobe ne sme biti duža od dva minuta. A ja sam merio neke molitve koje su bile pet minuta! (Oprostite mi zbog toga!)

Pohađao sam čas na seminaru od Artura Vajta, njenog unuka. Pričao je o njoj interesantne priče. Elen Vajt je volela da pravi krpore. Napravila ih je toliko da se Džejms Vajt, njen muž, umorio od toga. Jednog dana je hodao stepenicama njihove kuće u Batl Kriku pevajući pesmu koju je upravo izmislio: „Na nebu iznad, gde je sve ljubav, tamo neće biti krpenih prostirki.“

Elen se osmehnula, ali nije odustala od pravljenja krpenih tepiha. Jednog dana, nedugo zatim, došla je njena sekretarica sa novom, jarko crvenom haljinom i pitala Elen Vajt šta misli o tome. Elen je rekla: „Jedva čekam da se istroši da bih mogla da je stavim u svoje krpore.“

Ona je bila obična ljudska osoba. Bila je stvarna. Nije živela negde u zatvorenoj ćeliji. Bila je u kontaktu sa ljudima i osećanjima i stvarnim stvarima. Jedno od đavolovih remek-dela bilo je da odvрати mlade ljude pogrešnom upotrebom njenih spisa od strane neupućenih, sitničavih ljudi. Ako sami pročitate šta je rekla o Isusovoj ljubavi, otkrićete da je ona vaš najbolji prijatelj.

Uzmimo, na primer, poglavlje u Čeznji vekova pod nazivom „Poziv“, sve o Isusovom pozivu, „Dođite k meni svi koji ste natovareni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti.“ Još jedno poglavlje koje donosi utehu, nadu i mir je „Neka se ne plaši srce vaše.“ U drugim poglavljima naći ćete klasične opise, lep jezik koji dopire do srca, o Getsimaniji i krstu. Nemojte misliti da su jedine stvari koje je Elen Vajt napisala bile ukori i ukori. Da li ste joj dali šansu čitajući je za sebe?

Moguće je pocepati njene spise i naći im mane. To možete učiniti i sa Biblijom, a ljudi to već dugo rade. Ali verujem da su pisci Biblije i pisac naših sveska proročanstva bili nadahnuti od Boga na isti način.

Bilo da govorite o daru proroštva kao što je pokazano u Elen Vajt ili o daru proroštva u biblijska vremena, čini se da postoje dve oblasti rada koje Bog daje svojim prorocima. Prvi je pozvati otpadnički narod nazad Bogu; drugi je da radimo unutar oživljenog Božjeg naroda, dajući im utehu, vođstvo i posebne informacije. Primitite da je funkcija utehe i vođenja i upozorenja bila proporcionalna vernosti ili nevernosti Božjeg naroda. Plač Jeremijin 2:9 ukazuju na to. Ovde prorok žali zbog stanja Božjeg naroda. Tužno govoreći o Jerusalimu, on kaže: „Utonuše u zemlju vrata njezina, polomi i potr prijevornice njezine; car njezin i knezovi njezini među narodima su; zakona nema, i proroci njezini ne dobijaju utvare od Gospoda.“

Kada je zakon bio pogažen i poslušnost prestala, proroci nisu dobili nikakvu viziju od Gospoda. Ali kada je Božji narod oživeo i reformisan, imao je funkciju proroka u smislu posebnog vođstva, usmerenja, upozorenja i utehe. Ako proučavate istoriju proroka, otkrićete ovaj sasvim definitivni trend.

Voleo bih da pročitate nešto što možda niste čitali u poslednje vreme, Svedočanstva za Crkvu, sveska 5, strane 76, 77, napisana krajem 19. veka. „Ali ma malo onih koji su iskreno odani Bogu. Malo je onih koji, kao zvezde u olujnoj noći, sijaju tu i tamo među oblacima.” „Strpljenje Božije

ima cilj, ali ga vi uništavate. On dozvoljava da dođe do stanja stvari za koje biste voleli da se suprotstavite, ali biće prekasno. . . . Ko zna da li te Bog neće predati obmanama koje voliš? Ko zna osim da propovednici koji su verni, čvrsti i istiniti mogu biti poslednji koji će ponuditi jevanđelje mira našim nezahvalnim crkvama? ... Retko plačem, ali sada vidim da su mi oči zaslepljene suzama; padaju na moj papir dok pišem. Može se desiti da će se sva proročanstva među nama zauvek završiti, i glas koji je uzburkao ljude više neće ometati njihov telesni san.” Da li vam to nešto govori o tome na šta smo mislili?

Pretpostavimo da imamo pravog, živog, poštenog proroka među nama danas, šta bi taj prorok rekao? Dobijali bismo poruke o televiziji umesto o haljinama iz njenog vremena, zar ne? Ali to bi bila i poruka ohrabrenja. Evo nečega što je ona predvidela u Priči o iskupljenju (The Story of Redemption), strana 402: „Ukazano mi je na vreme kada se završavala poruka trećeg anđela. Božja sila je počivala na Njegovom narodu; oni su obavili svoj posao i bili su spremni za težak čas koji je pred njima. Oni su primili pozni dažd, ili osveženje iz prisustva Gospodnjeg, *i živo svedočanstvo je oživelo*. Poslednje veliko upozorenje se proćulo svuda i uzburkalo je i razbesnelo stanovnike zemlje koji nisu hteli da prime poruku.”

U ovom predviđanju možemo videti nešto slično Joilu 2:28 u kome Bog kaže da u poslednjim danima: „I poslije ću izliti duh svoj na svako tijelo, i proricaće sinovi vaši i kćeri vaše, starci će vaši sanjati sne, mladići će vaši viđati utvare.” Ovo se ispunilo na dan Pedesetnice, u ranom daždu, i ponoviće se pre nego što Isus dođe. Ne paničite kada čujete za proroka u Adventističkoj crkvi. To je predviđeno u Bibliji. Ako ne prihvatite pravi dar proroštva, nećete verovati Bibliji. Proverite to. Molite se za to. Tražite probuđenje i reformaciju koja će sa sobom doneti oživljavanje dara proroštva.

Sada bih želeo da parafriziram priču koju smo videli u 2. Carevima. Možda će nam to pomoći da malo bolje razumemo današnju svrhu dara proroštva.

“Tada je đavo zaratio protiv Božjeg naroda, i savetovao se sa svojim đavolima, govoreći: Takvo i takvo mesto biće moj logor. Ovo je moja strategija. I duh proroštva posla vođi naroda Božijeg govoreći: Čuvajte se da ne prodete kroz takvo mesto, jer su tamo đavoli sišli. I posla vođa naroda na mesto koje mu reče i opomene ga duh proroštva, i tu se spase ne jednom ni dvaput. Zato se srce đavolje jako uznemiri zbog ove stvari, i on dozva svoje đavole i reče im: Zar mi nećete pokazati ko je od vas na strani vođe naroda Božijeg? I jedan od njegovih đavola reče: Nijedan, o đavole, nego duh proroštva koji vodi Božji narod kaže vođama Božjeg naroda reči koje govoriš u svojoj spavaćoj sobi.”

Ako je funkcija dara proroštva u starozavetna vremena bila da spase Božji narod od neprijateljske zasede, zar ne bi bilo isto i danas? Neki su spremni da odbace ovaj dar crkvi, ali želim da vas podsetim da je jedan od najvećih dokaza Božje ljubavi vođstvo i nada i uteha dara proroštva koji nas spasava od svakog vetra doktrine i obmane. Ako verujete Bibliji i samo Bibliji, prihvaćete ovaj dar od Njega.

9. IZABERITE SEBI DANS

Pre nekoliko godina pozvao me je jedan revnosni radnik, laik u crkvi, da odem u određeni dom određene večeri da se sretnem s nekim ljudima sa kojima je „proučavao Bibliju“ nekoliko nedelja. Njegov metod učenja je bio da uključi magnetofon i uključi projektor, a kada je prezentacija završena, isključi mašineriju i ide kući. Trebalo je da se pojavim te noći, kao pastor crkve, i radim na njihovoj odluci. Nikada ranije nisam sreo te ljude. Njihov najbliži kontakt sa adventistima bio je sa kasetofonom i projektorom! Još uvek se sećam koliko je situacija bila beznadežno uzaludna.

Postoji stara evangelistička fraza koju ste možda čuli, „prevesti ljude preko linije“. Odnosi se na navođenje ljudi da donose odluke o određenim tačkama doktrine. Želeo bih da istaknem da ako ljudi već nisu prešli granicu kada se iznesu različite istine, onda nije vreme da ih prevedete preko linije! Posvećenost Hristu Isusu mora biti na prvom mestu. Sve dok se osoba ne rodi nanovo i ne započne vezu sa Hristom, nema smisla tražiti odluku o bilo kojoj drugoj tački.

Postoji nekoliko tradicionalnih metoda podsticanja ljudi da donose odluke. Poziv sa katedre je dobar primer. Neke tradicionalne metode su sintetičke i veštačke. Odluke nikada ne treba forsirati sintetičkim sredstvima. (Šta znači reč sintetički? Sintetički proizvod je veštačka imitacija nečeg prirodnog. Primer bi bio najlon koji zamenjuje svilu. Svilu prave svilene bube. Ako uveličate komad svile, što se više uvećava to je lepši Ali kada uvećate sintetičku imitaciju, što je više uvećavate, izgleda gore.)

Dakle, sintetičke metode za navođenje ljudi da donose odluke su metode koje se ne zasnivaju na Božjoj Reči, već ih je čovečanstvo izmislilo kao metode ili trikove za pokušaj vršenja Božjeg dela. Šta bi bio sintetički način da se ljudi ubede da donose odluku? Šta je sa elokvencijom koju je stvorio čovek koji deluje na emocije ljudi? Šta je sa tehnikama „prodavača“ za „prodaju“ jevanđelja? Kada smo studirali govor na koledžu, jedna od stvari o kojima smo dugo raspravljali bila je: šta je važnije: šta kažeš ili kako to kažeš? Kako biste glasali o tome? Naš učitelj je rekao da je mnogo važnije kako nešto kažeš nego šta kažeš.

Važno je kako je jevanđelje predstavljeno. Bog želi da se to stavi u najatraktivnije svetlo. Ali ponekad idemo dalje od toga i radimo sintetičkim sredstvima na emocijama, koristeći psihološku polugu i instinkte čopora.

Biblija daje neke vrlo jednostavne formule za donošenje odluka. Prvo što bih želeo da predložim je u Jovanu 10:1-5: „Zaista, zaista vam kažem: ko ne ulazi na vrata u tor ovčij nego prelazi na drugom mestu on je lupež i hajduk; A koji ulazi na vrata jest pastir ovcima: Njemu vratar otvora, i ovce glas njegov slušaju, i svoje ovce zove po imenu, i izgoni ih; I kad svoje ovce istjera, ide pred njima, i ovce idu za njim, jer poznaju glas njegov. A za tuđinom neće da idu, nego bježe od njega, jer ne poznaju glasa tuđega.”

Kako pastir čuva svoje ovce? Da li ih on vodi ili vozi? On ih vodi. Jedna grupa ljudi je nedavno obilazila Bliski istok. Pre nego što su stigli, vodič im je rekao da paze, da i danas vide pastira kako vodi svoje ovce kao u biblijska vremena; Ali kako je slučaj hteo, prvo stado koje su videli bilo je terano motkama i kamenjem. Proverili su zašto je to bilo tako i otkrili da je gazda vodio ovce na klanje. Velika razlika!

Isus je rekao u Mateju 16:24: „ako ko hoće za mnom ići“ - Obratite pažnju ponovo na ključnu reč. „Ako ko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom.“ Šta

podrazumevamo pod praćenjem? Pratimo nekoga koga pokušavamo da imitiramo, nekoga ko nam daje pravi primer, nekoga kome se divimo i kome verujemo. Prepuštamo mu se; on je naš vodič. To je suprotno od nagovaranja, guranja ili prinude.

U Otkrivenju 14:4 vidimo grupu ljudi neposredno pre nego što se Isus vratio koji su se toliko uključili sa Onim koji je i Pastir i Jagnje da Ga slede gde god da ide. Oni su iskupljeni među ljudima. Oni su vođeni Božjom Rečju i Njegovim Duhom i zavise od Isusa.

Luka 9:57-62 govori o nekolicini koji su imali problema da slede Isusa. Stih 59: Jedan „reče: Gospode! dopusti mi da idem najprije da ukopam oca svojega“, pusti me da se oprostim sa narodom kod kuće. „A Isus reče mu: ostavi neka mrtvi ukopavaju svoje mrtvace.“ Ovo zvuči hladno i grubo ako ne shvatimo značenje konteksta, da Isus ne želi podeljena srca - On želi ljude sa potpunim posvećenjem. Opet, ključ je da Ga sledimo. Prva Petrova 2:21 govori šta treba da činimo u donošenju odluka: „Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da *idemo* njegovijem tragom.“

Pozvani smo da ga sledimo, a ne da trčimo napred ili da zaostajemo. Razliku će svakom čoveku otkriti Duh Sveti. Bilo bi moguće da neko ustane i nagovori nekoga na odluku o određenom pitanju. Za neke ljude u publici, to bi bilo tačno tako. Za druge bi to bilo preuranjeno; a za treće bi bilo suprotno. Samo Duh Sveti zna vreme odluke za svaku dušu.

Sećam se da sam pozivao na odluke na osnovu samo dve ili tri stvari. Dolazili bismo do određene teme na našim javnim skupovima i pokušavali da sve podelimo u ove dve ili tri grupe. Apelovali bismo na sve u prvoj grupi, a zatim na sve u sledećoj kategoriji. Posle sastanka, neki bi došli i rekli: „Nisam znao u koju kategoriju spadam.“ Drugi bi bili uvređeni jer smo podelili publiku, a oni su se osećali loše jer nisu bili deo nijedne grupe. Često su na našim sastancima bili stranci koji nisu razumeli tačke o kojima se razgovaralo i bili bi uvređeni.

Da li ste ikada čuli: „Sada, neposredno pre nego što završimo bogoslužjenje – ” pa 45 minuta kasnije, „Sada, neposredno pre nego što zatvorimo bogoslužjenje, ima li još jednog –”? Ali gde ovo nalazite u Bibliji? Neko mi je rekao da je na planini Sinaj, nakon što su se Izraelci poklonili zlatnom teletu, Mojsije imao poziv odluke. Proučite priču u Izlasku 32. To uopšte nije ista stvar. Ljudi koji su odgovorili su se javili i poslani su da ubiju one koji nisu. To nije bio evanđeoski sastanak! Ako je to najbliže pozivu na odluku koji možete pronaći u Svetom pismu, bolje je da nastavite da tražite!

Ne, kada je u pitanju podsticanje ljudi da donose odluke, ne treba da koristimo metode koje je napravio čovek. Ne treba da koristimo emocije ljudi. Sveti Duh će učiniti dovoljno toga sam od sebe. Biblija je puna poziva na ljude da donose odluke, ali mi ne želimo da koristimo nebiblijske metode.

Kako se upoznajete sa ljudima na principu jedan na jedan, postajete svesni koraka koje ljudi preduzimaju da bi pristupili odluci. Nekoliko reči izgovorenih nekome nasamo kada je ubeđen da se odluči za Boga često je delotvornije od cele propovedi održane gomili. Ljudi imaju različite potrebe; pristupaju odlukama iz različitih pravaca, različitim brzinama. Nemoguće je izdvojiti dva ili tri stvari koje ćemo predstaviti i očekivati da se svi uklope u dve ili tri grupe.

Primarno pitanje u svim duhovnim odlukama je obraćenje i predanje Isusu Hristu. Sveti Duh je primarna sila, a ne ljudska izmišljotina. Da li je Sveti Duh dovoljno velik i sposoban da podstakne odluku u srcima ljudi? Da li je moguće da ga neke od naših metoda koje je stvorio čovek da pomognemo Svetom Duhu u stvari Ga ometaju?

Kada koristimo biblijske metode podsticanja ljudi na odluku, veća je verovatnoća da će ljudi biti pristupačni. Da li ste se ikada našli u situaciji u kojoj ste otkrili da su ljudi posle korišćenih sintetičkih sredstava bili nepristupačni? To se često dešava kod mladih ljudi. Sintetičkim pristupom se gase, hlade.

Postoji velika razlika između ljudi koji se obraćaju kroz skup crkvenih doktrina i verovanja i obraćenja ljudi, silom Svetog Duha, u Hrista. Ponekad ih izjednačavamo, misleći da su isti. Ali nisu. Crkvena učenja nalaze smisao samo u okviru obraćenja i odnosa sa Hristom.

Biblija je vrlo jasna da moramo donositi odluke i da ih ne smemo odlagati. Druga Korinćanima 6:2: „Evo sad je vrijeme najbolje, evo sad je dan spasenija!“ Kada? Sada! Jedan od najvećih vođa u donošenju odluka bio je Isus Navin, koji je rekao u Isusu Navinu 24:15: „Izberite sebi danas.“

Obratite pažnju na ostale njegove reči: „Izberite sebi danas kome ćete služiti.“ Nije rekao: birajte danas šta ćete činiti, nego kome ćete služiti. Bio je to poziv da biraš čiji ćeš sluga postati. Postoji velika razlika između te dve stvari.

Treba da se čuvamo odugovlačenja. Evo gde su hiljade pogrešile sa posledicom večnog gubitka. Poziv je: „Izaberite sebi *danas*“. Ako vam je Sveti Duh govorio o nekoj potrebi za donošenjem odluke u vašem životu, nemojte to odlagati. Što duže čekate, to će biti teže odlučiti se i lakše odlagati odluku.

Da li ste se ikada popeli na krov garaže kada ste bili dete a neko je zatim sklonio merdevine? Znali ste šta morate da uradite tada, zar ne? Sećam se kako sam kao klinac sedeo na krovu garaže nakon što su svi ostali skočili. Znao sam da ću biti podsmeh u komšiluku ako ne budem uradio isto. Što sam duže čekao, bilo je manje verovatno da ću ikada skočiti. Naučio sam da jedino što treba da uradim je da odmah ustanem i skočim i da završim sa tim! Zvuči pomalo glupo, sada kada smo odrasli, ali to je iz stvarnog života!

Ova vrsta stvari nije uvek ograničena na decu. Odrastao sam (ali nisam odrastao!) u Koloradu, u blizini malog mesta zvanog Kristal, posećujući jednu od škola za treniranje koje su dizajnirane za decu bogatih ljudi.

Roditelji bi plaćali stotine dolara da njihova deca idu tamo na mesec dana i učestvuju u najrigoroznijem programu planinske obuke. Na programu je bila staza sa preprekama kroz koju su deca prolazila skoro svaki dan. Neki od nas posetilaca dobili su hrabru ideju da prođu kroz to. Uplašilo bi vas samo da to pogledate. Trebalo je proći na užadima kroz krošnje drveća, ljuljajući se s jednog užeta na drugi, uhvatiti zadnji i zaljuljati se do drugoga. Nakon što sam pao sa nižeg užeta i sleteo na lice u blato, konačno sam došao do poslednjeg problema staze. Popeli smo se na daske prikovane za debla drveća i bili jako visoko. Sada je trebalo da skočimo odozgo u mrežu daleko ispod.

Otkrio sam da je nestao sav mladalački nerv koji sam razvio na krovu garaže. Dok sam stajao tamo, sve je postalo crno i ljubičasto i žuto i plavo! Zatvorio sam oči, pa ih otvorio. Nisam mogao da se vratim, već sam „spalio“ mostove iza sebe. Ljudi ispod su gledali. Šta sam mogao? Što sam duže čekao, bilo je gore. Konačno sam zatvorio oči i malo se pustio. Nije bilo ni približno tako loše kao što sam očekivao. U stvari, bilo je mnogo lakše - kada sam konačno odlučio!

Đavo voli da vidi ljude kako odugovlače i čini sve što može da odluka za Hrista izgleda nemoguća. Njegov najveći trik je da natera ljude da odlože odluku za neko kasnije vreme.

Priča se da je jednog dana đavo sazvao sastanak na kome će sa njegovim đavolima raspravljati o načinima i sredstvima da se navede čovečanstvo da bude izgubljeno. Tražio je sugestije.

Jedan đavo je skočio na noge i rekao: „Imam plan. Možemo reći ljudima da nema Boga.”

Đavo reče: „Sedi! Sve što neko treba da uradi je da pogleda okolo u nebo, drveće i cveće, i znaće da postoji Bog. To neće dati rezultat.”

Posle pauze, drugi đavo je ustao i rekao: „Zašto ne kažemo ljudima da Biblija nije istinita, da je to samo mit, zbirka bajki? ”

Đavo reče: „Sedi! Ako ljudi uopšte čitaju Bibliju, videće da se njena proročanstva ispunjavaju i znaće da je Biblija istinita. Ni to neće dati rezultat.”

Treći je predložio: „Mogli bismo im reći da im Bog neće oprostiti grehe. Oni će biti toliko obeshrabreni da će odustati i mi ćemo ih imati.”

"Sedi!" reče đavo. „To nikada ne može da funkcioniše sada kada je Hristos umro na krstu. Neće poverovati niko ko išta zna o Hristovoj žrtvi za grešnike.”

Nastupila je duga tišina. Konačno, još jedan od đavola je polako ustao i rekao: „Imam plan za koji mislim da će uspeti. Reći ćemo ljudima da postoji Bog. Reći ćemo im da je Biblija istinita. Reći ćemo im da je Isus obezbedio da im oprostí grehe. Ali dodaćemo dve reči: ima vremena.“

Đavo skoči na noge od đavolskog oduševljenja. „To je plan koji će uspeti!“ uzviknuo je. Đavoli su počeli da aplaudiraju. I to je plan koji đavo od tada uspešno koristi.

Verovatno svako od vas ima neku odluku sa kojom se poigrava, razmišlja, nešto što vam pada na pamet svaki put kada kleknete. Jedan od obeležja ubeđenja od Svetog Duha je da je najslabije kada si najdalje od Boga, a najjače kada si najbliže. Ubeđenje u vama raste dok se konačno ne uverite da Bog pokušava nešto da vam kaže.

Ali možda još uvek razmišljate o tome, još uvek se pitate. Jednog dana očekujete da ćete doneti odluku, pa zašto ne sada? Pozivam vas da donesete odluku. Nemam pojma kakva bi odluka trebalo da bude. Ja nisam Sveti Duh; Ja nisam Bog. Ali kakvu god odluku znate da treba da donesete, pozivam vas da odlučite.

Neko će možda morati da donese odluku da započne smislen život predanog poštovanja, da traži da upozna Boga iz dana u dan. Za to bih voleo da se svi odluče. Možda postoje neki koji ne mogu doneti tu odluku dok ih Sveti Duh ne dovede do te tačke, ali možda postoji neko ko čita ove redove ko je u toj tački i treba da donese tu odluku.

Neko se možda bori sa ubeđenjem o potrebi da podeli sa nekim istinu ili svedoči. Možda su prošle nedelje, ili meseci, ili godine, a ti si konačno shvatio da treba svesno da odlučiš da pružiš ruku i služiš i svedočiš. Možda ćete morati da odlučite o tome.

Možda ćete morati da odlučite da imate porodično bogoslužjenje. Možda ćete morati da probijete čekićem televizor. Za neke bi to mogla biti jedna od najboljih odluka koje možete doneti. Zatim pozlatite čekić i izložite ga na policu!

Neko će možda morati da odluči da vrati Bogu 10 procenata koje On traži od svog naroda u Malahiji 3. Neki su možda tek nedavno saznali neku tačku istine koju smo proučavali u ovim spisima, nešto novo za vas, kao što je subota ili ostalih stubova vere. Neki će možda morati da

odluče da je drugi Isusov dolazak najvažniji događaj u vašoj budućnosti i da želite da budete u mogućnosti, po Božjoj milosti, da sa radošću gledate uvis kada vidite da On dolazi.

Neko se možda bori sa ubeđenjem o nečemu što treba da ispravite ili da vratite nešto da biste ispravili nešto. To je pritiskalo vašu savest, a Sveti Duh vam govori: „Odluči se!“ Nemoj to više odlagati.

Možda je neko bio ubeđen od strane Svetog Duha da sledi Isusov primer u krštenju uronjavanjem, biblijskom metodom za javno prihvatanje Hrista.

Kao što vidite, kada je reč o odlukama, moguće odluke su brojne. Samo vi znate koja je odluka prava za vas. Pridružujem se Isusu Navinu u apelu na vas da sada donesete tu odluku. Odložiti donošenje odluke znači, u izvesnom smislu, doneti odluku. Ali to je odluka za pogrešnu stranu.

U zaključku, želeo bih da vas podsetim da je svako ubeđenje u vezi sa određenom stvari samo test koji se odnosi na određenu osobu . Bog vodi svoj narod korak po korak, do različitih tačaka sračunatih da testiraju šta je u karakteru. Neki ljudi rade dobro u jednom trenutku, ali padnu u drugom. Koja bi bila svrha, na primer, da me Bog ubedi da čekićem razbijem svoj TV? Sam TV može biti samo sekundarni problem. Pravi problem bi bila moja ljubav prema Isusu, moj lični, svakodnevni odnos sa Njim i moja stalna odanost Njemu.

Kakva god odluka da se donese u vezi sa ponašanjem ima veze sa predajom i poverenjem u osobu. Kada je Isus Navin rekao: „Izberite sebi danas *kome* ćete služiti“, jednostavno nas je podsetio na činjenicu da se odluke zasnivaju na odnosu sa Hristom, a ostale *stvari* su jednostavno testovi ili dokazi tog odnosa.

Za onoga ko se već obavezao na zajedništvo i odnos i predanje Isusu, borba oko predaje tih stvari postaje daleko lakša, jer su te odluke u izvesnom smislu već donete.

Glavna odluka uvek ima veze sa ljubavlju prema Isusu i odnosom sa Njim. Jeste li to rešili? Jesam li to rešio? Pozivam vas da to sada rešite i donesete svoju odluku za Njega.